

วิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานประเภท Fiction

ของ เอเลน ซิลลิโท

ปริญญาโท

ขอ

รพร อินทเชื้อ
สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร. 3921575, 3915058

- 8 N.A. 2526

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พุทธทศวรรษ 2526

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

151960

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

.....ประธาน

.....กรรมการ

.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง
จาก รองศาสตราจารย์ ปราณี ธนะชำนันท์ และอาจารย์มารัติน โกศล ผู้วิเศษ
รู้ลึกซึ้ง และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ยังมีบุคคลอีกหลายท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือ และให้กำลังใจ
จนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี ซึ่งผู้วิเศษ ขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

วราพร อินทเชื้อ

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	6
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	6
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	7
2	ภูมิหลัง	14
	สภาพสังคมอังกฤษสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึงปี 1974	14
	ความเป็นมาของ "The Angry Young Men"	24
	ชีวประวัติและผลงานของ เอเลน ซิลลิโท	31
3	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าและเกณฑ์การวิเคราะห์	46
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	46
	1. ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับอารมณ์ขัน	46
	2. ความหมายและประวัติของ "Satire"	53
	เกณฑ์การวิเคราะห์	63
4	วิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสี	67
	<u>Saturday Night and Sunday Morning</u>	67
	โครงเรื่อง และอภิปรายการวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสี .	67

บทที่	หน้า
1. ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น	68
2. ลักษณะของสังคมที่จำกัดความเป็นอิสระ และความเป็น เสรีส่วนตนแบบบรรรมชาติ	79
"The Loneliness of the Long-Distance Runner."	90
โครงเรื่อง และอภิปรายการวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสี ...	90
1. ความมุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้น	91
2. ลักษณะของสังคมที่ไม่เห็นความสำคัญของการเป็น ปัจเจกชน	94
<u>Travels in Nihilon</u>	103
โครงเรื่อง และอภิปรายการวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสี ...	103
1. การเมือง	106
2. การสงคราม	115
3. การคมนาคม	116
3.1 เครื่องบิน	117
3.2 รถไฟ	121
3.3 เรือ	123
3.4 ขาดยาน	124
4. การท่องเที่ยว	127
4.1 สงครามที่ด้านจาร	127
4.2 การตรวจสอบที่ด้านตุลาการ	128
5. สหิการแบ่งเชื้อชาติและสิทธิชาตินิยม	132
6. กระบวนการทางกฎหมาย	135
7. กฎเกณฑ์สังคมบางประการ	140

7.1	ทะเบียนสมรส	141
7.2	การฆ่าตัวตาย	141
7.3	ใบรับรองการฆ่าคน	143
7.4	บัตรอนุญาตการผจญภัย	144
7.5	บัตรอนุญาตให้เป็นคนนอกกฎหมาย และบัตร อนุญาตให้เป็นนักล่าคนนอกกฎหมาย	145
8.	ระเบียบประเพณีและระเบียบแบบแผนบางประการ ของสังคม	146
8.1	การตาย	146
8.2	ความรัก	147
8.3	การรักษาคนไข้	148
8.4	การสื่อสารทางไปรษณีย์	149
8.5	การโกงเลือด	150
8.6	การโกงเงิน	150
8.7	เพศสัมพันธ์	152
9.	การประท้วงทางสังคม	154
9.1	การเรียกร้องสิทธิที่เท่าเทียมกันของสตรี ...	154
9.2	การเรียกร้องค่าแรงงานเพิ่มขึ้น	155
10.	การศึกษา	156
11.	การเล่นอย่างว	158
12.	งานเขียน	161
13.	เทคโนโลยี	163

บทที่	หน้า
5 สรุปผลการศึกษาค้นคว้า และข้อเสนอแนะ	165
1. อิทธิพลทางภูมิหลังของซิลลิโทที่มีต่องานเขียนของเขา	
ตลอดจนทัศนคติ และแนวคิดของซิลลิโทที่มีต่อสภาพสังคม	
โดยทั่วไป	166
2. พัฒนาการการใช้อารมณ์ขันเชิง เสียดสีในงานเขียน	
ของซิลลิโท	169
3. ความมุ่งหมายของอารมณ์ขันเชิง เสียดสี และกลวิธี	
ในการสร้างอารมณ์ขันเชิง เสียดสี	171
ข้อเสนอแนะ	175
บรรณานุกรม	176

คำนำ

นักประพันธ์ คือ บุคคลผู้อยู่ในสังคม ฉะนั้นเรื่องราวที่เขาเขียนก็ย่อมเกี่ยวข้องกับสังคมด้วย อย่างไรก็ตามเรื่องซึ่งนักประพันธ์แต่ละคนจะหยิบยกขึ้นมาเขียนจะเป็นไปในแนวใดนั้นย่อมต้องขึ้นอยู่กับความสามารถและความสนใจของนักประพันธ์ผู้นั้น นักประพันธ์บางคนมักจะเขียนเรื่องเกี่ยวกับการเศรษฐกิจ บางคนอาจจะถนัดในเรื่องที่เกี่ยวกับศีลธรรมและประเพณี หรือเรื่องเกี่ยวกับการเมือง เป็นต้น แต่ไม่ว่านักประพันธ์แต่ละคนจะเขียนเรื่องไปในแนวใดก็ตาม เรื่องต่าง ๆ ที่เขาเขียนนั้นย่อมสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิต สภาพความเป็นอยู่ และสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น ๆ ออกมาด้วยเสมอ ดังเช่นที่กล่าวกันว่า วรรณกรรมคือ ภาพสะท้อนของสังคมนั้นเอง ซึ่งเกี่ยวกับความคิดเห็นดังกล่าวนี้ วิทย์ ศิวศรียานนท์ ได้กล่าวไว้ว่า "ความจริง ศิลปะ หรือวรรณคดีที่แท้จริงก็ย่อมเป็นสิ่งที่สะท้อนหาชีวิต เพื่อสะท้อนภาพชีวิตอยู่แล้ว และในการสะท้อนภาพชีวิตนั้น ปัญหาสังคมและสภาพความเป็นอยู่ในสมัยนั้น ๆ ก็ย่อมปรากฏอยู่ชัดเจน เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเนื้อหาของศิลปะและวรรณคดี นักเขียนจะเขียนอยู่ในฐานะนักวิพากษ์ไม่ได้ จะต้องวิพากษ์ด้วยหัวใจหรือเนื้อเรื่อง ซึ่งก็เป็นธรรมดาอยู่เองที่จะต้องได้มาจากสภาพสังคมปัจจุบัน" (วิทย์ ศิวศรียานนท์ 2519 : 104) และ เรเน เวลเลค (Rene Wellek) ก็ได้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า วรรณกรรมนั้นเป็นตัวแทนของสภาพชีวิต ซึ่งสภาพชีวิตนี้ก็คือ ความเป็นจริงทางสังคมนั้นเอง (...literature represents 'life'; and 'life' is, in a large measure, a social reality...) (Wellek. 1956 : 94)

โดยทั่วไปนั้น ถ้าสังคมใดมีความซับซ้อนมากขึ้น สังคมนั้นก็ย่อมมีปัญหาต่าง ๆ เพิ่มขึ้นเป็นเงาตามตัวไปด้วย และถ้าสังคมนั้นมีปัญหาเพิ่มขึ้นจนกระทั่งบรรยากาศในสังคมนั้นตึงเครียดมากแล้ว โอกาสที่นักเขียนบางคนจะเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับปัญหาเหล่านั้น

ออกมาในรูปแบบที่ให้อารมณ์เข้มข้นก็ย่อมมีมากขึ้น เพราะการเขียนในรูปแบบที่ให้อารมณ์เข้มข้น เป็นการทำให้ผู้อ่านได้รู้สึกผ่อนคลายจากความตึงเครียดของบรรยากาศในสังคมได้เป็นอย่างดี แต่ทว่าขณะที่เรื่องเหล่านั้นทำให้ผู้อ่านรู้สึกสนุกสนานนั้นก็ยังได้ให้ข้อคิดบางอย่างเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในสังคมไปด้วย (ทัศนีย์ กระต่ายอินทรี 2521 : 23)

หากเราจะหวนกลับมาพิจารณา เอเลน ซิลลิโท (Alan Sillitoe) ผู้เป็นนักประพันธ์ยุคปัจจุบันของอังกฤษแล้ว เราจะพบว่า ซิลลิโทผู้นี้ก็เป็นนักประพันธ์ผู้สนใจในเรื่องราวเกี่ยวกับความเป็นไปในสังคมของเขาพอสมควร ดังเราจะเห็นได้ชัดเด่นจากข้อคิดเห็นของเขาเองเกี่ยวกับการเขียน Fiction ที่ว่างานเขียน Fiction ทุกชิ้นนั้นควรจะเป็นข้อเขียนเฉพาะของส่วนบุคคลอื่นเกี่ยวกับความคิดเห็นที่บุคคลผู้นั้นมีต่อเรื่องราวของมนุษย์ในสังคม และงานเขียนนั้นควรจะต้องอยู่บนความเป็นจริง เพื่อว่าจะได้เป็นภาพสะท้อนแห่งโลกปัจจุบัน อย่างไรก็ตามก็อาจจะสมมติแห่งความเชื่อบางอย่าง หรือมิติแห่งสัญลักษณ์บางประการปรากฏอยู่ด้วยก็ได้ (Every work of fiction should be an intensely idiosyncratic statement, the projection of an individual writer's unique views of man in society. But while the work should be anchored in reality so that it is easily recognized as a picture of the contemporary world, it may also have a mythic or a symbolic dimension.) (Atherton. 1979 : 47)

นั่นคือสำหรับซิลลิโทแล้ว งานเขียนนั้นต้องสะท้อนถึงลักษณะความจำเป็นพื้นฐานทางสังคม หรือสภาพความบกพร่องต่าง ๆ ในสังคมนั้น ๆ ด้วย และเนื่องด้วยผลจากการปฏิวัติอุตสาหกรรม และผลจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศอังกฤษได้ตกอยู่ในสภาพที่เต็มไปด้วยปัญหาต่าง ๆ มากมาย ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ ด้านกำลังทหาร ตลอดจนด้านสภาพความเป็นอยู่ของบุคคลที่เกี่ยวกับปัญหาสังคม ปัญหาความอดอยากขาดแคลน ปัญหาความไม่เสมอภาคและความไม่ยุติธรรมระหว่างชนชั้น งานเขียนของซิลลิโท ซึ่งเกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าวเหล่านี้ด้วย โดยงานเขียนของเขาเหล่านี้จะสมมติเรื่องไปในด้านการปฏิวัติแทบทั้งสิ้น ซึ่งแนวการเขียนในลักษณะดังกล่าว

ของฮิลลารี ก็เป็นไปในทำนองเดียวกับนักเขียนปัจจุบันของอังกฤษกลุ่ม "The Angry Young Men" ผู้มีความไม่พอใจเกี่ยวกับสภาพสังคมของอังกฤษในยุคนี้ และมุ่งเขียนเรื่องต่าง ๆ เพื่อเป็นสื่อความคิดในการปฏิวัติสังคมนั่นเอง ทั้งนี้ฮิลลารีเองก็ได้รับการพิจารณาว่าเป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนกลุ่มนี้ด้วยเช่นกัน (Phelps. 1970 : 491) ฮิลลารีมีข้อคิดเห็นเกี่ยวกับงานเขียนของนักประพันธ์ปัจจุบันว่า นักประพันธ์ขึ้นค้ำในทุกวันนี้มี หน้าที่อยู่ 2 ประการคือ ประการที่หนึ่งนักประพันธ์จะต้องคำนึงถึงแก่นเรื่อง แก่นเรื่องจะต้องสะท้อนลักษณะของความเป็นอยู่ต่าง ๆ ในสังคมปัจจุบันออกมา และประการที่สอง นักประพันธ์นั้นควรจะต้องกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความสำนึกถึงความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงสังคมด้วย (The serious writer today has a two-fold duty; first, he should concern himself with themes which reflect contemporary social injustice, and second he should continually remind the readers of the need to reform.) (Atherton. 1979 : 48)

ฉะนั้น จะเห็นได้ว่า จุดประสงค์ที่แท้จริงของฮิลลารีในการนำเสนองานของเขาต่อผู้อ่านนั้นก็เพื่อจะสื่อความคิดทางสังคม (social message) ไปยังผู้อ่านนั่นเอง แต่ทว่าที่เราอ่านงานของเขาแล้วเกิดความขบขันไปด้วยนั้น ก็เนื่องมาจากการนำเสนอเรื่องราวเพื่อสื่อความคิดทางสังคมของนักเขียนอังกฤษนั้นมักจะควบคู่ไปกับการสร้างอารมณ์ขันให้เกิดขึ้นกับผู้อ่านเสมอ จนถือได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะของนักเขียนอังกฤษที่เขียนเรื่องประเภทนี้ไปเลยทีเดียว ดังที่ พอล เวสต์ (Paul West) ได้กล่าวว่า "It is a peculiarly English Habit of English novelists to alleviate social message with humour" (West. 1965 : 124) ส่วนที่คณะเกี่ยวกับนักประพันธ์อังกฤษในปัจจุบัน เวสต์ ก็ได้กล่าวไว้ว่า นักประพันธ์ปัจจุบันของอังกฤษนี้ จะเขียนเรื่องเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลในระดับชั้นของตนเองในลักษณะที่เรียกว่า novel of manners ซึ่งมักจะเป็นเรื่องที่จินตนาการขึ้น โดยผู้เขียนจะสอดใส่ความรู้สึกนึกคิดลงไป และแสดงออกมาในรูปของเรื่องล้อเลียนที่น่าขัน (Caricature) และด้วยความสำนึกเฉพาะในชั้นชั้นของตนเอง ตัวละครที่ถูกสร้าง

ชั้นจึงไม่ใช่ลักษณะของปัจเจกชน แต่เป็นประเภทของคน (types) เลยทีเดียว ส่วนการตอบสนองต่อบุคคลในระดับชั้นทางสังคมอื่น ๆ นั้น จะอยู่ในลักษณะที่เลวร้ายเนื่องมาจากความอียาย หรือไม่ก็เพราะความดูหมิ่นดูแคลน โดยมักจะให้บุคคลในระดับชั้นอื่นถูกมองว่าเป็นบุคคลที่น่าขบขันทั้งหมด (The novelist today always concerned with the comedy of class and pushed the novel of manners towards a world of fantasy in which he could transform his self-consciousness into caricatures, and that as a class-conscious person, the novelist regarded people not as individuals but as types, and his response to individuals outside his own class was inadequate, impaired by shyness or disdain, and so it was easy to turn people not of one's own class into objects of fun;) (West. 1965 : 149)

ลักษณะงานเขียนของซิลลิโก ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันกับนักเขียนร่วมสมัยอื่น ๆ คือ แม้แก่นเรื่องจะมุ่งเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกถึงความจำเป็นที่จะต้องปฏิรูปและปรับปรุงสังคม ลักษณะนิสัยและพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร ยังทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ขันด้วย ซึ่งความหมายของอารมณ์ขันดังกล่าวก็เพื่อโจมตีสถาบันทางสังคมนั่นเอง ฉะนั้นขณะที่ผู้อ่านอ่านเรื่องของซิลลิโกอยู่ด้วยความรื่นรมย์สนุกสนานนั้น ผู้อ่านก็ยังได้ยัดคิดเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในสังคมอังกฤษไปด้วย

นอกจากนี้ ซิลลิโก ยังเป็นนักประพันธ์ที่มีความสามารถยอดเยี่ยมในการนำเสนอเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของชนชั้นกรรมกรได้อย่างลึกซึ้ง สมจริง จนเขาได้รับรางวัลปากกาขนนกเงินจากสมาคมนักเขียนของกรุงลอนดอน เมื่อปี ค.ศ. 1958 เนื่องจากนวนิยายเกี่ยวกับชีวิตกรรมกรเรื่อง Saturday Night and Sunday Morning ได้รับการตัดสินว่าเป็นนวนิยายดีเด่นที่สุดประจำปีนั้น และต่อมาในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1960 เขาก็ได้รับรางวัล Hawthornden Prize จากเรื่อง The Loneliness of the Long-Distance Runner เป็นเกียรติอีกครั้งหนึ่ง รางวัล Hawthornden Prize นี้ เป็นรางวัลทรงเกียรติที่มอบเป็นประจำทุกปีแก่เจ้าของงานเขียนด้านจินตนาการที่ดีที่สุดที่อายุไม่เกิน 40 ปี (Atherton. 1979: 32)

ด้วยเหตุที่ ซิลลิโท เป็นนักเขียนปัจจุบันของอังกฤษที่มีความสามารถยอดเยี่ยมดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษางานเขียนของเขาเป็นอย่างยิ่ง เพราะการศึกษางานเขียนของเขานั้น นอกจากจะทำให้เราได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสภาพชีวิตของกรรมกรในสังคมปัจจุบันของอังกฤษแล้ว เรายังจะได้ทราบถึงแนวคิดและทัศนคติต่าง ๆ เกี่ยวกับชีวิตและสังคมของซิลลิโท ผู้เขียน ผู้เป็นนักเขียนในกลุ่ม The Angry Young men ด้วย

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาจุดมุ่งหมายของอารมณชั้นเชิงเสียดสีในงานประเภท Fiction ที่มีชื่อเสียงมากของ เอเลน ซิลลิโท
2. เพื่อศึกษากลวิธีในการสร้างอารมณชั้นเชิงเสียดสีที่ปรากฏอยู่ในงานประเภท Fiction ดังกล่าวของ เอเลน ซิลลิโท

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ได้ทราบว่าอารมณชั้นเชิงเสียดสีที่ปรากฏอยู่ในงานประเภท Fiction ที่มีชื่อเสียงมากของ เอเลน ซิลลิโท เหล่านั้นโจมตีสภาพสังคม และสถาบันทางสังคม (Social Establishment) ได้อย่างไร
2. ทำให้ได้ทราบว่ากลวิธีในการสร้างอารมณชั้นเชิงเสียดสีในงานประเภท Fiction ของ เอเลน ซิลลิโท เหล่านั้น เป็นอย่างไรบ้าง
3. ทำให้ได้ทราบเกี่ยวกับทัศนคติและแนวคิดต่าง ๆ ต่อสังคมอังกฤษปัจจุบันของ เอเลน ซิลลิโท

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษางานของ เอเลน ซิลลิโท ครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะงานประเภท Fiction ที่มีชื่อเสียงมาก ซึ่งได้แก่ นวนิยาย 2 เรื่องคือ

- Saturday Night and Sunday Morning (1958)

- Travels in Nihilon (1971)

และเรื่องสั้นอีก 1 เรื่อง คือ "The Loneliness of the Long-Distance Runner" (1959)

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

อารมณ์ขันเชิงเสียดสี (satirical humour) หมายถึง ความรู้สึกขบขันอย่างเย้ยหยันต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ และสภาพต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งกำลังถูกโจมตีอย่างแยบยล ทั้งนี้โดยแฝงไว้ซึ่งจุดประสงค์ที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลง และปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นให้ดีขึ้นด้วย

สถาบันทางสังคม (Social Establishment) หมายถึง ระบบการบริหาร และการปกครองของราชการ สถาบัน หรือองค์กรใด ๆ ตลอดจนบุคคลากรผู้มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในระดับต่าง ๆ ในระบบเหล่านั้นทั้งหมด อีกทั้งยังหมายถึงการเมือง วัฒนธรรม ประเพณี คำสั่ง คำนิยม กฎหมาย และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ประจำสังคมนั้น ๆ ด้วย

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาความหมาย และทฤษฎีเกี่ยวกับ "อารมณ์ขัน" และ "Satire"
2. ศึกษาชีวประวัติและผลงานของ เอเลน ซิลลิโท
3. ศึกษางานประเภท Fiction ของเอเลน ซิลลิโท ตามรายชื่อที่ได้กล่าวไว้ใน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

4. ศึกษาสภาพสังคมของอังกฤษสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึงปี ค.ศ. 1974
5. วิเคราะห์กลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานดังกล่าว โดยพิจารณา

การสร้างตัวละคร ฉาก (ซึ่งรวมทั้งบรรยากาศ และเหตุการณ์) และภาษาที่ใช้

6. วิเคราะห์จุดมุ่งหมายของอารมณ์ขันเชิงเสียดสีที่ปรากฏใน Fiction นั้น

7. เล่นอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

ในบรรดานักเขียนสมัยใหม่ของอังกฤษนั้น ซิลลิโท ก็เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง สแตนเลย์ เอส. เอเธอร์ตัน (Stanley S. Atherton) อาจารย์ผู้บรรยายวิชาวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีแคนาดา ณ มหาวิทยาลัย เซนต์โทมัส ได้วิจารณ์งานเขียนของ ซิลลิโท เอาไว้ พอสรุปได้ว่า ซิลลิโท เป็นนักเขียนผู้หนึ่งที่มีแนวการเขียนเป็นไปในแนวเดียวกันกับนักเขียนปัจจุบันของอังกฤษ ซึ่งต่างก็เขียนเรื่องของตนในลักษณะที่บ่งบอกถึงความไม่พอใจ และแสดงความคับข้องใจต่อสภาพสังคมของตน โดยมักจะแสดงออกในแง่ต่อต้านสถาบันทางการเมือง และสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ด้วย ซิลลิโทจะให้ตัวละครเอกของเขาเป็นบุคคลในระดับชั้นกรรมกร ที่มีความคับข้องใจในสภาพของตนเอง และปฏิเสธสถาบันทางสังคม นั่นคือ ตัวละครเอกจะมีลักษณะก้าวร้าว อย่างไรก็ตามก็ตีตัวละครที่มีบุคลิกภาพดังกล่าวก็เปรียบเสมือนตัวแทนของชนชั้นต่ำทั้งหมด ซิลลิโท จะให้ตัวละครเอกของเขาวิพากษ์วิจารณ์สังคมปัจจุบัน และโจมตีความเหลื่อมล้ำต่ำสูงระหว่างชนชั้น การวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าวไม่เพียงแต่จะสะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของคนส่วนใหญ่ ซึ่งอยู่ในระดับชั้นกรรมกรเท่านั้น แต่ทว่าเป็นสัญญาณแห่งการเปลี่ยนแปลง และปรับปรุงสังคมด้วย ที่น่าสังเกตก็คือตัวละครเหล่านี้ จะมีลักษณะที่จงรักภักดี และรักพวกพ้องในชนชั้นเดียวกัน และเกลียดชังพวกชนชั้นอื่นที่ไม่ใช่กรรมกรทั้งหมด (Atherton. 1979 : 193 - 196)

แอลเลน อาร์ เพนเนอร์ (Allen R. Penner) ได้กล่าวว่า เท่าที่ผ่านมางานเขียนของ ซิลลิโท นั้น มีแก่นเรื่องอยู่ลักษณะเดียวคือ การต่อต้านสังคมทั้งในนวนิยาย และเรื่องสั้น ซิลลิโท จะให้ตัวละครเอกของเขาเป็นบุคคลในชั้นกรรมกร และแสดงพฤติกรรมต่อต้านสังคมและต่อต้านพวกนักการเมืองหัวเก่า ซึ่งเป็นลักษณะเดียวกับวรรณคดีสมัยช่วงปี ค.ศ. 1930 ถึง 1940 และด้วยเหตุที่สังคมที่เท่าเทียมกัน อย่างที่ซิลลิโทหวังนั้นห่างไกลจากสภาพความเป็น

จริงมาก ดังนั้นแก่นเรื่องที่บ่งบอกถึงการต่อต้านสังคมของเขาส่งนับว่าก็เด่นมาก (Riley. 1973 : 308)

จอห์น อาร์ คลาร์ก (John R. Clark) ก็เป็นผู้หนึ่งซึ่งมีความคิดเห็นในทำนองเดียวกันกับ เอเกเตอร์ตัน และแพนเนอร์ คลาร์ก กล่าวว่า ในฐานะที่ซิลลิทเป็นหนึ่งในบรรดา Britain's Angry Young Men ยุคสุดท้าย ซิลลิท จึงมักจะบรรยายภาพความเกรี้ยวกราด และความสิ้นหวังของชาวโรงงานในน็อตติงแฮมออกมา อย่างไรก็ตามเขียนของเขา ก็เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาเช่นกัน งานในยุคแรก ๆ นั้น จะแสดงออกถึงความแน่วแน่ทางความคิด อย่างใดอย่างหนึ่ง และตัวละครของเขาจะต่อต้านสังคมอยู่อย่างเด็ดขาด ส่วนนวนิยายในตอนหลัง ๆ นั้น ได้แสดงออกถึงความคิดทางสังคมและการเมืองที่กว้างขวางขึ้น ตัวละครของเขา มิได้ต่อต้านสังคมอยู่อย่างเด็ดขาดอีกต่อไป แต่ทว่าเปลี่ยนมาเป็นเหล้าป้างชนแทน (Riley. 1973 : 308)

วอลเตอร์ ซิลลิวน (Walter Sullivan) ก็ได้วิจารณ์ในแนวเดียวกับบุคคลทั้งสาม และยังได้กล่าวไว้ว่า ความน่าพิศวงงงวยเกี่ยวกับ ซิลลิท ก็คือ ความสามารถของเขาในการเขียนเรื่องที่ไม่เพียงแต่มีประสิทธิภาพเท่านั้น แต่ยังเป็นเรื่องที่ยอดเยียมได้ทั้ง ๆ ที่ใช้ข้อมูลในวงจำกัด แล้วซิลลิวนก็ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า ซิลลิท ประสบความสำเร็จเพราะซิลลิท มีความสามารถพิเศษในการรับรู้ความงามที่ซ่อนอยู่ท่ามกลางความสลดหดหู่ เปรียบดังความสามารถในการเห็นภาพที่เก่าแก่ฮาร์ทรูคค่าเหนือกองมูลสัตว์ (Riley and Mendelson. 1976 : 501)

อย่างไรก็ดี ซาؤول มาโลฟ (Saul Maloff) มีความเห็นว่า ซิลลิท เป็นบุคคลประเภทที่ค่อนข้างจะแปลกไปจากคนปกติ เขากล่าวว่าซิลลิท เป็นผู้ทำให้เกิดความฉงนฉงายทางประวัติศาสตร์ขึ้น ทั้งนี้เพราะในท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ในช่วงปี ค.ศ. 1950 - 1960 นี้ ซิลลิท ก็ได้เล่นนวนิยายสำหรับชนชั้นกรรมาชีพขึ้น ซึ่งก็เป็นนวนิยายลักษณะเดียวกับนวนิยายในสมัยปี ค.ศ. 1930 - 1940 การยืนต่อต้านกระแสคลื่นสังคมอย่างแปลกใหม่ของเขานี้ ได้ทำให้เขาสามารถสร้างสรรคนวนิยายสำหรับชนชั้นกรรมาชีพขึ้นได้

สำเร็จ (Riley. 1973 : 307)

ส่วนโรเบิร์ต เอส ฮอลล์เลอร์ (Robert S. Haller) นั้น ได้กล่าวว่า หนังสือ 2 เล่มแรกของซิลลิโธได้กลายเป็นหนังสือที่ขายดี เพราะเรื่องเหล่านั้นเป็นเรื่องที่สะท้อนสภาพชีวิต สภาพความเป็นอยู่ของผู้อ่านในชนชั้นกรรมาชีพ และเรื่องเหล่านั้นก็เปรียบเสมือนหน้าต่างที่บุคคลในระดับชั้นอื่นจะได้มองดูสภาพวัฒนธรรมต่าง ๆ ในชนชั้นกรรมาชีพ และเนื่องจากทุกวันนี้ในแต่ละสังคมต่างก็มีวัฒนธรรมที่เลาหลายหลากออกไป ชนกลุ่มน้อยแต่ละกลุ่มก็เรียกร้องวรรณคดีที่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับตนเอง ซึ่งก็ต้องเป็นวรรณคดีที่ยกย่องให้เกียรติยศในกลุ่มตน และแสดงออกแต่เพียงภาพพจน์ที่ดีต่อกลุ่มตน ซิลลิโธนั้นแทบจะไม่ได้สะท้อนภาพสังคมในส่วนของชนกลุ่มใหญ่ในอังกฤษเลย แต่ทั้งนี้ก็ไม่ได้หมายความว่าคุณลักษณะของสภาพชีวิตในชนชั้นกรรมาชีพที่ปรากฏอยู่ในเรื่องซีลลิโธเขียนนั้น จะน่าพอใจไปเสียทั้งหมด ทั้งยังไม่ได้หมายความว่าเรื่องเหล่านั้นจะไม่ได้สะท้อนให้เห็นว่าพวกมีการศึกษา และพวกมีสิ่งทั้งหลายเป็นผู้ควบคุมสภาพวัฒนธรรมทั้งหมดของอังกฤษ แต่สิ่งที่จะกล่าวก็คือ ซิลลิโธไม่มีจุดหลักทางอุดมคติ และไม่มีคามผูกพันต่อความคิดทางการเมืองอย่างแท้จริง ที่จะเป็นเหตุให้เขาวิพากษ์ตัวละครทั้งชาย และหญิงในชนชั้นกรรมาชีพให้เป็นเหยื่อทางสังคมที่น่าสมเพชเท่าที่ควร หรือแม้แต่จะให้ตัวละครที่มีลักษณะทางคุณธรรมดีเยี่ยมถูกมองข้ามไปด้วยความไม่เข้าใจถ่องแท้ นั่นคือ ซิลลิโธ ไม่สามารถแสดงให้เห็นได้ว่าตัวละครของเขามีความสำนึกทางชนชั้นอย่างแท้จริงได้ (Riley and Mendelson. 1976 : 500)

นอกจากนี้ เจมส์ กินดิน (James Gindin) ได้วิจารณ์เกี่ยวกับ ซิลลิโธ ไว้ว่า Fiction ของซิลลิโธนั้น เป็นไปในทางองเดียวกับการเขียนของ ดี เอช ลอเรนซ์ (D. H. Lawrence) ทั้งในด้านแก่นเรื่องและทัศนคติ ความคล้ายคลึงกันนั้น จะเห็นได้ชัดตรงที่เรื่องของคนทั้งสองจะเกี่ยวกับชนชั้นกรรมาชีพ และเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในนอตติงแฮม เรื่องเหล่านี้ต่างเป็นภาพสะท้อนของผู้คนในระดับชั้นกรรมาชีพ ซึ่งมีชีวิตที่แกร่งกร้าว หยาบกระด้าง โหดเหี้ยม และขาดซึ่งความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ในบางครั้ง (Vinson. 1973 : 1134)

ส่วน จอห์น ดับบลิว แอลดริจ (John W. Aldrige) นั้น ได้กล่าวถึง ซิลลิโธ

ไว้ว่า ซิลลิโทนั้น เปรียบเหมือนผู้เตือนความทรงจำของชาวอังกฤษให้หันระลึกถึงวัฒนธรรมของชนชั้นต่ำ ที่ปรากฏในงานของฟิลด์ิง (Fielding) และดิกเกนส์ (Dickens) ซึ่งแม้ชนบรรมนิยมประเทศของชนชั้นต่ำดังกล่าวจะสิ้นบทบาทไปแล้ว แต่ก็หาได้ตายไปจากโลกนี้ไม่ นอกจากนี้ แอลดริดจ์ ยังได้บรรยายถึงแนวความคิดของซิลลิโท ไว้ว่า ซิลลิโท ได้มองเห็นว่าผู้คนในระดับกรรมมาชีพของเขานั้นเป็นเหยื่อของสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ และเป็นประชาชนผู้ปราศจากอิสรภาพทางด้านศีลธรรม รวมทั้งเป็นผู้ที่ขาดอิสรภาพส่วนตนอีกด้วย พวกเขาไม่มีแม้กระทั่งโอกาสที่จะเลือกหรือแสวงหาอิสรภาพเอาเสียเลย ซึ่งลักษณะผู้คนในสายตาของ ซิลลิโท ดังกล่าวก็ได้มาปรากฏเป็นลักษณะของตัวละครใน Fiction ของเขานั่นเอง (Riley. 1975 : 447 - 448)

แคลนซี ซิกอล (Clancy Sigal) ได้กล่าวสรรเสริญซิลลิโท ไว้ว่า ในบรรดานักเขียนของอังกฤษที่ยังมีชีวิตอยู่ไม่มีใครที่จะมีความสามารถเทียบเทียมซิลลิโท ในด้านการมีสัญชาตญาณในการรับรู้ถึงความเจ็บปวด และความสับสนกล่นานของชีวิตในระดับชนชั้นกรรมกรได้ ซิกอล ยังกล่าวต่อไปด้วยว่า เรื่อง Saturday Night and Sunday Morning กับ The Loneliness of the Long-Distance Runner นั้น เป็นงานประเภท documentary ที่เกี่ยวกับสภาพความเป็นอยู่และแนวคิดของชาวอังกฤษส่วนใหญ่นิยมนึกถึง (Riley. 1975 : 447)

นอกจากนี้บทวิจารณ์ที่ชื่อ "Nothing Doing" ได้กล่าวถึงนวนิยายเรื่อง Travels in Nihilon ของซิลลิโท ไว้ว่า นวนิยายเรื่องนี้ได้บ่งบอกถึงการมองโลกในแง่ร้ายเกี่ยวกับระบบการเมืองของมนุษย์ ทั้งในด้านการใช้เทคโนโลยีในทางที่ผิดเนื่องจากอำนาจทางการเมือง และในส่วนที่เกี่ยวกับความละโมภ และความไม่รับรู้ถึงความรู้สึกของผู้อื่นของมนุษย์เรา บทวิจารณ์ดังกล่าวด้วยว่า เรื่อง Travels in Nihilon นี้เป็นงานที่เตือนให้เราระลึกถึงแนวการเขียนของซิลลิโททั้งหมด ตั้งแต่งานสมัยแรก ๆ ที่เกี่ยวกับความเจริญในด้านสังคม ตลอดจนงานประเภทหลักฐานเกี่ยวกับสังคม จนถึงงานประเภทเยาะเย้ย เสียดสีอย่างน่าขบขันเช่นเรื่องนี้ ดังนั้นก็กล่าวได้ว่า ซิลลิโท ก็เป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนที่เขียนเรื่องได้หลายแบบหลายรสด้วย (Riley. 1975 : 448)

ส่วนโรนัลด์ เฮย์แมน (Ronald Hayman) ได้วิจารณ์งานของซิลลิโธ ไว้ว่า ซิลลิโธ ได้วาดลักษณะตัวละครไว้แบบ Anti-hero โดยให้ตัวละครเป็นบุคคลในชนชั้นกรรมกรด้วย และตัวละครเอกของเขาแม้จะไม่ใช่ว่าตัวละครที่ประพฤติตัวแบบมากชู้ไปเสียทั้งหมด แต่ทุกตัวจะมีลักษณะเป็นลูกผู้ชายเต็มตัวทั้งนั้น นอกจากนี้ก็ยังเป็นคนประเภทที่ไร้ค่าที่น่าอึดด้วย ซึ่งลักษณะดังกล่าวก็เช่นเดียวกับตัวละครแบบ Anti-hero ของนักเขียนคนอื่น ๆ ในกลุ่ม "The Angry Young Men" นั้นเอง (Hayman. 1976 : 29)

คำวิจารณ์ของ เฮย์แมนดังกล่าวก็สอดคล้องกับแนวคิดของ เมรี เบลเมอร์ ที่ว่าระบบสังคมหลังสงครามนั้นได้เปิดโอกาสให้คนหนุ่มจากชนชั้นกรรมกรได้รับการศึกษาถึงชั้นมหาวิทยาลัย แต่แล้วก็คัดพวกเขาออกจากกลุ่มพวกผู้ดีชั้นสูง ทั้งด้านสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งเหตุนี้เองที่ทำให้เกิดแนวการเขียนที่มีตัวละครแบบ Anti-hero ขึ้น และเนื้อเรื่องก็เป็นไปในแนวที่ปฏิเสธและละเลยสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ตลอดจนเป็นเรื่องเกี่ยวกับการขาดความไว้วางใจ และการยับยั้งชั่งใจโดยแฝงไว้ซึ่งความเคียดแค้น ความขบขัน และความเป็นนักเลงโต (Blamires. 1974 : 472)

สำหรับ พอล เวสต์ (Paul West) นั้น ได้จัดซิลลิโธไว้ในกลุ่มนักเขียนนวนิยายประเภท Documentary Fable นักเขียนในกลุ่มนี้เป็นกลุ่มนักเขียนหนุ่มที่เสนอเรื่องเกี่ยวกับพื้นฐานความเชื่อของพวกเขาเองโดยไม่ยึดมั่นอยู่กับขนบธรรมเนียมประเพณีใด ๆ ฉะนั้นลักษณะงานเขียนที่กลุ่มนี้นำเสนอขึ้นทำให้ทราบว่าพวกเขาเป็นบุคคลที่ไม่เคยผ่านการอบรมสั่งสอนในเรื่องศีลธรรมจรรยามาก่อนเลย เรื่องราวที่พวกนี้นำเสนอนั้นราวกับเป็นอารยธรรมสมัยเริ่มแรกของมนุษยชาติเลยทีเดียว ส่วนใหญ่เรื่องเหล่านี้มักจะเป็นเรื่องที่ประหลาดประชันในรูปแบบของ Picaro (เช่น พระเอกเป็นโจร เป็นต้น) คือให้ตัวละครกระทำในทุกอย่างทุกอย่างที่จะขจัดอุปสรรคของชีวิตไปได้ โดยไม่คำนึงถึงกฎระเบียบของสังคมในขณะนั้นแต่อย่างใด (West. 1965 : 139)

จี เอส ฟราเซอร์ (G.S. Fraser) ได้กล่าวว่านักเขียนในยุคปัจจุบันที่ทำให้นักวิจารณ์นวนิยายในแง่สังคมวิทยา ผู้กำลังมองหานวนิยายแบบ Documentary ต้องตื่นเต้น ก็ได้แก่จอห์น เบรน (John Braine) และเอเลน ซิลลิโธ (Alan Sillitoe) เท่านั้น

นักเขียนทั้งสองท่านนี้เป็นนักเขียนที่เขียนเพื่อเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ ให้แก่ชนชั้นกรรมกรอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะบุคคลทั้งสองเป็นนักเขียนที่ปฏิเสธหลังจากการเป็นกรรมกร และเรื่องที่ซิลลิทสะท้อน ภาพชีวิตในชนชั้นกรรมกรออกมานั้น นับว่าเป็นทั้งเรื่องคลาสสิก และเรื่องโคกนาฏกรรมไปในเวลาเดียวกัน (Fraser. 1964 : 179)

จอห์น เวกแมน (John Wakeman) เจ้าของหนังสือ World's Author's 1950 - 1960 ซึ่งเป็นหนังสือให้รายละเอียดเกี่ยวกับนักเขียนสมัยใหม่ในโลกปัจจุบันของช่วงปี ค.ศ. 1950 - 1960 ได้กล่าวถึงซิลลิท ไว้ว่า ในบรรดานักเขียนที่เกิดขึ้นในช่วงปี ค.ศ. 1950 - 1960 นั้น เอเลน ซิลลิท ก็เป็นหนึ่งในบรรดานักเขียนไม่กี่คนที่พวกนักหนังสือพิมพ์ให้สมญาว่า "Angry Young Man" ส่วนใจความสำคัญของแก่นเรื่องของงานของซิลลิทนั้น ก็ไม่มีอะไรอื่นนอกจากความขุ่นเคืองต่อสภาพสังคม และการลงความเห็นที่แน่วแน่ของเขาที่ว่า การปฏิรูปเป็นสิ่งเดียวที่เหลืออยู่สำหรับความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ (Wakeman. 1975 : 1302).

อย่างไรก็ดีสำหรับแนวการเขียนของนักเขียนในยุคหลังสงครามนี้ วอลโด คลาร์ค (Waldo Clarke) ก็ได้ให้ความเห็นไว้ว่า นักเขียนในยุคหลังสงครามมักจะเขียนงานประเภท Satire เกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ในสมัยศตวรรษที่ 20 นี้ เป็นส่วนใหญ่ (Clarke. 1976 : 93) และ กิลเบิร์ต เฟลปส์ (Gilbert Phelps) ก็ได้แบ่งนักเขียนในยุคหลังสงครามออกเป็น 4 กลุ่มคือ

1. กลุ่มนักเขียนที่ยังหลงเหลือมาจากยุคปี ค.ศ. 1930 - 1940
2. กลุ่มนักเขียนในสมัยเดียวกันแต่ไม่ได้รับความชื่นชอบในยุคหลังสงคราม
3. นักเขียนในกลุ่ม The Angry Young Men
4. นักเขียนหนุ่มกลุ่มใหม่ที่ไม่ได้มีลักษณะร่วมกับกลุ่มใด

เกี่ยวกับนักเขียนในกลุ่ม The Angry Young Men นั้น เฟลปส์ ได้กล่าวว่านักเขียนในกลุ่มนี้ประกอบด้วย คิงส์เลย์ อะมิส (Kingsley Amis) จอห์น เวน (John Wain) จอห์น เบรน (John Braine) และ เอเลน ซิลลิท (Alan Sillitoe) ซึ่งนักเขียนกลุ่มนี้จะเขียนเรื่องประเภทที่ให้ความกระจ่างทางด้านการเมือง และเกี่ยวพันกับสถาบัน

ทางการเมืองอย่างเหี้ยมแน่นด้วย (Phelps. 1970 : 487 - 491)

จากข้อพิพาทวิจารณ์ทั้งหมดที่กล่าวมานี้ เราอาจจะสรุปได้ว่า นวนิยายของซีลลิโก นั้น คือภาพสะท้อนของสังคมปัจจุบันของอังกฤษที่ได้เสนอแนวคิดในการปรับปรุงสังคมอยู่ด้วย และเพื่อที่จะได้เห็นแนวความคิดในการต่อต้านสังคมของผู้เขียนได้ชัดเจนขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแนวคิดดังกล่าวจากอารมณณ์เชิง เสียดสีในงานเขียนของเขา.

สภาพสังคมอังกฤษสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึง ปี 1974

สภาพความเป็นอยู่ในสังคมอังกฤษสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น ปรากฏว่าอังกฤษตกอยู่ในภาวะที่ต้องดิ้นรน เพื่อการอยู่รอดมากกว่าอังกฤษในสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 แม้ความเสียหายจากการสงครามจะน้อยกว่าความเสียหายที่ได้รับในสงครามโลกครั้งที่ 1 ถึงสามเท่าก็ตาม ทั้งนี้เพราะในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น แม้อิทธิพลทางเศรษฐกิจจะอยู่ในสภาพที่อ่อนแอแต่เพียงใด อังกฤษก็ยังพอพุงตัวอยู่ได้โดยอาศัยรากฐานความมั่นคงที่ได้สะสมไว้ ตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 แต่ตลอดเวลา 6 ปี ที่อังกฤษเข้าไปพัวพันกับสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้น อังกฤษต้องเสียค่าใช้จ่ายไปอย่างมหาศาล ซึ่งเป็นค่าใช้จ่ายที่อังกฤษไม่มีทองคำ หรือเงินดอลลาร์สำรองมาจากหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 อีกเลย แม้กลุ่มประเทศในเครือจักรภพและสหรัฐจะได้ให้ความช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ประเทศอังกฤษก็ยังจำเป็นต้องรวบรวมเงินทองจากแหล่งต่าง ๆ มาทุ่มเทให้แก่การทำสงครามครั้งนี้ ทั้งนี้รวมถึงการขายกิจการที่ลงทุนไว้ในต่างประเทศทั้งหมด และต้องทอดทิ้งการอุตสาหกรรมหนักของตน ฉะนั้นเมื่อเสร็จสิ้นสงคราม เครื่องจักรและอุปกรณ์ต่าง ๆ ก็ล้าสมัย และทำให้อุตสาหกรรมของอังกฤษทุกประเภทอยู่ในสภาพล้าหลัง เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ในยุโรป กล่าวคือ ไม่อยู่ในสภาพที่จะสามารถแข่งขันกับประเทศอุตสาหกรรมอย่างสหรัฐอเมริกาได้

อย่างไรก็ดีหลังจากที่ชาวอังกฤษต้องทนกับความยากลำบากในช่วงการทำสงครามมาเป็นเวลาหลายปี ชาวอังกฤษก็หวังว่า เมื่อสงครามสิ้นสุดลงแล้ว สภาพชีวิตความเป็นอยู่ของตนคงจะดีขึ้น เช่นคงจะมีบ้านพักอาศัยที่ดีกว่าเดิม และรัฐบาลก็คงจะให้บริการสวัสดิการทางสังคมแก่ประชาชนอย่างกว้างขวางขึ้น (เชียม ฉายางาม 2521 : 418) นั่นคือประชาชนในสมัยนี้จะมองไปยังอนาคต และหวาดกลัวอดีต ประชาชนไม่ต้องการจะย้อนกลับไปมองสภาพสังคมใน

อดีตอีก ทั้งนี้เพราะสังคมอังกฤษในสมัยช่วง ค.ศ. 1930 นั้น มีลักษณะที่กลอนแคลนไม่แน่นอน และสภาพชีวิตความเป็นอยู่ตกต่ำ เนื่องจากเป็นผลมาจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ในเมื่อทำรมองย้อนกลับไปยังอดีต มีแต่จะก่อให้เกิดความขัดเคืองเกลียดแค้น ทหังสงครามโลกครั้งที่ 2 คนส่วนมากจึงมองไปยังอนาคต และประณามอดีตที่โง่งมผ่านมามากอย่างรุนแรง ประชาชนต้องการที่จะได้เห็นสภาพสังคมที่ยุติธรรมกว่าสังคมที่มีการแบ่งชนชั้นลดน้อยลง และสังคมที่มั่นคงและสันติกว่า ด้วยกัน กอติงกล่าว ประชาชนจึงไม่ต้องการให้รัฐบาลผสมสมัยสงครามโลกดำรงอยู่ต่อไป แม้รัฐบาลดังกล่าวจะได้รับใช้ประเทศชาติมาเป็นอย่างดี ดังนั้นในการเลือกตั้งรัฐบาลเมื่อ 5 กรกฎาคม 1945 ประชาชนจึงหันมาสนับสนุนพรรคแรงงานอย่างท่วมท้น และได้ นายคลีเมนต์ แอตทลี (Clement Attlee) มาเป็นนายกรัฐมนตรี ในสมัยนั้น (เอส ซี ชัมส์ 2522 : 131)

อย่างไรก็ดี ด้วยเหตุที่ประเทศเพิ่งบอบช้ำมาจากการทำสงคราม การเข้ามาแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ของรัฐบาลพรรคแรงงานขณะนั้นก็ทำได้ประสพผลสำเร็จเท่าที่ควรไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านเศรษฐกิจ ทั้งนี้เพราะฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ ใน ค.ศ. 1945 ตกต่ำมาก รายได้ของประเทศที่มาจากการค้ากับต่างประเทศซบเซาลง การเดินเรือตลอดจนการลงทุนในประเทศต่าง ๆ ไม่ได้ผล เรือสินค้าครึ่งหนึ่งถูกทำลายในสงคราม รัฐบาลว่าจ้างหาเครื่องมือในการอุตสาหกรรมใหม่ เชื้อผลิตสินค้าให้ทันสมัย และขณะนั้นประเทศยังถูกปิดกั้นโดยมากจนถึงสามเท่าตัว เนื่องจากอังกฤษต้องอาศัยเงินช่วยเหลือจากสหรัฐอเมริกา ในการฟื้นฟูภาวะอุตสาหกรรม

เพื่อที่จะปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนให้สูงขึ้น รัฐบาลนี้จึงได้โอนกิจการด้านสาธารณูปโภค และการอุตสาหกรรมใหม่มาเป็นของรัฐ ใน ค.ศ. 1946 การธนาคาร การนิคมอาศัย การทำเหมืองแร่ถ่านหินได้อยู่ในความควบคุมของรัฐบาล ใน ค.ศ. 1947 รัฐบาลได้ควบคุมการไฟฟ้าและการขนส่ง ใน ค.ศ. 1948 รัฐบาลได้ควบคุมการอุตสาหกรรมเหล็กทุกชนิด และใน ค.ศ. 1949 รัฐบาลก็ได้เริ่มเข้าควบคุมกิจการทางอุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ละน้อย นอกจากนี้รัฐบาลยังเข้าควบคุมสินค้าขาเข้าราคาจำหน่าย และการก่อสร้างด้วย ส่วนการจำกัดสินค้าและการควบคุมทางด้านอุตสาหกรรม ซึ่งเริ่มทำในระหว่างสงครามนั้น รัฐบาล

ยังคงดำเนินต่อไป ยิ่งกว่านั้นในส่วนี้ยังมีการปันส่วนอาหาร เช่น น้ำตาล เนื้อ น้ำมัน ยาสูบ และเสื้อผ้า ให้แก่ประชาชนด้วย (ปราณี ศิริสัมพันธ์ 2520 : 177 - 178) และใน ค.ศ. 1949 นั้น อังกฤษก็ต้องเผชิญกับวิกฤติการณ์ไปอีกครั้งหนึ่ง นั่นคือ อังกฤษไม่สามารถหาเงินดอลลาร์ได้เพียงพอสำหรับใช้จ่ายในการซื้อสินค้าจากสหรัฐ และชาวระหับให้แก่สหรัฐได้ ในการแก้ไขวิกฤติการณ์ครั้งนี้ รัฐบาลจำเป็นต้องหันไปลดค่าของเงินปอนด์ และการลดค่าเงินปอนด์ดังกล่าว ยิ่งทำให้ราคายอดสินค้าอังกฤษในตลาดต่างประเทศถูกลงไปอีก ส่วนการป้องกันไม่ให้เกิดภาวะเงินเฟ้อขึ้นนั้น คริป (Sir Stafford Cripps) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ก็ได้ให้การเก็บภาษีในอัตราที่สูงขึ้น และได้เข้าไปควบคุมราคาและอัตราค่าจ้างอย่างเข้มงวดมากขึ้น อย่างไรก็ตามความไม่พอใจของประชาชนต่อการบริหารประเทศของพรรคแรงงาน ยังคงมีอยู่ และปรากฏว่าฝ่ายอังกฤษที่มีฐานะดีเป็นจำนวนมากที่ไม่สามารถอดทนต่อการเข้มงวด กวดขันในการเก็บภาษีของรัฐบาล จนต้องตัดสินใจอพยพออกไปตั้งหลักแหล่งยังต่างประเทศ (เอียน ฉายางาม 2521 : 422)

ยิ่งไปกว่านั้น ในปี 1950 ความไม่พอใจต่อพรรคแรงงานก็ยังมีมากขึ้นไปอีก เพราะ อังกฤษมีนโยบายที่จะหันมาเสริมสร้างกำลังทางด้านการทหาร เนื่องจากหวาดเกรงการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งขณะนั้นเปโตรโกลโลวาเกีย เพิ่งจะถูกยึดครองโดยโซเวียต ด้วยเหตุนี้ จึงต้องมีการเพิ่มงบประมาณด้านการทหาร ซึ่งก็หมายถึงจำเป็นต้องตัดงบประมาณด้านบริการสาธารณสุขลง ซึ่งการกระทำเช่นนี้ยิ่งทำให้ประชาชนไม่พอใจรัฐบาลมากขึ้น และนอกจากนี้ภายใน คณะรัฐบาลเองนั้น ก็ยังมีการขัดแย้งกันเอง เกี่ยวกับนโยบายการต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งความไม่ลงรอยกันระหว่างคณะรัฐบาลเองนี้ ก็เป็นสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้ประชาชนเสื่อมความ นิยมต่อพรรคแรงงาน จนมีผลทำให้พรรคแรงงานต้องพ่ายแพ้ต่อการ เลือกตั้งแก่พรรคอนุรักษ์นิยม ในปี 1951 (เอส ซี ปรินส์ 2522 : 137)

ส่วนสาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้พรรคแรงงานต้องพ่ายแพ้ในการ เลือกตั้งครั้งนั้นก็คือ ในสมัยนั้นประชาชนชาวอังกฤษ รู้สึกว่าประเทศอังกฤษอันเรืองอำนาจของตนนั้น ได้กำลังสูญเสีย ศักดิ์ศรี เสียอำนาจ และได้ถูกลดความยิ่งใหญ่ลงไปมาก และรัฐบาลเองก็ไม่สามารถกู้สถานะ

ของความจำเป็นมหาอำนาจกลับคืนมาได้เลย อังกฤษจำต้องปลดปล่อยประเทศอาณานิคมหลายประเทศให้เป็นอิสระ เพราะไม่มีกำลังเงินเพียงพอที่จะให้ความช่วยเหลือประเทศเหล่านั้นได้อีกต่อไป

อย่างไรก็ดี ผลจากการบริหารประเทศของรัฐบาลพรรคอนุรักษนิยมที่นายกรัฐมนตรีเปลี่ยนหน้ากันเข้ามาบริหารประเทศ ตั้งแต่ เชอร์ชิล (Churchill) ในปี 1951 - 1955 ฮีเดน (Eden) ปี 1955 - 1957 และแมคมิลแลน (MacMillan) ปี 1957 - 1963 (Richards, 1967 : 304 - 306) นั้น ปรากฏว่าประเทศอังกฤษได้กลายเป็นสังคมที่อุดมเฟื่องฟูเพื่อ อังกฤษสมัยนั้นไม่มีความว่างงาน เศรษฐกิจเติบโต และมีการสับจ่ายอย่างมหากาฬ ซึ่งตรงกันข้ามกับลักษณะของรัฐสวัสดิการโดยสิ้นเชิง รัฐในระบอบนี้มิได้คำนึงถึงความเลื่อมภาคแต่อย่างใด สังคมเต็มไปด้วยการแข่งขัน และการต่อสู้ อังกฤษกลายเป็นสังคมธุรกิจแบบเสรีนิยมที่เน้นคุณค่าทางความสำเร็จในแง่วัตถุ และความละเลวกล่บาย ในช่วงแรกของปี 1950 - 1960 นี้ การเติบโตทางธุรกิจเอกชนประเภทฟุ่มเฟือย เช่น โทรศัพท์ แอลกอฮอล์ และสถานที่เต้นรำ ฯลฯ มีเพิ่มมากขึ้น

แต่ในช่วงหลังของปี 1950 - 1960 รายจ่ายรายรับของประเทศเริ่มไม่สมดุล เพราะสินค้าของอังกฤษต้องแข่งขันกับประเทศอื่น ๆ ในตลาดโลก เศรษฐกิจที่เติบโตอย่างรวดเร็ว และราคาสินค้าที่คงที่ในสมัยแรก ๆ เริ่มเปลี่ยนแปลงไปเป็นการเติบโตอย่างช้า ๆ และราคาสินค้ากลับพุ่งสูงขึ้น งบดุลของประเทศกลับเสื่อมทรามลง และดูเหมือนว่า "สังคมที่ฟุ่มเฟือย" จะไม่สามารถดำรงอยู่ในความฟุ่มเฟือยได้อีกต่อไป ปรากฏว่าจำนวนคนว่างงานได้เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ จากสภาพดังกล่าวก็เป็นเหตุให้ความนิยมของประชาชนต่อพรรคอนุรักษนิยม ลดลงไปอย่างเห็นได้ชัดในการเลือกตั้งปี 1962

ความนิยมที่ลดลง ทำให้พรรคอนุรักษนิยมเดือดร้อน และเริ่มมีความคิดว่าจะต้องมีการวางโครงการทางเศรษฐกิจในระยะยาวไม่ว่าจะเป็นในแง่ของการเติบโตทางอุตสาหกรรม หรืออนาคตในวงกว้างของชาติ อย่างไรก็ตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการวางนโยบายดังกล่าว ระหว่างรัฐมนตรีด้วยกันก็ไม่ค่อยจะลงรอยกัน จนมีการแตกแยกกันขึ้น และมีการเปลี่ยนรัฐมนตรีคลังถึง

4 ครั้งใน 5 ปี แต่ในที่สุดในปี 1963 พระคอนูรักษนิยมนักต้องหันมาไว้ "วิธีการแบบสังคมนิยม" ของพรรคแรงงาน คือการเก็บภาษีสูงและเสริมสร้างรัฐสวัสดิการต่อไป และผลก็คือในช่วงตั้งแต่ปี 1960 เป็นต้นไป บริการทางด้านรัฐสวัสดิการก็ได้เติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งด้านการบริการทางด้านสาธารณสุข ซึ่งมีการสร้างโรงพยาบาลเพิ่มมากขึ้น ในด้านการบริการด้านการศึกษา ก็ได้มีการขยายที่เรียนให้เด็กเพิ่มขึ้นในทุกระดับจนถึงระดับมหาวิทยาลัย นอกจากนี้ก็ยังได้มีการก่อสร้างถนนและทางหลวงแผ่นดินเพิ่มมากขึ้น (เอส บี ชริมส์ 2522 : 141 - 143)

อย่างไรก็ดีอังกฤษภายใต้การนำของพระคอนูรักษนิยมนั้น ก็หาได้สามารถรักษาสภาพความเป็นมหาอำนาจไว้ได้ไม่ จากวิกฤติการณ์คลองสุเอซ ใน ค.ศ. 1956 นั้น ชาวอังกฤษก็ได้เห็นความจริงว่า สภาพที่ดูจากภายนอกว่า อังกฤษยังมีความยิ่งใหญ่เหมือนกับในสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่ 1 นั้น แท้จริงแล้วเป็นภาพลวงทั้งสิ้น อังกฤษไม่มีทั้งพลังทางเศรษฐกิจ และพลังทางการทหารที่จะเข้าไปมีบทบาทในเวทีการเมืองระหว่างประเทศอย่างแท้จริงได้ หากปราศจากความสนับสนุนของสหรัฐในวิกฤติการณ์คลองสุเอซครั้งนั้น สหประชาชาติมีคำสั่งให้อังกฤษถอนทหารออกจากอียิปต์ อีกทั้งโซเวียตก็ขู่ส่วว่าจะบุกอังกฤษหากไม่ยุติการสู้รบ สหรัฐเองก็ร่วมประณามอังกฤษด้วย ฉะนั้นอังกฤษจึงไม่มีทางเลือกอื่นใด นอกจากต้องปล่อยให้กำลังทหารของสหประชาชาติเข้าไปควบคุมสถานการณ์แทนตน ผลจากวิกฤติการณ์ครั้งนี้คือ ชาวต่างชาติที่ลงทุนในอังกฤษต่างก็ถอนเงินสำรองที่ฝากไว้จนทำให้ปริมาณทองคำสำรองไว้ในธนาคารชาติลดลงไปถึงร้อยล้านปอนด์ และยังทำให้ฐานะการเงินของอังกฤษในตะวันออกกลาง เสื่อมลงไปอีก อังกฤษต้องเผชิญกับความเป็นปึกแผ่นของกลุ่มประเทศอาหรับ และได้มีโซเวียตเข้าไปมีอิทธิพลแทนที่ นอกจากนี้อังกฤษยังถูกประเทศในเครือจักรภพเอง เช่น อินเดีย ตาหมิการกระทำครั้งนี้ด้วย

ดังนั้นจากวิกฤติการณ์คลองสุเอซครั้งนี้ รัฐบาลอังกฤษต้องกลับมาทบทวนนโยบายของตน เกี่ยวกับดินแดนอาณานิคมเสียใหม่ และด้วยเหตุที่ตระหนักว่า การดูแลอาณานิคมดังกล่าว ทำให้ประเทศต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายมาก อังกฤษจึงรีบปลดปล่อยให้ มาลายู และกานา ได้เป็นเอกราชใน ค.ศ. 1957 และต่อมาก็ปลดปล่อยให้รัฐในแอฟริกาได้เป็นเอกราชไปปีละรัฐ สองรัฐทุกปี ซึ่งพอถึง ค.ศ. 1967 อาณานิคมอังกฤษในแอฟริกาได้ก็ได้รับเอกราชถึง 15 รัฐ

นอกจากอังกฤษจะสูญเสียอำนาจในอาณานิคมแล้ว ในการจัดตั้งตลาดร่วมยุโรป ในปี 1957 อังกฤษก็พลาดโอกาสที่จะเข้าร่วมด้วย เนื่องจากต้องเผชิญปัญหาในเรื่องอาณานิคม แต่พอต่อมาในปี 1961 นายกรัฐมนตรีแมกมิลแลน ก็ตัดสินใจจะนำอังกฤษเข้าไปเป็นสมาชิกองค์การตลาดร่วมด้วย แต่ก็มีเสียงคัดค้านมากมายทั้งจากประชาชนในประเทศและจากประเทศในกลุ่มเครือจักรภพ อย่างไรก็ตาม รัฐบาลก็ยังได้รับการสนับสนุนเกี่ยวกับนโยบายนี้จากพวกนักธุรกิจอยู่ไม่น้อย ทว่าอุปสรรคสำคัญที่ทำให้อังกฤษประสบความล้มเหลวในการเข้าไปเป็นสมาชิกตลาดร่วมครั้งนี้ก็คือ การที่อังกฤษต้องพึ่งสหรัฐอย่างมากในเรื่องโครงการป้องกันประเทศ ทั้งนี้เนื่องจากการที่พลังงานการทหารของอังกฤษ ไม่อาจทัดเทียมกับสหรัฐ และรัสเซีย ซึ่งกำลังแข่งขันกันคิดค้นพัฒนาเทคนิคในการป้องกันประเทศไปไกลในด้านการระเบิดปรมาณู ระเบิดไฮโดรเจน และจรวดข้ามทวีป อังกฤษจึงหันในฐานะของตน อังกฤษได้วางโครงการสร้างขีปนาวุธ Blue streak ขึ้น แต่ก็ล้มเหลว จึงปรึกษากับสหรัฐจะซื้อขีปนาวุธ Skybolt จากสหรัฐ แต่ปรากฏว่าใน ค.ศ. 1962 ฝ่ายสหรัฐเองได้เลิกล้มโครงการนี้ไป และกลับไปมุ่งผลิตขีปนาวุธ โพลาริส (Polaris) แทน อังกฤษจึงต้องเจรจากับสหรัฐให้ขอยอมขายขีปนาวุธ โพลาริส ให้อังกฤษใช้กับเรือดำน้ำปรมาณู และให้สหรัฐสนับสนุนการมีโครงการอาวุธนิวเคลียร์ในองค์การนาโตอีกด้วย ซึ่งความผูกพันที่อังกฤษมีต่อสหรัฐดังกล่าว ก็เป็นเหตุให้ประธานาธิบดี ยาร์ลส์ เคอโกล ใช้เป็นเหตุผลในการคัดค้านไม่ให้อังกฤษเข้าร่วมในองค์การตลาดร่วม โดยอ้างว่าอังกฤษจะดึงสหรัฐเข้ามาเป็นอิทธิพลเหนือองค์การตลาดร่วมในภายหลังได้ ซึ่งการที่อังกฤษพลาดการเข้าเป็นสมาชิกองค์การตลาดร่วมครั้งนี้ ก็ได้ทำให้อังกฤษต้องเสียหน้า และเสียชื่อเสียงอย่างมาก ยิ่งว่าในปี 1963 รัฐบาลอังกฤษภายใต้การนำของพระคณูรักษนิยมนักต้องเผชิญกับปัญหาการว่างงานที่รุนแรงที่สุดตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง กล่าวคือ มีผู้ว่างงานอยู่ถึง 7 แสนคน ส่วนภายในพรรคอนุรักษนิยมเองนั้น ก็มีแต่ความขัดแย้งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนแมกมิลแลนตัดสินใจลาออกในเดือนตุลาคม ปี 1963 แต่การลาออกของแมกมิลแลนดังกล่าว ก็ไม่ได้ทำให้สถานการณ์ดีขึ้นไม่ กลับมีการขัดแย้งต่อผู้ชิงอำนาจกันเองขึ้นภายในพรรค จนพระนางเจ้าอลิซาเบธ ต้องทรงแต่งตั้ง ลอร์ดโฮม ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีตามคำถวายคำแนะนำของแมกมิลแลน

อย่างไรก็ดี ใน ค.ศ. 1963 นั้น ได้มีทั้งรายการโทรทัศน์และบทความเสียดสีการบริหารของรัฐบาล สถาบันทางศาสนา สหภาพแรงงาน และสถาบันอื่น ๆ อีกทั้งยังชี้ให้เห็นว่าอุตสาหกรรมของประเทศที่มีอยู่นั้นล้าหลังประเทศตะวันตกอื่น ๆ อยู่มาก ทั้งรัฐบาล ระบบข้าราชการพลเรือน อุตสาหกรรม วงการธุรกิจ สหภาพแรงงาน ระบบการศึกษา และแม้กระทั่ง ระบบรัฐสวัสดิการ ก็ล้วนแล้วแต่ถูกเสียดสีว่าล้าสมัยกันทั้งสิ้น ฉะนั้นในการเลือกตั้งทั่วไปในเดือนตุลาคม 1964 พรรคแรงงานก็ได้รับชัยชนะ ได้จัดตั้งรัฐบาลแทนพรรคอนุรักษนิยมไปเป็นที่สุด ทั้งนี้เนื่องจากชาวอังกฤษรู้สึกว่า ควรจะมีการเปลี่ยนพรรคการเมืองเข้าไปบริหารประเทศเสียที เพราะหลังจากที่ปล่อยให้พรรคอนุรักษนิยมเป็นรัฐบาลอยู่ถึง 13 ปี ประเทศของตนได้สูญเสียอาณาเดิมไปเกือบหมดแล้ว และยังไม่ทำอะไรใหม่ ๆ เข้ามาแทนที่เลย

แต่ทันทีที่นายกรัฐมนตรีวิลสัน แห่งพรรคแรงงานเข้ารับตำแหน่ง เขาก็ต้องเผชิญกับวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจที่รุนแรงอย่างหนัก อังกฤษขณะนั้นเสียดุลย์การค้าถึง 700 ล้านปอนด์ และทองที่สำรองไว้ก็หล่นไหลออกนอกประเทศเป็นจำนวนมาก อีกทั้งค่าของเงินปอนด์ก็ลดลงอยู่เรื่อย ๆ รัฐบาลของวิลสัน ก็แก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการใช้วิธีการเดียวกันกับที่พรรคอนุรักษนิยมเคยใช้มาก่อน คือเพิ่มอัตราภาษี และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และยังคงกู้เงินจากต่างประเทศอีกด้วย การที่รัฐบาลใช้นโยบายเศรษฐกิจแบบเดียวกับพรรคอนุรักษนิยมเช่นนี้ ประชาชนย่อมคงจะทนเสียดใจให้พรรคแรงงานก็อดที่จะรู้สึกฉุนเฉียวและขมขื่นไม่ได้ แต่ด้วยเหตุที่วิลสันเป็นนายกรัฐมนตรีที่มีบุคลิกภาพดี และต่างประเทศให้ความนิยมนับถืออยู่มาก ประชาชนจึงยังคงให้อภัยและยังให้การสนับสนุนอยู่

ใน ค.ศ. 1966 อังกฤษต้องเผชิญกับวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจอีก ทำให้รัฐบาลต้องสั่งระงับการขึ้นราคาสินค้า อัตราค่าจ้างและเงินปันผลอย่างเคร่งครัด ใน ค.ศ. 1967 อังกฤษต้องลดค่าเงินปอนด์ลงไปอีก ในเดือนพฤษภาคม 1967 นั้น วิลสัน ให้อังกฤษสมัครเข้าเป็นสมาชิกตลาดร่วมอีก แต่ก็ไม่สำเร็จ เนื่องจากยังคงได้รับการคัดค้านจาก เดอโกล อย่างเคย และใน ค.ศ. 1968 ซึ่งได้เกิดวิกฤติการณ์ด้านเงินตราขึ้นทั่วโลกนั้น รัฐบาลของวิลสันก็ต้องเพิ่มมาตรการแบบรัดเข็มขัดขึ้นไปอีก

ด้วยเหตุที่รัฐบาลพรรคแรงงานต้องเผชิญกับความยุ่งยากทางการเงินครั้งแล้วครั้งเล่า การที่จะดำเนินตามแผนพัฒนา เศรษฐกิจที่ได้วางไว้ซึ่งยากที่จะเป็นไปได้ราบรื่น ฉะนั้นรัฐบาล จึงได้ปรับปรุงระบบสวัสดิการสังคมขึ้นมาใหม่ ให้เพิ่มบำนาญคนงานเป็น 50 เปอร์เซ็นต์ แต่ ก็หมายความว่า พวกคนงานต้องจ่ายเงินสมทบรายสัปดาห์เพิ่มขึ้นเช่นกัน นอกจากนี้ก็ได้มีการ ปรับปรุงการศึกษาจะให้ระบบโรงเรียนแบบมัธยมประหล่มขึ้น แต่ขณะพิจารณาพระราชบัญญัติ เรื่องนี้อยู่ในเวลานั้น พรรคแรงงานก็ต้องหมดอำนาจไปเสียก่อน ในการเลือกตั้งปี 1970

ดังนั้น ในปี 1970 พรรคอนุรักษนิยมก็ได้กลับเข้ามาบริหารประเทศอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้ ภายใต้การนำของ เอ็ดเวิร์ด ฮีธ รัฐบาลนี้ได้วางนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ๆ โดยจะปล่อยกิจการ ที่ได้โอนเป็นของรัฐบาลไปแล้วกลับไปให้เอกชนดำเนินการเหมือนเดิม ตลอดจนจะให้มาตรการ ใหม่ ๆ และมีประสิทธิภาพในการควบคุม สหภาพแรงงานซึ่งในอดีตได้ปล่อยให้มีการนัดหยุดงาน ที่สร้างความเสียหายอย่างมากแก่เศรษฐกิจของประเทศ เช่น การนัดหยุดงานของพวกคนงาน ทำเรือในปลาย ค.ศ. 1967 ซึ่งได้ทำให้กิจการส่งสินค้าออกไปจำหน่ายนอกประเทศมีอันต้อง เป็นอัมพาตไปเป็นเวลาแรมเดือน นอกจากนี้รัฐบาลยังมีจุดประสงค์ที่จะให้มีการปรับปรุงระบบ สวัสดิการสังคมในด้านการสร้างบ้านพัก และให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก เฉพาะตัวอีกด้วย

อย่างไรก็ดี รัฐบาลได้เข้าไปบริหารประเทศเป็นเวลาไม่นานนักก็ต้องประสบกับ วิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจ จนไม่อาจดำเนินการตามโครงการที่วางไว้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาเงินเฟ้อใน ค.ศ. 1970 จำนวนคนว่างงานมีถึง 524,000 คน ในปี 1971 ก็เพิ่มเป็น 687,000 คน และในปี 1972 ก็ได้เพิ่มเป็น 767,000 คน

มกราคม 1971 พวกสหภาพแรงงานได้ชุมนุมพวกคนงานประมาณแสนคน เดินขบวน ประท้วงในกรุงลอนดอน จนรัฐบาลต้องออกพระราชบัญญัติว่าด้วยการอุตสาหกรรมสัมพันธ์ (Industrial Relations Act) เพื่อควบคุมสหภาพแรงงานขึ้น อย่างไรก็ดีพวกสหภาพ แรงงานกลับไม่ยอมรับพระราชบัญญัตินี้ และพระราชบัญญัตินี้กลับทำให้เกิดการขัดแย้งกัน ระหว่างฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายสหภาพแรงงานและฝ่ายรัฐบาลอยู่หลายครั้ง ซึ่งได้ก่อให้เกิดความ

เสียหายทางเศรษฐกิจอยู่เรื่อย ๆ จนถึง ค.ศ. 1974 ทั้งฝ่ายสหภาพแรงงานและฝ่ายนายจ้างเป็นจำนวนมากต่างก็ไม่ยอมปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้อีกต่อไป ความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นจากการนัดหยุดงานอย่างขาดความรับผิดชอบ ซึ่งยังคงมีอยู่เป็นระยะเหมือนเดิม

อย่างไรก็ดี ในปี 1972 รัฐบาลของฮิธ สามารถนำอังกฤษเข้าเป็นสมาชิกองค์การตลาดร่วมยุโรปได้สำเร็จ แต่ทว่าภายในประเทศนั้น พวกคนงานเหมือง และพวกคนงานท่าเรือก็ได้นัดหยุดงานในปีนั้นด้วย ซึ่งได้กระหน่ำให้เศรษฐกิจของประเทศต้องตกต่ำลงไปอีก ซึ่งรัฐบาลต้องใช้นโยบายระงับการขึ้นอัตราค่าจ้าง และเงินเดือนทั้งหมดอีกครั้ง ในปลาย ค.ศ. 1973 รัฐบาลของฮิธ ก็ต้องสั่นสะเทือนมากขึ้นเมื่อเกิดวิกฤติการณ์น้ำมัน ที่กลุ่มประเทศผู้ผลิตน้ำมันในตะวันออกกลางได้ก่อขึ้น ในช่วง ค.ศ. 1973 - 1974 ซึ่งส่งผลให้สภาพทางการค้า และการเงินทั่วโลกมีอันต้องปั่นป่วนไปหมด รัฐบาลอังกฤษขณะนั้น นอกจากจะต้องเผชิญปัญหาการขาดแคลนน้ำมัน ซึ่งกระทบกระเทือนชีวิตประจำวันของชาวอังกฤษและอุตสาหกรรมของประเทศแล้ว รัฐบาลยังจะต้องคอยแก้ปัญหาการนัดหยุดงานอยู่หลายครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากรัฐบาลได้ใช้มาตรการสงวนเชื้อเพลิง ด้วยการประกาศให้การทำงานเพียงสัปดาห์ละ 3 วัน ซึ่งเป็นเหตุให้การขัดแย้งในวงการอุตสาหกรรมได้ทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นไปอีก และขณะที่ชาวเหมืองนัดหยุดงานในเดือนกุมภาพันธ์ 1974 ฮิธ ก็ได้ให้มีการเลือกตั้งขึ้น และผลก็คือ ต้องพ่ายแพ้ต่อพวกพรรคแรงงานไปอย่างหวุดหวิด (เอเยม ถาบายงาม 2521 : 429 - 452)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้ว่า อังกฤษตั้งแต่หลังสงครามมานี้ ต้องประสบกับปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำ อย่างแก้ไขไม่ตกตลอดมา การขึ้นสู่อุตสาหกรรมได้ผลไม่เต็มที่ เพราะอังกฤษไม่มีทุนทรัพย์เพียงพอที่จะเร่งพัฒนาอุตสาหกรรมให้ทัดเทียมประเทศคู่แข่งทางเศรษฐกิจอื่น ๆ ของโลกได้และปัญหาเงินเฟ้อ และปัญหาคนว่างงานก็ยังคงเป็นปัญหาเรื้อรังของอังกฤษอยู่อีก

อย่างไรก็ดี สาเหตุอีกประการหนึ่งที่ทำให้การพัฒนาทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควรคือ ปัญหาเกี่ยวกับคนงานและกรรมกร ขณะที่ประเทศกำลังต้องการการเร่งรัดการผลิต คนงานและกรรมกรตามโรงงานต่าง ๆ กลับไม่ได้ตั้งใจทำงานเท่าที่ควร แม้จะเป็นงานที่ผ่อนแรงด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ก็ตาม นอกจากนี้ก็ยังนัดหยุดงานกันบ่อย ๆ อันก่อให้เกิดผลเสีย

ในทางเศรษฐกิจของชาติเป็นอันมาก ในการพิจารณาลำเหตุของการไม่ตั้งใจทำงานของกรรมกรนั้น ก็พบว่าเป็นเพราะคนงานและกรรมกรของอังกฤษยุคนี้ได้รับอิทธิพลจากปรัชญาสิทธิเสรีภาพพอสมควร จนเป็นคนที่มีความสำนึกทางชนชั้นสูง และจะคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างชนชั้นเสมอ ในสมัยปฏิวัติอุตสาหกรรมนั้น พวกคนงานและกรรมกรต้องตกระกำลำบาก และได้ประสบกับความอดอยากขาดแคลนอย่างแสนสาหัส ซึ่งกรรมกรในยุคนี้ก็ได้สืบเชื้อสายมาจากกรรมกรในยุคนั้นนั่นเอง ฉะนั้น แม้กรรมกรและคนงานในยุคปัจจุบันจะมีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้น คนเหล่านี้ก็ยังคงหวงระลึกถึงความลำบากของบรรพบุรุษในยุคนั้นอยู่อย่างมิเสื่อมคลาย และทำการต่อต้านโรงงานด้วยการแสดงความเฉื่อยช้า นอกจากนี้ระบบเจ้าขุนมูลนายของอังกฤษในสมัยก่อน ก็ยังหาได้เสื่อมคลายไปจากความรู้สึกของพวกคนงานและกรรมกรแต่อย่างใดไม่ แม้รัฐบาลจะพยายามลดช่องว่างระหว่างชนชั้นด้วยวิธีการต่าง ๆ จนช่องว่างด้านรายได้ระหว่างชนชั้นลดลงแล้วก็ตาม รัฐบาลก็ยังไม่สามารถลดช่องว่างทางชนชั้นในด้านฐานะทางสังคมลงได้ ด้วยเหตุนี้ความรู้สึกแบ่งแยกระหว่างชนชั้นของคนงานและกรรมกรจึงยังคงมีอยู่ตลอดเวลาและความเฉื่อยช้าในการปฏิบัติงานอันเป็นผลสืบต่อการเศรษฐกิจโดยส่วนรวมของประเทศก็ยังคงมีอยู่เช่นกัน

ส่วนในด้านวัฒนธรรมของอังกฤษในปัจจุบันนั้นก็ปรากฏว่า ชาวอังกฤษในยุคนี้ได้หย่อนความเคร่งครัดในความเป็นผู้ดีอังกฤษลงไปมาก อังกฤษในทุกวันนี้กำลังกลายกลายเป็นประเทศธรรมดา ๆ ประเทศหนึ่ง เช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ ในยุโรป ไม่ใช่อังกฤษที่มีลัทธิดินแดนแห่งพระอาทิตย์ไม่ตกดินอีกแล้ว การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้อังกฤษค่อย ๆ ใกล้ชิดกับประเทศในยุโรปมากขึ้น ประชาชนในกรุงลอนดอนตอนปัจจุบันสามารถหาความสุข ความเพลิดเพลินได้เช่นเดียวกับที่จะหาได้ในกรุงปารีส และบรรดาวิทยุในอังกฤษนั้นก็ได้รับอิทธิพลจากสื่อสารมวลชนในเรื่องเกี่ยวกับการแต่งกายและพฤติกรรมการแสดงออกเช่นกัน ซึ่งการแต่งกายของหนุ่มสาวอังกฤษขณะนี้นั้นก็อยู่ในลักษณะที่ตามสมัยของโลกด้วย ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้แตกต่างโดยสิ้นเชิงจากลักษณะความเป็นสุภาพบุรุษอังกฤษ อันเป็นแบบฉบับแท้ ๆ ของความเป็นชาวอังกฤษ ลักษณะวัฒนธรรมอันเสรีของชาวแผ่นดินใหญ่ที่แผ่ขยายเข้ามาในอังกฤษนั้น มีปรากฏอยู่ทั่วไป แม้ในเรื่องของการละคร เนื่องจากอังกฤษไม่มีการตรวจตรา (censorship) ใด ๆ ทั้งสิ้น ตามแนว

หนังสือที่กรุงลอนดอนก็มีหนังสือลามกวางขายกันเกลื่อน แม้แต่หนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์ที่บรรล แต่เรื่องมีสาระ ก็ยังมีการนำเสนองานเรื่องราทางเพศสัมพันธ์ ไม่สักกะหนึ่งก็สักกะใด ปรากฏ อยู่ด้วย

อย่างไรก็ดีสำหรับในเรื่องความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้น ก็ปรากฏว่า หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ได้มีการผลิตเครื่องบินไอพ่นขึ้น แล้วก็ได้กลายเป็นพาหนะโดยสารอีก ชนิดหนึ่งไป ซึ่งได้ทำให้การเดินทางทางอากาศสะดวกและรวดเร็วขึ้นมาก นอกจากนี้ก็ยังมีสิ่ง ใหม่ ๆ ขึ้น เช่น พลาสติก เส้นใยสังเคราะห์ ไนลอน ยาชนิดใหม่ ๆ เช่น ซัลฟา เพนนิซิลิน และในการทํานาก็ใช้รถแทรกเตอร์แทนม้า และในบรรดาพัฒนาการใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกที่ทำให้ โลกต้องหวาดผวานั้นก็คือพลังงานนิวเคลียร์ ซึ่งได้ทำให้ความรู้สึกลัวหวาดระแวงภัยจากระเบิด นิวเคลียร์เกิดขึ้นทุกหนทุกแห่งในโลก แต่พลังงานนิวเคลียร์ก็ยังสามารถนำมาใช้ในกิจการทางสันติ อัน ๆ ได้ อังกฤษได้เริ่มสร้างสถานพลังงานนิวเคลียร์ เพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าขึ้น พลังงานนิว เคลียร์ดังกล่าว เป็นทั้งแหล่งพลังงาน ความร้อน และแสงสว่าง ซึ่งนับว่าเป็นประโยชน์มาก ขณะถ่านหินและน้ำมันกำลังจะหมดไปจากโลก ส่วนรัสเซียและสหรัฐในขณะนั้นก็กำลังแข่งขันกัน ในด้านการสร้างจรวด รัสเซียได้ส่งจรวดไปโคจรรอบโลก เป็นชาติแรก ในปี 1957 และต่อ ๆ มาทั้งรัสเซียและสหรัฐก็ผลิตกันส่งจรวดออกไปนอกโลกในปี 1959 รัสเซียได้ส่งจรวดไปโคจร ส้ารวดวงจันทร์ และเข้าวงโคจรรอบดวงอาทิตย์ด้วย ปีต่อมาจรวดของโซเวียตก็ถูกส่งไปโคจร รอบดวงอาทิตย์อีกและได้ถ่ายภาพดวงจันทร์อีกซีกหนึ่งไว้ ต่อมาก็ได้ส่งสัตว์ขึ้นไปโคจรด้วย และ ในปี 1961 รัสเซียก็ส่งคนขึ้นไปโคจรรอบโลกเป็นครั้งแรก ในปี 1962 สหรัฐก็ส่งขึ้นไปบ้าง โดยสองประเทศนี้ต่างเป็นเจ้าโลกในด้านอากาศเหมือนกัน ต่างผลิตกันส่งคนขึ้นไปบนดวงจันทร์ ก่อนปี 1970 และขณะประเทศมหาอำนาจทั้งสองกำลังแข่งขันด้านอวกาศอยู่นี้ อังกฤษก็ได้แสดง บทบาทแห่งความเป็นผู้นำอยู่ด้วยเช่นกัน แต่ทว่าเป็นผู้นำในด้านความเป็นประชาธิปไตยให้แก่โลก (Jarman. 1963 : 210 - 211)

ความเป็นมาของ "The Angry Young Men"

กล่าวโดยทั่วไปอังกฤษหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึงปี 1974 ได้ตกอยู่ในสภาพที่มีความ

แปรปรวนในทุกด้าน ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและสภาพสังคมสมัยหลังสงครามโลกใหม่ ๆ ประชาชนไม่มีความมั่นใจในความเป็นอยู่ของตนเองนัก ด้วยตระหนักว่า สถานการณ์บ้านเมืองมีแต่จะเลวร้ายลงไป โดยที่รัฐบาลแต่ละชุดที่เข้ามาบริหารประเทศมิสามารถกู้สถานการณ์ให้เป็นที่น่าพอใจได้ไม่ อังกฤษซึ่งเคยเป็นชาติมหาอำนาจที่ยิ่งใหญ่มีแต่จะเสื่อมถดถอยและเกียรติคุณลงไปทุกวัน ความภาคภูมิใจในความเป็นชาติอังกฤษของประชาชนชาวอังกฤษลดลงเป็นอันมาก ซึ่งในที่สุดความไม่พอใจต่อสภาพดังกล่าวของประชาชนก็ได้แสดงออกมาด้วยการเขียนเรื่องล้อเลียนและเรื่องเสียดสีสังคมขึ้น การเขียนเรื่องล้อเลียนเหล่านี้ได้เริ่มตั้งแต่ช่วงปี 1950 - 1960 เป็นต้นมา เช่นในปี 1951 เซอร์เดวิดโลว์ (Sir David Low) ได้เขียนภาพการ์ตูนล้อเลียนเรื่อง การตั้งงบประมาณด้านบริการสาธารณะเพื่อเพิ่มงบประมาณด้านการป้องกันประเทศ (Richards. 1967 : 303) ปี 1953 เอ็ดวาร์ด ไฮแอมส์ (Edward Hyams) เขียน 'Centian Violet' ซึ่งเป็นเรื่องล้อเกี่ยวกับนโยบายหาเงินโดยวิธีลดเงินช่วยเหลือด้านอาหาร (เอลส์ ปี ชริมส์ 2522 : 137) ส่วนนักเขียนการ์ตูนล้อเลียนคนอื่น ๆ ก็ได้แก่ สตีเฟน พอตเตอร์ (Stephen Potter) ซึ่งได้เขียนการ์ตูนล้อเลียนเกี่ยวกับชนชั้นทางสังคม และโรนัลด์ เซอร์ลีย์ (Ronald Searle) ได้เขียนการ์ตูนล้อเลียนเกี่ยวกับระบบโรงเรียนที่มีการแบ่งชั้นชั้น (Atherton. 1975 : 15) และสำหรับใน ค.ศ. 1963 นั้น ก็ได้กล่าวแล้วว่า สถาบันทางสังคมทุกชนิดในบ้านเมือง ได้รับการโจมตีทั้งจากรายการวิทยุ โทรทัศน์ และจากบทความต่าง ๆ ว่าล้าสมัยกันอย่างถ้วนทั่ว

ส่วนทางด้านวรรณกรรมนั้น ก็ปรากฏว่าในสมัยนั้นได้เกิดมีนักเขียนกลุ่มใหม่กลุ่มหนึ่งขึ้นมา นักเขียนกลุ่มนี้มุ่งเขียนเรื่องโจมตี ศักดิ์ศรี และต่อต้าน สภาพสังคมของอังกฤษขึ้น นักเขียนกลุ่มนี้ได้เริ่มเขียนนวนิยายในทำนองดังกล่าวขึ้นในช่วงปี 1950 - 1960 โดยมีแนวการเขียนและการนำเสนอเรื่องราว แตกต่างออกไปจากแนวการเขียนของ เพาเวลล์ (Powell) สโนว์ (Snow) และคูเปอร์ (Cooper) ผู้เป็นนักเขียนร่วมสมัยในสมัยนั้น ออกไปอย่างสิ้นเชิงจนถือได้ว่า แนวการเขียนของนักเขียนกลุ่มนี้ เป็นแนวการเขียนนวนิยายแบบเฉพาะของช่วงปี 1950 - 1960 เฉยๆ เดี่ยว และด้วยเหตุที่นักเขียนกลุ่มนี้มีแนวการเขียนเฉพาะไปในด้านการต่อต้านสังคมดังกล่าว บรรดานักวิจารณ์วรรณคดีทั้งหลาย จึงขนานนามนักเขียนกลุ่มนี้ว่า "The Angry Young Men"

อย่างไรก็ดี คำว่า "The Angry Young Men" นี้ แท้จริงก็มีกำเนิดมาจากคำว่า Angry Young Man ซึ่งใช้เรียกลักษณะตัวละครที่ชื่อ จิมมี พอตเตอร์ (Jimmy Porter) ในละครเรื่อง Look Back in Anger (1956) ของ จอห์น ออสบอร์น (John Osborne, 1929) ละครเรื่องนี้ได้นำออกแสดงครั้งแรกที่ The Royal Court Theatre ในกรุงลอนดอน เมื่อ 8 พฤษภาคม 1956 ตัวละครเอกที่ชื่อ จิมมี พอตเตอร์ นั้น มีแนวคิดและพฤติกรรมที่ต่อต้านสังคม เพราะไม่พอใจสภาพบ้านเมืองในขณะนั้นและออสบอร์น ได้วาดลักษณะตัวละครแบบนี้ไว้เป็นแบบ Anti-hero (A.F.Scott, 1965 : 14) ซึ่งต่อมานักเขียนบทละครและนักเขียนนวนิยายในสมัยนั้นหลายคน ต่างก็วาดลักษณะตัวละครตัวเอกเป็นแบบ Anti-hero เช่นเดียวกับ จิมมี พอตเตอร์ ของออสบอร์นด้วย จนลักษณะตัวละครดังกล่าวกลายเป็นลักษณะเฉพาะของตัวละครในสมัยปี 1950 - 1960 ไป และคำว่า Angry Young Man ซึ่งใช้เรียกลักษณะตัวละครดังกล่าว ก็ค่อย ๆ กลายมาเป็นคำเรียกบรรดานักเขียนบทละคร และนักเขียนนวนิยาย ผู้เขียนเรื่องในทำนองดังกล่าวไปแทน

นักเขียนบทละครที่จัดอยู่ในกลุ่ม "The Angry Young Men" สมัยปี 1950 - 1960 นั้น ก็ได้แก่ผู้ริเริ่มเอง คือ จอห์น ออสบอร์น (1927-) เจ้าของเรื่อง Look Back in Anger (1956) ฮาโรลด์ พินเตอร์ (Harold Pinter, 1930-) เจ้าของเรื่อง The Homecoming (1965) และ อาร์โนลด์ เวสเคอร์ (Arnold Wesker, 1932-) เจ้าของเรื่อง Chicken Soup With Barley. (1958) และ Roots (1959) (เอ อับเดลลา เมตรัลลี 2521 : 122 - 123) สำหรับนักเขียนนวนิยายที่เขียนเรื่องในทำนองต่อต้านสังคมนั้นมีอยู่มากมายหลายคน ซึ่งอันที่จริงแล้ว ลักษณะตัวละครแบบจิมมี พอตเตอร์ นั้น มีปรากฏในนวนิยายก่อนที่จะมีปรากฏในบทละครของ ออสบอร์นเสียอีก คือใน ค.ศ. 1953 จอห์น เวิน (John Wain, 1925-) ได้เขียนนวนิยายเรื่อง Hurry On Down (1953) ขึ้น ตัวละครเอกที่ชื่อ ชาร์ล ลัมเลย์ (Charles Lumley) ได้แสดงออกถึงความสับสนในความแตกต่างระหว่างชนชั้น และได้แสดงความคิดปฏิกิริยาเกี่ยวกับสภาพสังคม ตลอดจนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ต่อต้านสังคมด้วย และในปี ค.ศ. 1954 นั้น คิงส์เลย์ อะมิส (Kingsley Amis) ได้เสนอ

ตัวละคร ชื่อ จิม ดิกสัน (Jim Dixon) ในเรื่อง Lucky Jim (1954) จิม ดิกสัน มีลักษณะคล้าย ๆ ชาร์ล สัมเลย์ คือ จิม เป็นคนที่มีกำเนิดมาจากชนชั้นกรรมกร เขามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสถาบันทางสังคม เป็นคนไม่มีคำสอน ไม่เคารพกฎเกณฑ์ใด ๆ และต่อต้านความเล่ห์เหลี่ยมและความหลอกลวงต่าง ๆ ของสังคมอย่างรุนแรง ในปีเดียวกันนั้นเอง ไอริส เมอดอค (Iris Murdoch) ก็ได้เสนอตัวละครในลักษณะทำนองเดียวกันอีก ในเรื่อง Under the Net (1954) ตัวละครตัวนี้ชื่อ แจค โดแนก (Jake Donaghue) เขาเป็นคนที่จ้องเกลียดจ้วงความรวนเรไม่แน่นอน และเกลียดการต้องอยู่เดี่ยวดาย แต่ก็กลัวการอยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกัน (Hayman, 1976 : 29)

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ลักษณะตัวละครแบบ จิมมี พอตเตอร์นั้น ฅมมาก่อนที่ออสบอร์น จะเสนอเรื่อง Look Back in Anger เสียอีก เพราะเรื่อง Look Back in Anger นั้น เพิ่งจะแสดงในปี 1956 อย่างไรก็ดีด้วยเหตุที่โดยสภาพทั่ว ๆ ไปแล้ว ละครในสมัยปี 1950 - 1960 ยังมีแนวการนำเสนอของสมัยปี 1940 - 1950 อยู่ ยังไม่มีแบบเฉพาะเป็นเอกลักษณ์ประจำสมัยปี 1950 - 1960 คือบรรดานักเขียนละครสมัยนั้นส่วนมากยังไม่ใช้นักเขียนละครยุคหลังสงครามโลกที่แท้จริง เพราะมักจะเสนอเรื่องเกี่ยวกับชนชั้นกลาง และละครมักเป็นละครขำหัว (comedy) หรือไม่ก็ Melodrama อย่างเก่า ๆ อยู่ และมีละครอยู่เพียง 2 - 3 เรื่องเท่านั้น ที่จัดได้ว่าเป็นละครสมัยใหม่คือ เรื่อง The Lady's Not for Burning ของ คริสโตเฟอร์ ฟราย (Christopher Fry) The Cocktail Party ของ ซี. เอส. ลีเลียต (T.S. Eliot) และเรื่องจากต่างประเทศ เรื่อง Waiting for Godot ของ เบคเกต (Beckett) ดังนั้นเมื่อ Look Back in Anger ของออสบอร์น ได้รับการเสนอละครเรื่องนี้ จึงได้รับการต้อนรับอย่างล้นหลาม และได้กลายเป็นแบบฉบับเฉพาะของละครประจำสมัยนี้ไป ซึ่งก็ได้ทำให้นักเขียนในแนวเดียวกับออสบอร์นทั้งหมดได้รับการขนานนามว่า "The Angry Young Men" ไปทันที (Stanley, 1979 : 17)

นักเขียนนวนิยายในยุคของช่วงปี 1950 - 1960 ที่ได้รับการขนานนามว่า "The Angry Young Men" และมีแนวการเขียนเช่นเดียวกับ จอห์น เวิน (John Wain)

คิงส์เลย์ อะมิส (Kingsley Amis) และไอริช เมอดอด (Iris Murdoch) นั้น ได้แก่ จอห์น เบรน (John Braine, 1922-) เดวิด สเตอร์เรย์ (David Storey, 1933-) เคท วอเตอร์เฮาส์ (Keith Waterhouse, 1923-) สแตน บาร์สตอว์ (Stan Barstow, 1928-) และ เอเลน ซิลลิทอ (Alan Sillitoe, 1928-) (Hayman, 1976 : 29) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

จอห์น เบรน (John Braine, 1922-) เบรน เป็นนักเขียนที่มาจากชนชั้นกรรมกร เช่นเดียวกับ ซิลลิทอ และเขาเขียนนวนิยายเพื่อเรียกร้องสิทธิให้แก่ชนชั้นกรรมกรเช่นกัน นวนิยายเรื่องแรกที่ทำให้เขาได้รับการพิจารณาว่าเป็นหนึ่งในกลุ่ม "The Angry Young Men" คือ Room at the Top (1957) ในนวนิยายเรื่องนี้ เบรน ได้เสนอตัวละครเอกชื่อ โจ แลมป์ตัน (Joe Lampton) ในแบบที่ตรงกันข้ามกับชีวิตกรรมกรที่เคยเป็นมา กล่าวคือ ตามธรรมเนียมของผู้คนในชนชั้นกรรมกรนั้นมักจะถือกันว่าเงินและอำนาจนั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญ หากแต่สิ่งที่สำคัญคือ ความสุข ความเคารพและความซื่อสัตย์ต่อพวกพ้องเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ใน Room at the Top นั้น โจ กลับเป็นคนที่เห็นแก่ได้ เขาเคยทำงานในกองทัพอากาศ (R. A. F.) และเขาเป็นคนที่มีการศึกษาเล็กน้อย เขาย้ายถิ่นจากภาคเหนือ เข้าสู่ภาคกลาง อันเป็นเมืองแห่งอุตสาหกรรมเบา เขาทำงานเป็นเสมียนอยู่ที่นั่น ซึ่งตำแหน่งเสมียนนี้ก็คือ ตำแหน่งสำหรับชนชั้นกลางนั่นเอง เขาเป็นคนใฝ่อยากได้ของฟุ้งเฟ้อทุกอย่าง ตลอดจนอยากได้ผู้หญิงทุกคนที่เขาพบ ในที่สุดเขาก็ได้แต่งงานกับหญิงหม้ายอายุ 30 กว่าปีคนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ไม่ช้าไม่นานเขาก็ไปหลงรักลูกสาวชาวท้องถิ่นผู้ซึ่งจะกินเขา โจ ได้เลิกกับหล่อนจนหล่อนตั้งครรภ์ แล้วในที่สุด โจ ก็ได้รับการยอมรับให้เป็นลูกเขยของบ้านนั้น โจ ก็ยังหญิงคนเก่าทั้งที่และนี่เป็นสาเหตุให้ผู้หญิงคนนั้นเสียใจมาก ซึ่งในที่สุดหล่อนก็ได้กระทำการฆาตกรรมทางรถยนต์ โจเองก็เสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาได้ตระหนักว่าการกระทำของเขาได้ทำร้ายจิตใจหล่อน และเขารู้สึกว่าตนเองได้กระทำการสิ่งที่ไม่ดีอย่างไม่น่าให้อภัย เขาค้มเหล้าจนเมามาบไม่ได้สติ และพยายามให้ทุกคนทำร้ายเขาแต่ก็ไม่มีใครสนใจ แล้วในที่สุด โจ ก็พบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขากระทำนั้น เขาได้พบแต่ความว่างเปล่าของความสำเร็จ (Fraser, 1964 : 181) การนำเสนอใน

ลักษณะดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนรู้สึกโกรธเคืองต่อค่านิยมในสังคมที่ว่า เงิน และอำนาจ เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด สำหรับมนุษย์ที่จะอยู่ในสังคม ฉะนั้นผู้เขียนจึงสะท้อนภาพให้เห็นว่า ค่านิยม ดังกล่าวนั้นเป็นเพียงสิ่งลวงตาที่ไร้คุณค่า ดังเช่นที่ โจ แลมบ์ตัน ได้ประสบในตอนที่ขายของ เรื่อง อย่างไรก็ดีตาม แมค โดเวล ซึ่งเป็นนักวิจารณ์วรรณคดีผู้หนึ่งได้กล่าวว่า เบรน ได้ยั่วยุ ให้เห็นว่า สังคมใดที่ต้องการการเปลี่ยนแปลงความถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพื่อคุณค่าของ ความสำเร็จแล้วละก็ สังคมนั้นเป็นสังคมที่ชั่วร้าย

ส่วนนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของ เบรน ซึ่งต่อต้านสังคมในทำนองเดียวกัน ก็ได้แก่ Life at the Top. (1962) ซึ่งตัวละครเอกได้พบว่า ชีวิตในสังคมชั้นสูงนั้นเลวร้าย เพียงใด The Crying Game (1968) ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับสภาพชีวิตย่ำแย่ของที่ เหลวเหลก และ Stay With Me Till Morning (1970) ซึ่งเป็นเรื่องราวของความ ไม่ลงรอยกันในชีวิตการแต่งงานของหนุ่มสาวคู่หนึ่ง (Vinson. 1973 : 166)

เดวิด สเตอร์เรย์ (David Storey. 1933-) สเตอร์เรย์ เป็นนักเขียนที่มักจะเขียน นวนิยายอิงชีวิตจริง หรือประสบการณ์ชีวิตของตนเองในเรื่อง The Sporting Life (1960) ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้เขามีชื่อเสียงมากนั้น เขาให้ตัวละครของเรื่องที่ชื่อ อาร์เธอร์ มาชิน (Arthur Machin) เป็นนักกีฬารักบี้ ซึ่งแท้จริง อาร์เธอร์ ก็คือตัวแทนของสเตอร์เรย์ นั้นเอง เพราะสเตอร์เรย์เคยเป็นนักกีฬารักบี้มาก่อน (Wakeman. 1975 : 1382) อาร์เธอร์ เป็นเด็กหนุ่มที่มาจากครอบครัวชนชั้นกลางระดับต่ำ แต่เขาก็พยายามกรุยทางสู่ ความมั่งมี สู่ความมีศักดิ์ศรีและเกียรติยศ ด้วยการเล่นรักบี้เป็นอาชีพ ซึ่งกีฬาประเภทนี้ก็นับว่า เป็นกีฬาที่โหดเหี้ยมที่สุดอย่างหนึ่งในศตวรรษที่ 20 นี้ (Vinson. 1973 : 1192) จะเห็นได้ ว่า นวนิยายเรื่องนี้ของ สเตอร์เรย์ ก็นำเสนอเนื้อหาสาระในทำนองเดียวกับนักเขียนอื่น ๆ ใน กลุ่ม "The Angry Young Men" กล่าวคือ เขาได้หยิบยกค่านิยมของมนุษย์เกี่ยวกับความมั่งมี และความหึงหวะชิงมาโจมตี โดยให้ตัวละครเอกไขว่คว้าหาสิ่งที่เป็นค่านิยมในสังคมเหล่านั้น ด้วยวิธีการที่รุนแรง

นวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของสเตอร์เรย์ ซึ่งดำเนินไปในทำนองโกรธเคืองต่อสภาพสังคมใน

ลักษณะเดียวกันได้แก่ Flight into Camden (1961) ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่และลูกในเรื่องการศึกษา และ Ladcliffe (1963) ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการรักร่วมเพศของผู้ชายสองคนต่างชนชั้น

เคท วอเตอร์เฮาส์ (Keith Waterhouse, 1929-) วอเตอร์เฮาส์ เป็นนักเขียนที่ชอบเขียนเรื่องในแนวอาชญากรรมโดยเฉพาะคือ แทบจะกล่าวได้ว่าในงานเขียนของเขานั้นจะมีส่วยอันอยู่เกือบทุกบรรทัดเลยทีเดียว นวนิยายเรื่องเด่นของเขาคือ เรื่อง Billy Liar (1960) นั้น บิลลี (Billy) ตัวละครเอกของเรื่องได้ทำงานอยู่ในบริษัทของชาแดรก (Shadrack) ซึ่งเป็นงานเกี่ยวกับการปลงศพ พฤติกรรมของบิลลี ก็คือ เขาหนีกับผู้หญิงสองคนพร้อมกัน ขณะที่ตนเองก็ติดพันผู้หญิงคนที่สามอยู่ เขาชอบบงกชคนกองใหญ่ซึ่งเขาคงต้องสั่งให้กับชาแดรกผู้เป็นเจ้านาย นอกจากนี้ เขายังละเลยที่จะส่งจดหมายของแม่ไปยังสถานีวิทยุ ซี ซี ซี แต่เมื่อเขาถูกจับได้ เขาก็โกหกหนักขึ้นไปอีก เขาโกหกจนพ่อแม่ทั้งสองของเขาได้รับการเชิดชว่่าเป็นผู้รอบรู้ประจำกรุงลอนดอนและเขาเองก็ได้เป็นผู้นำแห่งรัฐ แอมโบรเซีย (Ambrosia) เพราะได้เป็นวีรบุรุษแห่งสงครามที่นั้น (Wakeman, 1975 : 1512) จะเห็นได้ว่าในนวนิยายเรื่องนี้ วอเตอร์เฮาส์ ได้เปิดเผยให้เห็นถึงสภาพสังคมที่เชิดชูชว่่าความชั่วร้าย และความโกหกหลอกลวง แทนที่จะยกย่องความดีงามและความถูกต้องตามท่วงทอนคลองธรรม ซึ่งการสะท้อนภาพสังคมดังกล่าว เป็นการบ่งชี้ให้เห็นถึงความแปรเปลี่ยนของสังคมปัจจุบันที่จมลงสู่ความเลวร้าย อย่างไรก็ตามเรื่อง Billy Liar นี้ได้สะท้อนภาพความเป็นไปที่เลวร้ายในสังคมยุคก่อนหน้านั้น ดังเช่นได้บันทึก There is a Happy Land (1957) ซึ่งเป็นเรื่องราวของเด็กหนุ่มผู้ลอกเลียนแบบการกระทำที่ชั่วร้ายของผู้ใหญ่ และ Jubb (1964) ซึ่งเป็นเรื่องราวของผู้ป่วยโรคจิตผู้ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นฆาตกร (Vinson, 1973 : 1310)

สแตน บาร์สโรว์ (Stan Barstow, 1928-) บาร์สโรว์ เป็นนักเขียนในกลุ่มนักเขียนชาวภาคเหนือกลุ่มเดียวกับ เบรน ฮิลลิตท วอเตอร์เฮาส์ และสละตอเรีย ซึ่งบาร์สโรว์เองก็เขียนนวนิยายเกี่ยวกับชีวิตของผู้คนในชนชั้นกรรมกร ในระหว่างช่วงปี 1950 - 1960 เช่น

กัน อย่างไรก็ตาม แม้บาร์ลัะโตว์จะใช้ลักษณะของการแบ่งชนชั้นทางสังคม และลักษณะสภาพแวดล้อมทางอุตสาหกรรมมาเป็นฉากของเรื่องเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ บาร์ลัะโตว์ ก็ยังได้เน้นถึงการพัฒนาความเฉลียวฉลาด และการพัฒนาความรักของมนุษย์ต่อสภาวะแวดล้อมต่าง ๆ ด้วย ซึ่งอันที่จริงแล้ว สภาวะแวดล้อมต่าง ๆ หาได้สนใจโดยตีมนุษย์ไม่ ขำร้ายบางครั้งยังมุ่งร้ายต่อมนุษย์ด้วย ในนวนิยายเรื่องเด่น ๆ ของเขานั้น บาร์ลัะโตว์ก็ให้ตัวละครเอกเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากการสนใจแต่เฉพาะตนเองไปสู่การรับรู้ถึงความเป็นอยู่ของผู้อื่นด้วยใน A Kind of Loving (1961) เขาได้เล่นอให้เห็นถึงสัมพันธ์ระหว่าง วิค บราวน์ (Vic Brown) กับ อินกริด (Ingrid) ตั้งแต่ตอนรักกันอย่างซาบซึ้งแบบหนุ่มสาว จนถึงตอนที่ทั้งสองต้องหย่าร้างจากกัน เนื่องจากมารดาของอินกริดเป็นผู้ขัดขวางการแต่งงานระหว่างคนทั้งสอง แต่ก็ด้วยการต่อสู้ดิ้นรนอย่างไม่ยอมแพ้ของวิคนั่นเอง ที่ได้ทำให้การแต่งงานของเขากับอินกริดได้บังเกิดขึ้น ซึ่งในที่สุดวิคก็ได้หันหลังให้กับความปลาบปล้ำอินดี และความสิ้นหวังนั้นทั้งคู่ (Vinson. 1973 : 85) ในเรื่อง A Kind of Loving (1961) ของบาร์ลัะโตว์นี้เราจะเห็นได้ว่า ความรู้สึกโกรธเคืองต่อสภาพสังคมของบาร์ลัะโตว์นั้นเกี่ยวกับความเป็นไปในสังคมที่ว่า มนุษย์จะสามารถมีความสุขได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์สามารถทำความเข้าใจและเข้ากับธรรมชาติรอบข้างตนได้เท่านั้น ทั้งนี้เพราะมนุษย์ไม่สามารถแยกตัวเองออกจากสภาพแวดล้อม ซึ่งบางครั้งก็มีลักษณะมุ่งร้ายหรือเป็นศัตรูต่อเขาได้ ส่วนงานเขียนของบาร์ลัะโตว์ในเรื่องอื่น ๆ ในลักษณะที่คล้ายคลึงกันก็ได้แก่ Joby (1964) และ A Raging Calm (1969) (Vinson. 1973 : 85)

ชีวประวัติและผลงานของเอเลน ซิลลิโก

เอเลน ซิลลิโก เกิดเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 1928 ที่บ้านเลขที่ 38 ถนนแมนตัน เกรสเชนท์ ในอาคารเลขต้น แอบบี้ ซึ่งสามคนนัดถึงแอม เข้าให้กับครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ บรรพบุรุษฝ่ายบิดาของซิลลิโก เป็นชาวเมือง ส่วนบรรพบุรุษฝ่ายมารดานั้น เป็นชาวชนบท ปูยองซิลลิโก ชื่อ เฟรดเดอริก ซิลลิโก เกิดที่เมืองโวลเวอร์แฮมตัน ในสแตฟฟอร์ดเชอร์ ในปี 1853 ต่อมาได้มาอาศัยอยู่ในน็อตติงแฮมพร้อมกับย่า ชื่อ แอดา เมื่อประมาณปี 1870 โดย

มาเป็นช่างทำเบาะ ทำเก้าอี้ อยู่กับบริษัทแห่งหนึ่งที่นี่ แต่ไม่ช้าไม่นาน ปู่ของซิลลิโก ก็ได้มีการเป็นของตนเองอยู่ในแรตฟอร์ด ซึ่งต่อแต่นั้นมา ปู่ของเขาก็ทำมาหาเลี้ยงครอบครัวที่มีบุตรชาย 6 คน และบุตรหญิง 2 คน บ้างอย่างทุกสัปดาห์ ส่วนตาของซิลลิโก นั้น ชื่อ เออเนสต์ เบอร์ดัน เกิดเมื่อปี 1866 ใกล้ ๆ เลนตัน ตาของเขาอาชีพเป็นช่างตีเหล็กในหมู่บ้านนั้น ตาแต่งงานกับยาย ซึ่งเป็นชาวท้องถิ่นเดียวกัน แต่มีเชื้อสายไอริชด้วย ชื่อแมรี แอนทอคกิน ยายมีลูกชาย 3 คน และมีลูกสาวถึง 5 คน

พ่อของซิลลิโก ชื่อ คริสโตเฟอร์ ซิลลิโก เป็นบุตรชายคนที่ 5 ของปู่เฟรดเคอริกและย่าแอนดา พ่อของเขาเกิดในแรตฟอร์ดในปี 1902 เมื่ออายุ 22 ปี ก็ได้ล้มรลกับแม่ซิลวินา เบอร์ดัน ด้วยเหตุที่พ่อของซิลลิโกมีสุขภาพที่ไม่ดีมาตลอดขณะเป็นเด็ก จึงไม่มีใครได้เรียนหนังสือ และต่อมาตลอดชีวิตนั้น จึงเป็นบุคคลผู้ไร้ฝีมือในงานช่าง และมีอาชีพเป็นกรรมกร ซิลลิโกเล่าว่า พ่อของเขาเป็นคนพิการเนื่องจากเป็นโรคกระดูกงู ได้เข้าโรงเรียนเมื่ออายุ 12 ปี แต่ก็ต้องออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ 13 ปี เพื่อเข้าทำงาน โดยทำเลขง่าย ๆ ได้ กับเขียนชื่อตัวเองได้เท่านั้น นอกจากนั้นแล้ว ไม่สามารถอ่านหรือเขียนได้ (Wakeman, 1975 : 1302)

ในสมัยที่เศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก คือช่วงปี 1930 - 1940 ขึ้น พ่อของ ซิลลิโก ก็ต้องตกงาน ด้วยซึ่ง ซิลลิโก พร้อมกับพี่น้องอีก 4 คน ก็ได้รับรู้ถึงรสชาติของความลำบากที่แท้จริงของชีวิต ด้วย ซิลลิโกยังจำได้ว่า วันหนึ่งในปี 1934 เขาพบพ่อขณะกลับจากงาน เขาเห็นพ่อเปิดช่องเงินค่าจ้างแล้วหยิบเงินจำนวน 28 ชิลลิงออกมา แล้วโยนช่องเงินทิ้งลงไปในคลอง นั่นคือเงินจำนวนสุดท้ายที่พ่อของเขาได้เป็นเจ้าของจนถึงปี 1939 จะเห็นในช่วงเวลาของความขัดสนดังกล่าว ซิลลิโก และพี่น้องก็ต้องอาศัยอาหารจากศูนย์แจกอาหารของท้องถิ่น ซึ่งศูนย์นี้จะแจกอาหารร้อน ๆ วันละมื้อ เท่านั้น ครอบครัวของเขาต้องโยกย้ายไม่ต่ำกว่า 6 ครั้ง เนื่องจากมีเรื่องกับเจ้าของบ้านเช่าในลัสม์ เกี่ยวกับค่าเช่า แล้วในที่สุดครอบครัวของเขาก็ได้มาอยู่เป็นหลักเป็นแหล่งเป็นที่พักสุดท้ายที่บ้านเลขที่ 5 ปีคอนฟีลด์ เทอร์เรส ด้านหลังโรงงานจักรยานราเลย์ ครอบครัวของเขาได้อยู่ที่นั่นพ่อของเขาถึงแก่กรรมในปี 1959

อย่างไรก็ดี แม้ครอบครัวของเขาจะขัดสน พี่น้องทุกคนรวมทั้งเขาเองก็ได้เรียนหนังสือ

กันถ้วนหน้า สัมผัสลิทอเป็นเก็กเล็ก ๆ นั้น เขาไม่ชอบการเรียนเลย แต่พออายุได้ 8 ขวบ เขาก็กลับกลายเป็นเด็กที่กระหายใคร่เรียนคนหนึ่ง วิชาที่เขาชอบมากคือ ประวัติศาสตร์ และภูมิศาสตร์ เขาชอบภาพถ่ายฝั่งทะเล ภาพเทือกเขา และชอบชื่อที่เรียกสิ่งเหล่านี้เป็นภาษาต่างประเทศ เขาชอบอ่านหนังสือประเภทนี้เป็นเวลานาน ๆ และยังชอบเขียนแผนที่ด้วย ซึ่งความสนใจในด้านภูมิศาสตร์นี้ได้ติดตัวเขามาตลอดชีวิต เมื่อเขาอายุได้ 10 ขวบ เขาก็ฝึกเรียนภาษาฝรั่งเศสจากบทเรียนในวิทยุ ส่วนวิชาภาษาอังกฤษกลับต้องมีครูฝีมือดีมาสอน ในบรรดาครูทั้งหมดที่โรงเรียนนั้นเขาจำคุณครู ชาร์ลโรว ที่เด็ก ๆ เรียกว่า ทัช ได้มากที่สุด เนื่องจากคุณครูคนนี้เป็นผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษให้เขา และเป็นผู้กระตุ้นให้เขาเริ่มหัดเขียนหนังสือ

ในเดือนกันยายนปี 1939 เขาย้ายไปอยู่ที่เวิร์กช็อป (Workshop) ซึ่งห่างจากน็อตติงแฮมไป 27 ไมล์ แต่ไปอยู่ได้เพียง 3 เดือน พ่อ แม่ ก็รับตัวเขากลับ เนื่องจากเชื่อว่าจุดที่จะอันตรายน้อยที่สุดจากการถูกทิ้งระเบิด ในสงครามครั้งนั้น ก็คือ ฟีบีคอนฟีลด์ เทอร์เรส * จากการเรียนที่ไม่ปะติดปะต่อในปีนั้นเขาจึงสอบขึ้นลิบเอ็ดบวกลาต ในที่สุดเขาออกจากโรงเรียนนั้น และไปเข้าเรียนที่โรงเรียนแรดฟอร์ด โบเลวาค ซึ่งเป็นโรงเรียนชาย ที่นั่นเขาได้อ่านหนังสือประเภทอื่นที่ไม่ใช่ประเภทโรแมนติกด้วย ครูสองสามคนสนับสนุนให้เขาอ่านหนังสือโดยสม่ำเสมอ และซิลลิทอเริ่มอ่านหนังสือประเภทผจญภัย ตั้งแต่ผลงานของ ฮูโก (Hugo) และ ตูมาส

* การสอบขึ้นลิบเอ็ดบวก (eleven - plus examination) เป็นการสอบที่จัดให้นักเรียนอายุสิบเอ็ดปีสอบหลังจากจบชั้นประถมศึกษา เพื่อคัดเลือกเข้าเรียนต่อในระดับ แกรมมาสกูล (Grammar School) ซึ่งการเรียนในระดับนี้เป็นการเตรียมตัวเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยต่อไป หากนักเรียนผู้ใดสอบข้อเขียนระดับขึ้นลิบเอ็ดบวกไม่ผ่าน นักเรียนผู้นั้นก็ต้องเข้าเรียนต่อระดับมัธยมธรรมดา (Secondary Modern School) ซึ่งเป็นการเรียนเพื่อเตรียมตัวไปประกอบอาชีพเมื่อจบการศึกษาแล้วต่อไป ทั้งนี้ถึงแม้ว่านักเรียนผู้นั้นจะเรียนในระดับมัธยมธรรมดาได้คะแนนสูงเพียงใด เขาก็ไม่มีโอกาสเข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยได้อีก อย่างไรก็ตาม การศึกษาระบบนี้เป็นการศึกษาระบบดั้งเดิมของอังกฤษ ซึ่งบัดนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปแล้ว.

(Dumas) สก็อต (Scott) สตีเวนสัน (Stevenson) แมรี่แอต (Maryatt) โคนัน ดอยล์ (Conan Doyle) ไรเดอร์ แฮกการ์ด (Rider Haggard) และ อาร์ เอ็ม บัลแลนไน์ (R. M. Ballantyne) ฮิลลีโอเองก็รู้สึกว่า ความยากจนของครอบครัวของเขา ก็มีผลทำให้เขาสนใจอ่านนวนิยาย เพราะจะไปไหนก็ไม่มีเงิน และเนื่องจากเขาต้องเป็นผู้ดูแลน้อง ๆ เขาจึงต้องเล่านิทานให้น้อง ๆ ฟัง เขารับหน้าที่ดังกล่าวตั้งแต่อายุ 10 ปี และเมื่อไม่มีอะไรจะเล่า เขาก็จำเป็นต้องหาอ่านเอาจากหนังสือ

ด้วยเหตุที่ฮิลลีโอชอบวิชาบางวิชามากขณะเรียนหนังสือ ความสนใจใฝ่รู้ในวิชานั้น ๆ ก็ได้ทำให้เขามองเห็นและรับรู้ถึงความขัดแย้งระหว่างความเป็นจริงกับสิ่งที่น่าเป็นไปได้ และสิ่งที่เขาสนใจ ก็ได้กลายเป็นสิ่งขัดเขยสำหรับสิ่งที่เขาขาดในชีวิตครอบครัวกรรมกรอย่างเขา ฮิลลีโอ กล่าวว่า สิ่งที่เขาได้อ่านในวัยเด็กนั้นเป็นสิ่งเดียวที่เขาออกไปสู่สิ่งแวดล้อมอื่น ๆ นอกเหนือจากสิ่งแวดล้อมที่เขาอยู่ เขาไม่ชอบสิ่งแวดล้อมที่เขาอยู่ เพราะมันอยู่ใกล้เกินไป อย่างไรก็ตาม ความต้องการที่จะแสวงหาสิ่งแวดล้อมอื่นที่สมบูรณ์กว่านั้น ต่อมาก็ได้ปรากฏอยู่ในนวนิยายของเขา และความคิดและจินตนาการในสมัยเด็ก ๆ นี้ ก็ได้มีอิทธิพลทำให้เขาสามารถมองเห็นความลำบากยากเข็ญต่าง ๆ ในสังคมของชาวอเมริกันในอดิงแฮมตันชัดเจนขึ้น

เมื่ออายุได้ 14 ปี ฮิลลีโอ ก็ได้ดำเนินชีวิตตามอย่างชาวกรรมกรทั้งหลาย กล่าวคือ ได้ออกจากโรงเรียน และในปี 1942 เขาได้เข้าทำงานในโรงงานจักรยานราเลย์ ใน 3 เดือนแรกนั้น เขาทำงานวันละ 9 ชั่วโมง ได้เงินค่าจ้างอาทิตย์ละ 30 เซนต์ เงินทั้งหมด เขามอบให้แม่ โดยเก็บไว้เป็นค่าขนมเพียงครึ่งเหรียญ ต่อมาเขาได้มาอยู่ในตำแหน่งเจาะโลหะ (standup drill) แต่หลังจากมารับตำแหน่งใหม่ไม่นาน เขาก็มีปากเสียงกับหัวหน้าคนงานเรื่องอัตราค่าจ้าง ในที่สุด ฮิลลีโอ กับเพื่อน ๆ ก็ลาออก เนื่องจากเห็นว่าอัตราค่าจ้างไม่ยุติธรรม ซึ่งเขาก็ได้งานใหม่โดยไปทำงานในโรงงานทำไม้ฮัตแห่งหนึ่ง เขาทำงานที่นั่นอยู่ 18 เดือน เขาก็พบว่า เป็นงานที่น่าเบื่อ จึงได้ลาออกไปเป็นพนักงานคลังในบริษัทชื่อเฟอร์แมน และเขาอยู่ในตำแหน่งดังกล่าวจนถูกเรียกประจำการในปี 1946

ในช่วงที่เขาหมกมุ่นอยู่กับงานนั้น ความคิดฝันและจินตนาการต่าง ๆ ล้มเป็นเด็ก ก็หยุดชะงักไปด้วย เขากลับกลายเป็นคนงานที่ดีไปแทน เขามีความลุ่มหลงกับการทำงาน และ

การมีเงินใช้ไปวัน ๆ เมื่ออายุได้ 17 ปีนั้น ในวัน วี เจ เดย์* เขาได้เดินทางไปกรุงลอนดอนเป็นครั้งแรกด้วยตัวไปกลับภายใน 1 วัน เมื่อเขากลับมาเขาก็ได้รู้สึกว่าได้เห็นตัวเองมีชีวิตอยู่ในโรงงานอย่างแสนสาหัสต่ออยู่ถึง 3 ปี อาจกล่าวได้ว่า การเดินทางครั้งนั้นได้ทำให้ความรู้สึกละอายใจประเทศครั้งสมัยยังเป็นเด็กได้ฟื้นขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง เขาต้องการจะได้เดินทางไปไกล ๆ และต้องการเห็นโลกกว้างขวางขึ้น ดังนั้น เขาจึงสมัครเป็นทหารอากาศในเดือนพฤษภาคม ในปีต่อมาแต่ขณะนั้น เขาก็เป็นนักเรียนฝึกหัดทหารอากาศอยู่แล้ว เนื่องจากความกดดันทางสังคมที่ว่าเด็กที่ทำงานทุกคนต้องเข้าร่วมในการสงครามด้วยและอีกประการหนึ่งก็เพราะเขาเองต้องการจะได้รับการศึกษาเพิ่มเติมอีกขณะเป็นนักเรียนนายเรืออากาศนั้น เขาได้เรียนวิชาคณิตศาสตร์ และการนาวิเบื้องต้น ซึ่งจากพื้นฐานความรู้ดังกล่าว เขาก็ได้รับการยอมรับให้ฝึกเป็นนักบินในปี 1945 แต่เมื่อสงครามกับญี่ปุ่นสิ้นสุดลง ทางการก็ไม่ต้องการนักบินอีก ซิลลิโก จึงไม่ถูกเรียกตัว ดังนั้นปีต่อมาเขาจึงไปฝึกเป็นพนักงานวิทยุกับกองทัพอากาศ

หลังจากเสร็จสิ้นการฝึก เขาได้ถูกส่งตัวไปบนเรือแรนชี (Ranchi) ซึ่งมุ่งไปยังสิงคโปร์ เมื่อ 8 พฤษภาคม 1947 และได้เข้าประจำการใน батเทอร์เวด จังหวัด แวลเลส์เลย์ ประเทศมาลายา เป็นเวลา 2 ปี เขาชอบงานรับส่งวิทยุมาก เขาตั้งใจว่าหลังจากปลดประจำการ เขาจะทำงานเป็นพนักงานรับส่งวิทยุประจำเรือ ณ. สถานีสื่อสารที่นั่น เขาอยู่อย่างสันโดษ และมีเวลาอ่านหนังสือมากมาย เขาได้อ่านนวนิยายของ โรเบิร์ต เทรสเซล (Robert Tressell) ชื่อ The Ragged Trousered Philanthropists ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตกรรมกร ในสมัยพระเจ้าเอ็ดวาร์ด เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ ซิลลิโก เห็นว่าเป็นเรื่องที่ดีมาก

* วันวี เจ เดย์ (V. J. Day) ตรงกับวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ. 1945 และ วันที่ 16 สิงหาคม ซึ่งเป็นวันเฉลิมฉลองชัยชนะเหนือประเทศญี่ปุ่น ในสงครามโลกครั้งที่สอง เนื่องจากในวันที่ 14 สิงหาคม ปีนั้น ประเทศญี่ปุ่นยอมทลายแพ้สงครามอย่างไม่มีเงื่อนไข (Everyman's Encyclopedia. Vol. 12 : 344)

ในเดือนสิงหาคม 1948 เขากลับมายังอังกฤษด้วยเรืออูเนรา พร้อมกับความทรงจำทั้งหลาย ซึ่งต่อมาก็ได้ถูกถ่ายทอดลงในนวนิยายเล่มที่สามของเขาคือ Key to the Door อย่างไรก็ตาม จากการตรวจสอบร่างกายที่เบลคพูล ก็ได้ทราบว่า เขาติดเชื้อโรคมาด้วย เขาจึงถูกส่งไปรักษาตัวและพักฟื้นในโรงพยาบาลของกองทัพอากาศ ที่รองตัน ทัลลส์ริดอน เมืองวิลเชอร์

ในช่วง 16 เดือนในสถานพักฟื้นนั้น ซิลลิโกได้อ่านหนังสือมากมาย ความสนใจเกี่ยวกับเรื่องผจญภัยต่าง ๆ ในวัยเด็ก ได้กลับกลายมาเป็นความต้องการที่จะศึกษาหาความรู้อย่างจริงจัง เขาเริ่มต้นด้วยการอ่านนวนิยายคลาสสิก ของกรีก และละตินฉบับแปล แล้วอ่านเรื่องของนักเขียนผู้มีชื่อเสียงทั้งหลาย งานเขียนที่เขาชอบมากที่สุด คืองานเขียนของ ฟิวดิง (Fielding) ทอลสตอย (Tolstoy) สตองคาล (Stenhal) เมลวิลล์ (Melville) และ เอมิลี บรอนเต (Emily Bronte) นักประพันธ์ยุคใหม่ที่เขาชอบ ได้แก่ ฮาร์ดี้ (Hardy) คอนราด (Conrad) เบนเนท (Bennett) ลอเรนซ์ (Lawrence) ฮาเสก (Hasek) และ คามูล (Camus)

ด้วยอาการที่จากงานเขียนของนักประพันธ์รณรงค์ผู้ตั้งกล่าวซิลลิโก จึงได้สับปากกาขึ้นเขียนเรื่องของเขาเอง เริ่มแรกนั้นเขาเขียนพวกโคลงกลอนก่อน แล้วจึงเขียนเกี่ยวกับประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เขาประสบในมาลาบา เขาเขียนเรื่องสั้นไว้หลายเรื่อง ซึ่งเรื่องเหล่านั้นต่อมาก็ได้พัฒนามาเป็นนวนิยายเรื่องยาวในปลายปี 1949 เมื่ออายุได้ 29 ปี เขาได้พยายามเขียนนวนิยายขึ้นเป็นเรื่องแรกชื่อ By What Road เป็นเรื่องยาวขนาด 100,000 คำ เขาเขียนเรื่องนี้เสร็จภายใน 17 วัน แต่ทว่าเขาดังพระหลาดใจที่ต่อมาเขาได้รับต้นฉบับกลับคืนพร้อมกับคำปฏิเสธของผู้จัดพิมพ์ อย่างไรก็ตามเขาได้ยกเลิกความคิดที่จะไปเป็นพนักงานวิทยุประจำเรือแล้ว โดยตัดสินใจที่จะเป็นนักเขียนแทน ในเดือนธันวาคม 1949 เขาได้ออกจากโรงพยาบาล และหลังจากออกจากโรงพยาบาลได้ 6 เดือน เขาก็ได้รับบำนาญของกองทัพอากาศ ซึ่งเป็นเงินอาทิตย์ละ 45 ชิลลิง ตลอดเวลาทั้งปีในปีต่อมา เขาได้พักอาศัยอยู่ที่บ้านในนอตติงแฮม และใช้เวลาส่วนใหญ่ให้หมดไป ด้วยการเขียนเรื่องสั้นต่าง ๆ อยู่ในห้องสมุดของนอตติงแฮม ซึ่งในช่วงเวลานั้นเองที่เขาได้พบกับผู้หญิงซึ่งเขาต้องการจะแต่งงานด้วย หล่อน

เป็นกริยาวออเมริกัน ชื่อ รุท เฟนไลท์ (Ruth Fainlight) หล่อนพักอยู่ในเมืองกับสามีของ หล่อน ในฤดูใบไม้ผลิ ปี 1951 ซิลลิโท ไปพักอยู่ในกระท่อมของป่าใกล้ ๆ อายล์แชน (Aylsham) ในเคนท์ ถึง 2 เดือน และในเดือนมิถุนายน เขาได้ย้ายไปอยู่ใกล้ ๆ เอสลิง ที่ซึ่งรุทพักอยู่ต่อมาอีก 6 เดือน ซิลลิโท เลิกเขียนนวนิยาย และมุ่งเขียนบทหรืออย่างเดี่ยว เขียน เสร็จก็จำหน่ายส่งไปให้รุททั้งหมด ต่อมาในวันที่ 10 มกราคม 1950 ทั้งสองเดินทางไป ฝรั่งเศสด้วยกัน โดยเส้นทางนิวยอร์ก-เวนิส-ปารีส และในพาสปอร์ตของซิลลิโตนั้น ได้ระบุไว้ว่าเป็น นักประพันธ์

ทั้งสองอาศัยอยู่บนผืนแผ่นดินใหญ่ถึง 6 ปี โดยตอนแรก ๆ ได้อยู่ในฝรั่งเศส ต่อมาก็ เป็นสเปน ส่วนเงินที่ใช้จ่ายก็คือเงินบำนาญจากกองทัพอากาศ กับเงินอีกอาทิตย์ละ 26 ชิลลิง จากการอนามัยแห่งชาติ แม้การเงินจะขัดสนจนแทบไม่มีค่ากระดาษ เขาก็ยังเขียนหนังสืออยู่ อย่างสม่ำเสมอ เรื่องสั้นเรื่องหนึ่งชื่อ "Canning Circus" ซึ่งต่อมาได้ขยายไปเป็น Saturday Night and Sunday Morning นั้น ก็ต้องเขียนลงในหน้าว่างของปกหนังสือแทน และด้วยความมุ่งมั่นในการเขียนอย่างไม่หยุดหย่อนดังกล่าว เขาก็เขียนนวนิยายเรื่องที่สองสำเร็จ ลงขณะพักอยู่ในฝรั่งเศส เรื่องนั้นชื่อ The Man Without A Home และเรื่องนี้ก็ไม่ได้ รับ การตีพิมพ์อีก

ในเดือนมกราคม ปี 1953 ซิลลิโท เดินทางจากฝรั่งเศสไปมาจอร์กา พร้อมกับเพื่อน คนหนึ่ง ส่วนรุทนั้น ตามไปกินสัง ซิลลิโทและรุทพักอยู่ในบ้านหลังเล็ก ๆ ที่ซอลเลอร์ และเขา เริ่มงานเขียนอีก ซึ่งตลอด 5 ปี ต่อมาเขาได้เขียนหนังสือมาอย่างสม่ำเสมอ โดยเขียนกันละ 10 ชั่วโมง ทั้งเรื่องสั้น นวนิยาย และ โคลง แต่ทว่าได้รับการตีพิมพ์เพียงไม่กี่เรื่อง บางครั้ง เมื่องานเขียนประสบความสำเร็จล้นหลามนัก เขาก็สอนวิชาภาษาอังกฤษไปด้วย และรุทก็เข้าทำงาน ในเอเยนต์ จัดหาบ้านเช่า อย่างไรก็ตามก็ช่วงที่ซิลลิโทผลิตผลงานออกมาได้แก่ ช่วงฤดูหนาวปี 1953 - 1954 ซึ่งเขาขยายเรื่องสั้นเก่า ๆ ได้หลายเรื่อง เช่น The General และ Key to the Door ซึ่งขยายมาจาก "Letters from Malaya" ในปี 1954 ซิลลิโท ได้รับการสนับสนุนจากโรเบิร์ต เกรฟ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเขาให้วางโครงเรื่องเกี่ยวกับ

นอตติงแฮม โดยดัดแปลงจากเรื่องสั้นต่าง ๆ ที่เขาเขียนไว้แล้ว ในบัญชีต้นฉบับนั้นมีเรื่องสั้น ๆ ถึง 16 เรื่อง ทั้งหมดประมาณ 60,000 คำ ซึ่งต่างก็มีแก่นเรื่องเดียวกันในบรรดาเรื่องเหล่านี้ก็มีอยู่ถึง 9 เรื่อง ที่นำมาเรียบเรียงเป็นงานชิ้นใหม่ชื่อว่า "The Adventures of Arthur" แต่ก็มีการต่อเติมอีกเรื่อย ๆ จนกระทั่งปี 1955 นวนิยายเรื่องนี้ก็ได้ชื่อเรื่องสำหรับการตีพิมพ์ โดยชื่อว่า Saturday Night and Sunday Morning แต่จนกระทั่ง สิงหาคม 1957 นั้นแหละ เรื่องนี้ถึงจะเป็นที่พอใจของซิลลิท ทว่าก่อนที่เรื่องนี้จะได้รับการตีพิมพ์โดย W.H. Allen นั้น เรื่องนี้ได้ถูกปฏิเสธการพิมพ์จากผู้จัดพิมพ์ถึง 5 คน ในฤดูใบไม้ผลิปี 1958 นั้น เขาได้กลับไปอังกฤษ หลังจากอยู่ในสเปนเป็นเวลาถึง 2 เดือน ขณะนั้นเรื่อง "The Loneliness of the Long-Distance Runner" ที่ตีพิมพ์ของเขาได้เสร็จไปแล้วครึ่งหนึ่ง ขณะกลับมาเยี่ยมพ่อและแม่ในอังกฤษนั้น เรื่อง Saturday Night and Sunday Morning กำลังได้รับการต้อนรับอย่างดี และเขาก็ได้เงินจากเรื่องนี้ถึงร้อยปอนด์

ในช่วงนั้นเขาได้ตีพิมพ์โคลงชุด Without Beer or Bread กับนิทานเด็ก เรื่อง "Big John and the Stars" ด้วยความสำเร็จที่เพิ่งได้รับ เขาจึงหวังในอนาคตอันรุ่งโรจน์มาก เขาตัดสินใจย้ายกลับไปลอนดอน แล้วไปอาศัยอยู่ที่แคมเดนทาวน์ ที่นั่นเขาเขียนเรื่อง The Loneliness of the Long-Distance Runner จนเสร็จในเดือนมกราคม 1959 เขาได้รับเงินล่วงหน้าจำนวน 300 ปอนด์จากนอป (Knopf) เพื่อนชาวอเมริกันซึ่งเป็นผู้จัดพิมพ์ นอป อนุญาตให้ซิลลิท ทำสัญญาเช่ากระท่อมหลังน้อยในวิกเวล ที่เฮอทฟอร์ดเชอร์ ซิลลิทอยู่ที่นั่นเป็นเวลาปีกว่าในการเตรียม The General สำหรับการตีพิมพ์ และได้เริ่มเขียนเรื่อง Key to the Door ต่ออีก แล้วเมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน ปีนั้นเขากับ รุท ก็เข้าพิธีแต่งงานกัน

ในขณะนั้นงานของเขาได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางเรื่อง Saturday Night and Sunday Morning ของเขาได้รับการพิจารณาตัดสินว่าเป็นนวนิยายดีเด่นของปี 1958 ซึ่งเขาก็ได้รับรางวัลปากกาขนนกเงินจาก สมาคมนักเขียนในกรุงลอนดอนด้วย และในปีต่อมา เรื่อง The Loneliness of the Long-Distance Runner ก็ได้ทำให้เขาได้รับ

รางวัล Hawthornden Prize อันเป็นรางวัลทรงเกียรติที่มอบแก่นักเขียนอายุไม่เกิน 40 ปี ที่เขียนนวนิยายด้านจินตนาการดีเด่นอีกด้วย ในปีเดียวกันนั้นเอง W. H. Allen ก็ได้ตีพิมพ์โคลงชุด The Rats and Other Poems กับชุด Without Beer or Bread ปีต่อมา ซิลลิโทก็งานอยู่กับการเตรียมบทภาพยนตร์เรื่อง Saturday Night and Sunday Morning ซึ่งอำนวยการสร้างโดยคาเรล เรส (Karel Reisz) นำแสดงโดย อัลเฟรท ฟินนี (Albert Finney) ภาพยนตร์เรื่องนี้ประสบความสำเร็จอย่างมาก ซึ่งหลังจาก ภาพยนตร์เรื่องนี้ฉายรอบปฐมทัศน์ ซิลลิโท ก็ได้ไปพักผ่อนที่ แทนเสียร์ ถึงเกือบ 5 เดือนก็เสีย

เขากลับมายังกรุงลอนดอนในฤดูใบไม้ผลิปี 1961 เขาทำสัญญาเข้าแฟลตที่ นอตติง ฮิล เกท และได้อยู่ที่นั่นนานถึง 5 ปี ในช่วงฤดูใบไม้ผลิ และฤดูร้อน เขาก็เขียนบทภาพยนตร์สำหรับเรื่อง The Loneliness of the Long-Distance Runner พร้อมทั้งปรับปรุง เรื่อง Key to the Door อีกครั้งหนึ่ง ในช่วงฤดูหนาวเขาก็เขียนบทกวี และเรื่องสั้นอีก ในเดือนพฤษภาคม 1962 ลูกชายชื่อเดวิดคลอด ซึ่งหลังจากลูกชายคนนี้คลอดได้ 6 อาทิตย์ เขาก็กลับไป แทนเสียร์ อีก ปีต่อมาเขาเดินทางไปท่องเที่ยวที่ มออคโค พร้อมทั้งเริ่มเขียน เรื่องใหม่คือ The Death of William Posters กับเรื่องสั้นต่าง ๆ ไปด้วย จนได้ชุด เรื่องสั้นรวมเล่ม ชื่อ The Ragman's Daughter and Other Stories ในขณะเดียวกัน ภาพยนตร์เรื่อง The Loneliness of the Long-Distance Runner ก็ออกจำหน่าย ซึ่งได้อำนวยการสร้างโดย โทนี ริชาร์ดสัน (Tony Richardson) นำแสดงโดย ทอม คอร์ทเนย์ (Tom Courtenay) และ เซอร์ ไมเคิล เรดเกรฟ (Sir Michael Redgrave) เรื่องนี้ก็ได้รับความนิยม และได้รับการต้อนรับอย่างล้นหลามเช่นกัน และในปี 1963 นั้น เขาได้รับเชิญจากสมาคมนักเขียนไซไฟให้ไปเยือนประเทศไซไฟเวสต์ด้วย ซึ่งก็ ประจวบเหมาะกับผู้ ซิลลิโท คิดถึงอังกฤษมาก เขาจึงเดินทางกลับอังกฤษในปีนั้น

ในเดือนเมษายน และ พฤษภาคม เขาก็ได้เดินทางไปท่องเที่ยวในประเทศ ไซไฟเวสต์ และเชคโกสโลวาเกีย เขากลับมายังนอตติง ฮิลเกท ในฤดูหนาว แล้วเขาก็ได้บันทึกประสบการณ์ที่ผ่านมาเป็นบันทึกส่วนตัว และให้ชื่อว่า Road to Volgograd ซึ่งเรื่องนี้ได้รับการ ตีพิมพ์ในปี 1964

ในเดือนเมษายน 1964 เรื่อง Saturday Night and Sunday Morning ได้รับการดัดแปลงเป็นบทละคร โดย เดวิด เบรท (David Brett) และได้นำออกแสดงที่ โรงละคร นอตติงแฮม ในปีเดียวกันนั้นเอง บทกวีชุด A Falling Out of Love and Other Poems ก็ได้รับการตีพิมพ์ และในปีต่อมาเขาก็เริ่มเขียนเรื่อง A Tree on Fire อันเป็นเรื่องต่อจาก The Death of William Posters อีกทั้งยังเขียนโคลงไปด้วย

ในปี 1967 เรื่อง A Tree on Fire กับนิทานสำหรับเด็กเรื่อง The City Adventures of Marmalade Jim ก็ได้รับการตีพิมพ์ และในปี 1967 นี้ เขาก็ได้ไปเยือน สหภาพโซเวียตถึงสองครั้ง โดยครั้งแรกเขาเดินทางไปในเดือนมิถุนายน โดยทางรถยนต์ผ่าน สแกนดิเนเวีย ไปยังเลนินกราด มอสโก และ เคฟ แล้วกลับทางทิศตะวันตกโดยผ่านทาง รูเมเนีย และยูโกสลาเวีย ซึ่งขณะที่เขาอยู่ในต่างประเทศนั้น ละครเรื่อง All Citizens Are Soldiers ซึ่งเขากับภรรยาได้เขียนไว้ ก็ได้้นำออกแสดงที่ Theatre Royal เขา เดินทางไปโซเวียตอีกครั้งในเดือนกันยายน โดยทางเครื่องบิน และไปแบบนักท่องเที่ยวธรรมดา อย่างไรก็ตาม การไปโซเวียตครั้งนี้ เขาได้รับเชิญให้ไปปราศรัยที่สถาบันวรรณกรรมกอร์กีด้วย และเขาได้พูดในหัวข้อเรื่องอิสรภาพของนักเขียน

ในเดือนพฤศจิกายน 1967 เขากลับไปยังตอนใต้ของฝรั่งเศสเพื่อร่วมครอบครัว ตลอดฤดูหนาวปีนั้น เขาเขียนบทละครเรื่อง This Foreign Field ขึ้น และยังเขียนโคลงชุด Love in the Environs of Voronezh ได้เสร็จด้วย และก่อนกลับอังกฤษเขาได้เขียน เรื่องสั้นอีกชุดหนึ่งสำเร็จ ชื่อว่า Guzman, Go Home ซึ่งเรื่องนี้ ก็ได้รับการตีพิมพ์ในฤดูหนาวปีนั้น เมื่อกลับมาลอนดอนเขาได้ชมภาพยนตร์อเมริกัน ชื่อ The Counterpart ซึ่งนำแสดงโดย ชาร์ลตัน เฮสตัน ปรากฏว่าภาพยนตร์เรื่องนี้มาจาก The General ซึ่งเขาได้ ขยายลิขสิทธิ์ในการทำเป็นภาพยนตร์ไปนั่นเอง และในปีต่อมา เขาก็ได้รับเชิญให้ไปสหภาพโซเวียตอีกครั้งหนึ่ง

ในปี 1969 ตลอดทั้งปี ซิลลิโท ได้พักอยู่ในอังกฤษ และใช้เวลาทั้งหมดเขียนเรื่อง A Start in Life เพื่อตีพิมพ์ในปีต่อไป อย่างไรก็ตามแม้ ซิลลิโท จะประสบความสำเร็จ

ในด้านการเขียนนวนิยายเรื่องยาว เขาก็ยังคงสนใจที่จะเขียนเรื่องสั้น และเขามักจะแบ่งเวลา มาเขียนเรื่องสั้นอยู่เสมอ อย่างไรก็ตาม ในเดือนกรกฎาคมปีนั้น เขาก็ได้ซื้อบ้านที่วิทเทอร์แฮม ใน เคนท์ และได้ย้ายไปอยู่ที่นั่น

ตลอดปี 1970 ซีลลิททำงานอยู่กับการจัดทำภาพยนตร์ เรื่อง "The Ragman's Daughter" และได้เขียนเรื่องจินตนาการประเภท Utopia เรื่อง Travels in Nihilon ขึ้น ซึ่งเป็นนวนิยายที่นำเสนอในรูปแบบของ Satire ส่วนเรื่อง A Start in Life ก็เริ่มได้รับความนิยมจากมวลชน

ในปี 1971 นั้นเป็นปีที่รัฐบาลทำการสำรวจประชากร* ซีลลิท กลับไม่ยอมให้รายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว เขามีความคิดว่า รัฐไม่มีสิทธิซักถามเรื่องส่วนตัวของบุคคล แม้ ทางการจะบีบบังคับเขาอย่างไร เขาก็ไม่ยอมให้รายละเอียดใด ๆ เลย เขาต้องแพ้กับการกรอกแบบฟอร์มอยู่ถึง 7 เดือน แล้วในที่สุดเขาถูกปรับเป็นเงิน 25 ปอนด์ ฐานต้องแพ้กับราชการในกรณีดังกล่าว ในเดือนมิถุนายน ปีนั้น เขาเดินทางไปยังฟินแลนด์ และในเดือนกรกฎาคม เขาและครอบครัวได้เดินทางไปเยี่ยมเยียนเพื่อนฝูงในภาคเหนือของอิตาลี ที่นั่น เขา รุก และ เกิด ธิา (Ted Hughes) ได้ร่วมกันเขียนและพิมพ์โคลงชุด Poems ขึ้น ซึ่งโคลงชุดนี้ได้จัดพิมพ์ โดย The Rainbow Press และในเดือนกันยายน ปีนั้น Travels in Nihilon ก็ได้รับการตีพิมพ์ขณะเดียวกันนั้น เขาก็เขียนเรื่อง ชังชีวิตประวัติตัวเอง ชื่อ Raw Material ด้วย เรื่องนี้ได้รับการตีพิมพ์ในปี 1972 ส่วนความเรียงเรื่อง Mountains and Caverns นั้น ได้ตีพิมพ์ในปี 1975

หลังจากเขาอยู่ในวิทเทอร์แฮมได้ 3 ปี ก็ตัดสินใจย้ายครอบครัวกลับมามีชีวิตที่ลอนดอน ที่แฟลตในนอตติง ฮิลเกท อีกครั้ง และปล่อยบ้านที่วิทเทอร์แฮม ไว้สำหรับเป็นที่พักผ่อนเป็นครั้งคราว และในเดือนตุลาคม ปี 1973 เรื่องสั้นชุด Men, Women and Children ก็ได้

* การสำรวจประชากร (Census) ในอังกฤษ จะมีการสำรวจทุกสิบปี แบบล่อถามแต่ละชุดในแบบสำรวจประชากร จะประกอบด้วยคำถามจำนวนมากมาย ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของประชาชนทั้งสิ้น (Everyman's Encyclopedia. Vol. 3 : 120)

รับการตีพิมพ์ในขณะเดียวกันนั้น เขาก็พยายามเขียนเรื่อง The Flame of Life อันเป็น
เรื่องต่อจาก A Start in Life ให้เสร็จ และเรื่อง The Flame of Life ก็ได้รับ
การตีพิมพ์ในที่สุด

ในเดือนพฤษภาคม ปี 1974 ซิลลิโก ได้รับเชิญจากกระทรวงการต่างประเทศของ
อิสราเอล ให้ไปเยือนประเทศนั้นเป็นเวลา 10 วัน และจากการไปเยือนประเทศอิสราเอล
ครั้งนั้น เขาก็ได้เขียนความเรียงขึ้นสองเรื่อง เกี่ยวกับการเดินทางครั้งนั้น หลังจากเยือน
อิสราเอลแล้ว เขาได้เลยไปสหรัฐอเมริกา ซึ่งขณะอยู่ในสหรัฐอเมริกา เขาได้รับเชิญให้
ไปบรรยายในภาควิชาภูมิศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเนบราสกา (Nebraska State
University) เมื่อเดือนตุลาคม อย่างไรก็ดีในปี 1974 เขาได้ตีพิมพ์โคลงชุด Storm
อีกด้วย ซึ่งได้รวม Lyrics ชุด Shaman ที่ได้ตีพิมพ์ไปแล้วในปี 1968 และชุด
Barbarians ที่ได้ตีพิมพ์ไปแล้วในปี 1973

ในเดือนพฤศจิกายน ปี 1975 เรื่อง Mountains and Caverns ก็ได้รับการ
ตีพิมพ์ หนังสือเล่มนี้มีทั้งความเรียงและคำปราชัย ที่รวบรวมไว้ตั้งแต่ปี 1963 และในปี 1975
นี้ ซิลลิโก ก็ได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุม UNESCO ที่กรุงปารีสเชล ในเดือนมีนาคม ด้วย
การประชุมครั้งนั้น เกี่ยวกับการเผชิญหน้าทางวัฒนธรรมระหว่างชาวอาหรับ และอิสราเอล
และในการประชุมในหัวข้อดังกล่าวที่กรุงปารีส ปีต่อมา เขาก็ได้เข้าร่วมประชุมด้วยในเดือน
พฤศจิกายน ปีนั้น เขาได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกแห่งราชสมาคมภูมิศาสตร์ (a Fellow of
the Royal Geographical Society) ด้วย ต่อมาในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1976 เขาได้
ปราชัยในที่ประชุม ณ กรุงปารีส เรื่องชาวผิวเชื้อสายโซเวียต และในเดือนกันยายน ปีนั้น
ละครสั้นเรื่อง The Interview ก็ได้นำออกแสดงที่ St. Martins-in-the Fields

ในเดือนพฤศจิกายน ปี 1976 นวนิยายเรื่องยาวชื่อ The Windower's Son ก็ได้
รับการตีพิมพ์ และปีต่อมา Big John and the Stars ก็ได้รับการตีพิมพ์ด้วย ส่วนในเดือน
กันยายนที่ผ่านมา เรื่องสั้นชื่อ "Pit Strike" จากหนังสือเรื่อง Men, Women and
Children ได้รับการจัดทำเป็นละครพูด โดยทางสถานีโทรทัศน์ของ BBC และในฤดูร้อนปีนั้น

เขาได้รับเชิญจากนายกเทศมนตรีกรุงเยรูซาเลม ให้ไปพักม่อนที่นั่นพร้อมครอบครัว ซิลลิโท ชอบกรุงเยรูซาเลม มาตั้งแต่สมัยเป็นเด็ก เขาเคยเขียนบทความเรื่อง "My Israel" เมื่อปี 1974 ฉะนั้น เมื่อได้รับคำเชิญเขาลงตกลงไปทันที เขาไปพักม่อนที่นั่นถึง 2 เดือน และเมื่อกลับมายังอังกฤษ เขาก็เริ่มปรับปรุงนวนิยายเรื่องใหม่ ซึ่งได้วางโครงเรื่องไว้แล้ว

ในเดือนมีนาคม ปี 1978 ละครองค์เดียวเรื่อง The Interview ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับชาวอิรัก ก็ได้รับการนำเล่นอีกครั้ง หลังจากได้ทำการปรับปรุงใหม่แล้ว ที่ The Almost Free Theatre ในกรุงลอนดอน และในเดือนเมษายน ปีเดียวกัน นิทานสำหรับเด็ก เรื่อง The Incredible Fencing Fleas ก็ได้รับการตีพิมพ์ ในปีนั้น หนังสือรวมบทละคร 3 เรื่อง This Foreign Field (ชื่อใหม่ The Slot Machine) The Interview และ Pit Strike ได้รับการรวมเล่ม และจัดพิมพ์ภายใต้ชื่อ Three Plays (Atherton. 1979 : 24 - 44)

ขณะ ซิลลิโท อายุ 50 ปีนี้ นับได้ว่าเขาได้มาถึงจุดกึ่งกลางของอาชีพนักประพันธ์แล้ว และผลงานของเขาทั้งในด้านนวนิยายและงานเขียนประเภทอื่น ๆ ก็ได้ออกสู่ตลาดเป็นจำนวนมาก มาพอสมควร งานในสมัยแรก ๆ นั้นได้ทำให้เขามีชื่อเสียงมาก เนื่องจากเขามีความละเอียดในการนำเสนองานชีวิตของผู้อื่นในชั้นกรรมมาชีพ แต่งานเขียนในยุคหลัง ๆ กลับไม่ได้สะท้อนภาพชีวิต ของชนชั้นกรรมมาชีพเท่าใดนัก เนื่องจากเขาสนใจที่จะนำเสนอผลกระทบที่เกิดจากแรงกดดันทางสังคมและการเมืองให้กว้างขวางขึ้น อย่างไรก็ตาม งานเขียนในระยะหลังของเขานั้น กล่าวได้ว่าเป็นลำดับของการแสวงหา ทดลอง และสำรวจ เพื่อหาจุดยืนของปัจเจกชน ซึ่งได้ถูกควบคุม และถูกกำหนดวิถีชีวิตโดยอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและสภาพทางสังคม โดยทั้งนี้ยังดำรงสัจญาณแห่งความโกรธเคืองและไม่พอใจต่อสภาพสังคมอยู่ในงานเขียนเหล่านั้นด้วย

ปัจจุบัน ซิลลิโท อยู่กินกับ รุท เชนโลว์ พร้อมบุตรชายหนึ่งคน และบุตรบุญธรรม อีกหนึ่งคนที่กรุงลอนดอน เขาเป็นที่ปรึกษาทางวรรณกรรมให้กับสำนักพิมพ์ W. H. Allen and Company ที่นั่น สถานที่ทำงานของเขา อยู่ที่ W. H. Allen and Company, 43 Essex Street, London, England (Vinson. 1973 : 1131)

ผลงานของ ชิลลิโก จนถึงปี 1978 พอสรุปได้ดังนี้

งานประเภทนวนิยาย ได้แก่

- Saturday Night and Sunday Morning (1958)
- The General (1960)
- Key to the Door (1961)
- The Death of William Posters (1965)
- A Tree on Fire (1967)
- A Start in Life (1970)
- Travels in Nihilon (1971)
- Raw Material (1972)
- The Flame of Life (1974)
- The Widower's Son (1976)

งานประเภทเรื่องสั้น ได้แก่

- The Loneliness of the Long-Distance Runner (1959)
- The Ragman's Daughter (1963)
- Guzman, Go Home (1968)
- Men, Women and Children (1973)

งานประเภทยานิพนธ์สำหรับเด็ก

- The City Adventures of Marmalade Jim (1967)
- Big John and the Stars (1977)
- The Incredible Fencing Fleas (1978)

งานประเภทร่วมบทความ

- Mountains and Caverns (1975)

งานประเภทบทกวี ได้แก่

- Without Beer or Bread (1957)
- The Rats (1960)
- A Falling Out of Love (1964)
- Love in the Environs of Voronezh (1968)
- Storm (1974) (ซึ่งรวม Shaman, 1968 กับ Barbarian 1973

ไว้ด้วย)

งานประเภทรายงานการเดินทาง ได้แก่

- Road to Volgograd (1964)

งานประเภทบทละคร ได้แก่

- All Citizens Are Soldiers (1967)

ซึ่งได้แต่งร่วมกับ Ruth Fainlight

- Three Plays (1978) ซึ่งประกอบด้วย This Foreign Field, The Interview และ Pit Strike

งานเขียนที่เป็นบทภาพยนตร์ ได้แก่

- Saturday Night and Sunday Morning (1960)
- The Loneliness of the Long-Distance Runner (1961)
- The Ragman's Daughter (1970)

(The International Who's Who 1979 - 80. 1979 : 1155)

บทที่ 3

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าและเกณฑ์การวิเคราะห์

มนุษย์เป็นสัตว์ประเภทเดียวที่สามารถหัวเราะและร้องไห้ได้ (Hazlitt. 1969 : 5) บางครั้งมนุษย์จะหัวเราะอย่างเย้ยหยันและเสียดสีต่อพฤติกรรมของมนุษย์ด้วยกัน ต่อสภาพความเป็นไปในสังคม และต่อสถาบันทางสังคมในสังคมนั้น ๆ ซึ่งสาเหตุของการหัวเราะดังกล่าวสืบเนื่องมาจากการได้เห็นความบกพร่องของสิ่งเหล่านั้น และต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น อารมณ์ชนิดนี้ของมนุษย์อาจเรียกได้ว่าเป็นอารมณ์ขันเชิงเสียดสี และด้วยเหตุที่มนุษย์มีความสามารถในการถ่ายทอด อารมณ์ ความรู้สึก ลงในงานเขียน อารมณ์ขันเชิงเสียดสีจึงคงมีปรากฏอยู่ในงานเขียนด้วย ซึ่งงานเขียนของ เอเลน ซิลลิโก ก็เป็นงานเขียนชนิดที่มีอารมณ์ขันเชิงเสียดสี ปรากฏอยู่เช่นกัน

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาและวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานของซิลลิโก นั้น เราควรได้พิจารณาความเป็นมาเกี่ยวกับอารมณ์ขัน และการเสียดสี ตลอดจนทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นแนวทางในการให้คำนิยามคำบางคำ และได้นำมาใช้ในการกำหนดเกณฑ์การวิเคราะห์เสียก่อน นอกจากนี้รายละเอียดเกี่ยวกับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ขันและการเสียดสี ดังจะกล่าวต่อไปนั้น ย่อมทำให้ผู้อ่านได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้กว้างขวางขึ้นด้วย

1. ความหมายและทฤษฎีเกี่ยวกับอารมณ์ขัน

คำว่า Humour นี้มาจาก humor ในภาษาละติน ซึ่งหมายถึงความชื้น (moisture) หรือของเหลวในร่างกาย ในสมัยโบราณ สมัยกลาง และในสมัยฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม คำว่า humour ใช้เรียกของเหลว 4 ชนิด ที่อยู่ในร่างกาย เชื่อกันว่า ของเหลวดังกล่าวนี้ จะมีอิทธิพลต่อท่าทางและบุคลิกลักษณะของบุคคล ของเหลวทั้ง 4 ชนิดนี้ ได้แก่

เลือด (blood) เสมอ (phlegm) น้ำเหลือง (choler) และน้ำดีดำ (Melancholy) ถ้าในร่างกายมีส่วนผสมของเลือดมากเกินไป บุคคลผู้นั้นก็จะมีอาการรำเริงเบิกบาน ถ้ามี เสมอมากก็จะทำให้หงอยเหงา เชื่องช้า ถ้ามีน้ำเหลืองมากก็จะทำให้บุคคลนั้นมีอาการผื่นเหิบ โกรธง่าย และถ้ามีน้ำดีดำมากเกินไป ก็จะทำให้เกิดภาวะโศกเศร้า และใจคอเหี่ยวแห้ง แต่ต่อมา ความหมายของคำว่า humour ก็ค่อย ๆ กว้างขวางออกตามความหมายเดิมไปเป็นหมายถึง บุคลิกลักษณะ หรือท่าทาง ต่อมาก็หมายถึงแต่เพียงสภาพการแปรเปลี่ยนของภาวะจิตใจ และใน ความหมายสมัยใหม่ ในปัจจุบันนี้ ได้หมายถึง อารมณ์ ที่ทำให้มนุษย์หัวเราะออกมาได้ (Everyman's Encyclopedia. 1978 : 393) ซึ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับความหมายของอารมณ์ นั้นได้มีผู้กล่าวไว้ดังนี้

คาโลล (Carlyle) นักเขียนบทความชาวสก๊อต กล่าวว่าสาระสำคัญของอารมณ์ขัน คือ ความสามารถในการรับรู้ความรู้สึกต่าง ๆ ได้ดี ซึ่งความรู้สึกดังกล่าว เป็นความรู้สึก เข้าใจและปรารถนาดีต่อบุคคล และสภาพต่าง ๆ ทุกรูปแบบ (The essence of humour is sensibility, warm tender fellow feeling with all forms of existence.)

จอร์จ อีเลียต (George Eliot) นักเขียนนวนิยายชาวอังกฤษได้เขียนไว้ว่า อารมณ์ขันเป็นความนึกคิดเล่น ๆ ในเรื่องที่มีจริงจริงจัง (Humour is thinking in jest while feeling in earnest.)

แอดดิสัน (Addison) นักเขียนชาวอังกฤษ กล่าวว่า สัจจะเป็นผู้ก่อตั้งครอบครัว และเป็นบิดาของความเข้าใจที่ถูกต้อง เขามีลูกชายเป็นความเจ้าคารม ซึ่งความเจ้าคารมนี้ ได้แต่งงานกับความรื่นเริงแล้วให้กำเนิดบุตรที่เป็นอารมณ์ขัน (Truth was founder of the family and father of Good Sense. His son was wit, who married Mirth and Humour was their child.) (Scott. 1965 : 133)

ลิว มาร์ค ทเวน (Mark Twain) ผู้เป็นนักเขียนแนวชาฮันที่ยิ่งใหญ่ของอเมริกา ได้กล่าวว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่บอกความเป็นมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่น่าเวทนา และน่าสงสาร และรากเงา ของอารมณ์ขันที่ถูกซ่อนเร้นไว้นั้นไม่ใช่ความรื่นเริง สนุกสนาน แต่เป็นความลึกลับต่างหาก

(Everything human is pathetic. The secret source of humour itself is not joy but sorrow.)

ส่วนในการพิจารณาว่า อารมณ์ขันเกิดขึ้นได้อย่างไรนั้น ได้มีผู้กล่าวถึงตรรกวิทยาของการหัวเราะไว้ว่ารูปแบบที่ทำให้เกิดการหัวเราะอย่างสมเหตุสมผล มีอยู่ 5 แบบ ดังเหตุการณ์ในตัวอย่างต่อไปนี้

1. คนไข้โรคจิตประเภทชอบทรมานตัวเองคนหนึ่งชอบที่จะอาบน้ำที่เป็นเสียบในตอนเช้า ดังนั้นเขาจึงทรมานตนเองด้วยการอาบน้ำอุ่นแทน

2. สุปาพลตรีชาวอังกฤษผู้หนึ่งตอบคำถามที่เพื่อนล่าวถามถึงความรู้สึกของหล่อนเกี่ยวกับสามีผู้ล่วงลับไปแล้วว่า "ฉันคิดว่า เขาได้พบกับความสงบสุขอันนิรันดร์ไปแล้ว แต่ได้โปรดอย่าพูดถึงเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจเช่นนั้นเลย"

3. คุณหมอคนหนึ่งได้ปลอบโยนคนไข้ของเขาว่า "คุณเป็นโรคที่ร้ายแรงมากทีเดียว ผู้ที่เป็นโรคนี้นั้น 10 คน จะรอดเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่คุณก็โชคดีนะนี่ เพราะคนไข้ที่เป็นโรคนี้นั้น 9 คน ได้ตายไปหมดแล้ว"

4. เหตุการณ์นี้เป็นบทสนทนาในหนังสือฝรั่งเศส ความว่า

"Sir, I would like to ask for your daughter's hand."

"Why not, you had already had the rest."

5. มาร์ควิสประจำพระราชวังกษัตริย์หลุยส์ที่ 15 คนหนึ่ง กลับมาจากการเดินทางก่อนกำหนด และขณะที่ท่านมาร์ควิสเดินเข้าไปในห้องส่วนตัวของภรรยา ท่านก็ได้เห็นหล่อนอยู่ในอ้อมกอดของท่านบิชอป หลังจากสังเกตเห็นอย่างชัดแจ้ง ท่านมาร์ควิส ก็เดินออกมาอย่างสงบบ้างเล็กน้อย แล้วไปยืนเฝ้าที่หน้าต่าง ๆ ป่าวร้องให้คนให้พรแก่ผู้คนที่ผ่านไปมา ภรรยาของท่านมาร์ควิสก็ได้ออกมาถามว่า "ทำอะไรนั้น ?" ท่านมาร์ควิสก็ได้ตอบออกไปว่า "ท่านพระคุณกำลังทำหน้าที่ยกพระศพ พระศพจึงมาทำหน้าที่ของพระคุณท่านแทน"

เมื่อพิจารณาเหตุการณ์ทั้ง 5 แบบ จะพบว่าตรรกวิทยาในเหตุการณ์แต่ละแบบมีดังนี้

ในเหตุการณ์ที่ 1 ตรรกวิทยาของการทรมานตนเองของคนไข้โรคจิตนั้น ขัดกับความ

เป็นจริงที่ว่า การอาบน้ำอุ่นในตอนเช้าจะทรงคุณค่าได้อย่างไร อีกทั้งยังสื่อให้เห็นว่า คนใช้
รายนี้แล้งน้ำเสียมากกว่า

ในเหตุการณ์ที่ 2 อารมณ์ขึ้นเกิดขึ้นจากความขัดแย้งกันระหว่างคำว่า ความตาย
เป็นความสงบสุขอันนิรันดร์ (eternal bliss) กับความสงบสุขชั่วฉริ่นของสามัญชน ทำให้
ภรรยาไม่สบายใจ ซึ่งที่จริงแล้วคำพูดดังกล่าวเป็นตรรกวิทยาที่ถูกต้อง เพราะแม้สามีจะตายไป
พบความสงบสุข แต่การที่เขาต้องจากหล่อนไปอย่างไม่มีวันกลับก็เป็นความโศกเศร้าของหล่อน
เช่นกัน

ในเหตุการณ์ที่ 3 นั้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับตรรกวิทยาด้านความน่าจะเป็นทางสถิติ ซึ่ง
ขัดกับความเป็นจริง และสำคัญสำนึกของมนุษย์

ในเหตุการณ์ที่ 4 ก็เป็นตรรกวิทยาของการเล่นคำ โดยไปตีความหมายของคำว่า
"hand" ที่หมายถึง การขอแต่งงานกับลูกสาว ไปเป็น "hand" ที่หมายถึง มือแทน

ในเหตุการณ์ที่ 5 เป็นตรรกวิทยาในด้านการแบ่งงานกันทำ ซึ่งการแบ่งงานกันทำนี้
ก็เป็นกฎเกณฑ์อันหนึ่งของมนุษย์ แต่ทว่าปฏิกิริยาของท่านมาร์คัสนั้นกลับสมควรที่จะได้อยู่ภายใต้
กฎเกณฑ์อีกอันหนึ่ง คือหลักจริยธรรมทางเพศ ฉะนั้นการปะทะกันระหว่างกฎเกณฑ์สองลักษณะ
ที่ต่างกัน จึงทำให้เกิดความขัดแย้ง (Encyclopedia Britannica. 1974 : 5 - 6)

เมื่อพิจารณาตรรกวิทยาของการหัวเราะทั้ง 5 แบบที่กล่าวมา จะเห็นว่าสาเหตุสำคัญ
ของการหัวเราะ คือ ความไม่ลงรอยไม่สอดคล้องต้องกันของเนื้อหาสาระ ในทุกเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นจะมีลักษณะของการขัดแย้งดำรงอยู่ กล่าวคือ ในตอนท้ายของเหตุการณ์มักจะเป็นเรื่องที่
นึกไม่ถึง และไม่สอดคล้องกับเนื้อหาความใหญ่ แม้เนื้อหาความในตอนต้นจะฟังดูปกติ และมีเหตุผล
ก็ตาม ซึ่งเป็นเหตุให้เหตุการณ์ทั้งหมดดูเป็นเรื่องไร้สาระที่น่าหัวเราะเยาะ

อย่างไรก็ตาม เอลเมอร์ เอ็ม บลิสเตน (Elmer M. Blistein) ได้พยายาม
อธิบายและรวบรวมทฤษฎีอารมณ์ขันขึ้น โดยได้แบ่งทฤษฎีอารมณ์ขันออกเป็น 3 ลักษณะ ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีในกลุ่มที่เกี่ยวกับความเหนือกว่าและการทำให้ต่ำต้อยลง

(Superiority และ Degradation)

ทฤษฎีต่าง ๆ ในกลุ่มนี้ได้ใช้กันมานานที่ลุดทรานจนทุกวันนี้นักทฤษฎีในกลุ่มนี้เชื่อว่า ผู้ที่จะหัวเราะนั้นจะอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่า และสิ่งที่ถูกหัวเราะนั้นอยู่ในตำแหน่งที่ต่ำกว่านักทฤษฎีในกลุ่มนี้มีมากมายหลายคน เริ่มตั้งแต่ พลาโต พลาโต เชื่อว่าคนเรานั้นจะหัวเราะเยาะสิ่งที่เหลวไหลไร้สาระ และสิ่งที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราว อริสโตเติล ก็เช่นกัน เขาเชื่อว่าความขบขันมาจากความเหลวไหล ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของความน่าขง และความเหลวไหลนี้อาจนิยามได้ว่า เป็นความผิดพลาดหรือความผิดปกติของรูปลักษณะประการหนึ่ง ฮิเซโร นักเขียนและนักการเมืองชาวโรมันมีความเห็นเช่นเดียวกับ อริสโตเติล ในเรื่องความผิดปกติของรูปลักษณะ ส่วนควินทิลเลียน (Quintilian) นักเขียนชาวโรมันอีกคนหนึ่ง มีความคิดเห็นว่า การหัวเราะเยาะนั้น ไม่ต่างไปจากการเยาะเย้ยอย่างเหยียดหยามและดูถูกดูแคลนนัก สำหรับการตัดสินค่าสิ่งที่น่าหัวเราะของฟรานซิส เบคอน (Francis Bacon) ผู้เป็นนักปรัชญาชาวอังกฤษนั้น เขาจัด "ความผิดปกติของรูปลักษณะ" (deformity) ไว้ลำดับแรก ส่วน เรนเน เดการ์ตส์ (Rene' Descartes) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ให้ความคิดเห็นว่าความลุ่มล้ำราวยิ่งทำให้เกิดการหัวเราะนั้นมักจะมีความรู้สึกเกลียดชังแฝงอยู่ด้วย

ฮอบบส์ (Hobbes) นักปรัชญาชาวอังกฤษ ยืนยันความเชื่อที่ว่าความสนุกสนานเป็นสาเหตุแห่งการหัวเราะ อย่างไรก็ตามก็เห็นว่าความสนุกสนานนั้น ต้องมาจากความรู้สึกเหนือกว่าของผู้หัวเราะด้วย เพราะมนุษย์จะหัวเราะในข้อคร้าย และความหยาบโหล่นโดยปราศจากการเล่เล่รังไร ๆ นอกจากนั้นมนุษย์ยังมักหัวเราะในพฤติกรรมที่ไม่คาดหวังของตนเองด้วย ยิ่งกว่านั้นมนุษย์ยังหัวเราะในความบกพร่องของบุคคลอื่น โดยเปรียบเทียบพฤติกรรมของบุคคลอื่นกับตนเอง และแน่นอนที่สุดที่มนุษย์จะหัวเราะในท่าทีตลกคะนอง (jest) เพราะได้รู้ลึกว่าตนเองได้ค้นพบความไร้สาระเหลวไหลของผู้อื่น แต่ถ้าหากสิ่งที่ตลกคะนองดังกล่าวเกิดขึ้นกับตนเองหรือเพื่อนฝูงซึ่งเรามีส่วนได้เสียอยู่ด้วย เราก็จะหัวเราะไม่ออก โดยสรุปก็คือในข้อคิดเห็นของฮอบบส์นั้น การหัวเราะจะมาจากความรู้สึกมีชัยในทันทีทันใด เนื่องจากคิดว่าตนเองอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่า โดยเปรียบเทียบความบกพร่องต่าง ๆ ของคนอื่นกับลักษณะที่ดีของเราเอง

อย่างไรก็ดี อเล็กซานเดอร์ เบิน (Alexander Bain) นักปรัชญาชาวสก๊อต

มีความเห็นต่างไปจากฮอบบส์เล็กน้อย เขากล่าวว่าคนเราไม่จำเป็นต้องรู้ดีกว่าตนเองเหนือกว่าบุคคลที่เราจะหัวเราะเยาะ และการเยาะเย้ยนั้นไม่จำเป็นจะต้องมีแต่เฉพาะบุคคลเท่านั้น แต่คนเรายังสามารถจะหัวเราะเยาะอุดมการณ์ ความคิด และสถาบันต่าง ๆ ได้

2. ทฤษฎีในกลุ่มที่เกี่ยวกับความไปด้วยกันไม่ได้ ความคับข้องใจจากความผิดหวังในสิ่งที่คาดหวัง และการเชื่อมโยงระหว่างเหตุการณ์ที่ไปด้วยกันไม่ได้

(Incongruity, Frustration of Expectation and Bisociation)

ทฤษฎีต่าง ๆ ในกลุ่มนี้ได้รับการยึดถือกันอย่างกว้างขวาง แม้จะไม่ยั่งยืนเท่าทฤษฎีในกลุ่มแรก นักทฤษฎีในกลุ่มนี้ได้แก่ เซอร์ ฟิลลิป ซิดนีย์ (Sir Philip Sidney) กวีชาวอังกฤษ นักทฤษฎีผู้นี้เชื่อมั่นในหลักความไปด้วยกันไม่ได้ เขากล่าวว่า การหัวเราะนั้นส่วนใหญ่จะมาจากสิ่งที่ไม่ได้สอดคล้องกับตัวเรา และธรรมชาติ เบลส์ ปาสกาล (Blaise Pascal) นักเขียนชาวฝรั่งเศส ได้เน้นถึงเรื่องความคับข้องใจจากความผิดหวัง เขากล่าวว่าไม่มีอะไรที่จะทำให้คนเราหัวเราะได้มากเท่ากับความไม่เหมือนกัน ระหว่างสิ่งที่เราหวังกับสิ่งที่เราประสบจริง สำหรับ อิมมานูเอล เก็นท์ (Immanuel Kant) นักปรัชญาชาวปรัสเซีย นั้น เห็นด้วยกับ ปาสกาล เขากล่าวว่า การหัวเราะนั้นมาจากการที่สิ่งที่เราคิดว่าจะเกิดขึ้นนั้น กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่มีตัวตน นอกจากนี้ ซิดนีย์ สมิธ (Sidney Smith) นักเขียนชาวอังกฤษ มีความเห็นว่าสาเหตุของการหัวเราะนั้นอยู่ที่ความไปด้วยกันไม่ได้ ซึ่งได้ทำให้เกิดความประหลาดใจขึ้นด้วย และวิลเลียม แฮซลิต (William Hazlitt) นักวิจารณ์วรรณคดีชาวอังกฤษ ก็ถือว่าสาเหตุสำคัญของการหัวเราะนั้น คือความไปด้วยกันไม่ได้ และความไม่ปะติดปะต่อของความคิดหนึ่งกับอีกความคิดหนึ่ง หรือความขัดแย้งกันระหว่างความรู้สึกอย่างหนึ่ง กับความรู้สึกอีกอย่างหนึ่ง

อาร์เธอร์ โชเพนเฮาเออร์ (Arthur Schopenhauer) นักปรัชญาชาวเยอรมัน เป็นอีกผู้หนึ่งที่ยึดมั่นในความไปด้วยกันไม่ได้ เขากล่าวว่า สาเหตุของการหัวเราะนั้น คือการรับรู้อย่างฉับพลัน ถึงความไปด้วยกันไม่ได้ระหว่างความคิดรวบยอดของตน (concept) กับความเป็นจริง ตัวอย่างของอารมณ์ขันที่มีสาเหตุตั้ง เช่นที่กล่าวที่ใช้นั้นมากก็คือ เรื่องราวของผู้คนนักโทษกลุ่มหนึ่งซึ่งอนุญาตให้ผู้ต้องหาคคนหนึ่งร่วมวงเล่นไพ่ด้วย แต่ครั้งผู้คนนักโทษกลุ่มนี้จับได้

ว่านักโทษผู้นั้นเล่นโกะ ผู้คุมทั้งหลายจึงไล่เตะนักโทษผู้นั้นออกจากคุกไปทันที

ทฤษฎีอารมณ์ขึ้นอีกทฤษฎีหนึ่ง ยิ่งเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ และโด่งดังกว่าทฤษฎีอื่น ๆ คือ ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ที่ไปด้วยกันไม่ได้. (theory of bisociation) ของ อาร์เธอร์ เคอสเลอร์ (Arthur Koestler) นักเขียนนวนิยายชาวอังกฤษ ที่จริง เฮนรี เบอร์กันสัน (Henri Bergson) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ก็อาจจะเป็นเจ้าของทฤษฎีนี้มาก่อน เพราะเขามีความเห็นว่าการคิดอย่างหนึ่งจะให้ความยับยั้งอย่างมาก หากเหตุการณ์นั้น เป็นส่วนหนึ่งของลำดับ เหตุการณ์ต่อเนื่องได้พร้อมกัน โดยที่เหตุการณ์นั้นสามารถถูกตีความเป็นสองอย่างที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงได้ในเวลาเดียวกัน ส่วน เคอสเลอร์ นั้น ได้กล่าวว่าเมื่อเหตุการณ์อย่างหนึ่งสามารถมีความหมายที่แตกต่างกันไปสองอย่าง และความหมายอย่างหนึ่งของเหตุการณ์นั้น ถูกเข้าใจไปเป็นอีกความหมายหนึ่งในทันทีทันใด พลังความรู้สึกคาดหวังของผู้คิดซึ่งหวังในความหมายอย่างหนึ่ง แต่กลับถูกเข้าใจไปในอีกแง่หนึ่ง จะถูกปล่อยออกมาในรูปของการหัวเราะ

3. ทฤษฎีในกลุ่มที่เกี่ยวกับการผ่อนคลายจากความตึงเครียดและการหลุดพ้นจากความไม่กล้าแสดงออก (Relief of Tension และ Release from Inhibition)

ผู้เกี่ยวข้องในทฤษฎีกลุ่มนี้ได้แก่ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ชาร์ล แบร์นาร์ด เรโนวเยร์ (Charles Bernard Renouvier) นักปรัชญาชาวฝรั่งเศส ออกลุเต เพนจอน (Auguste Penjon) และ จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ทั้งสามคนหลังนี้เชื่อว่าการหัวเราะนั้นเป็นสัญญาณที่แสดงให้เห็นว่า ความพยายามในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้สำเร็จลงแล้วด้วยความสำเร็จ เพนจอน ได้ยกอุปมาอุปไมยไว้ว่า ยิมที่เกิดขึ้นเมื่อใครสักคนพบเจอเพื่อนฝูง แล้วหักท่ายกันด้วยถ้อยคำที่แสดงถึงความชอบพอกัน หรืออิมหักท่ายแทนคำพูด กับอิมของชายคนหนึ่งซึ่งอิมเมื่องานหนักของเขาสำเร็จลงนั้น ต่างก็เป็นสัญญาณธรรมชาติ ที่แสดงถึงความเป็นอิสระมากขึ้นเช่นเดียวกัน ดิวอี้ ก็เห็นด้วยกับแนวคิดดังกล่าว เขากล่าวว่ายิมนั้นแสดงให้เห็นว่า ความพยายามได้สำเร็จลง และการหัวเราะนั้นก็คือสัญลักษณ์ของความโล่งใจ

อย่างไรก็ดี ฟรอยด์ เชื่อว่า การหัวเราะเกิดขึ้นเมื่อพลังจิตได้รับการปลดปล่อยให้เป็น

อิสระจากการเก็บกดความรู้สึกนึกคิดที่ต้องห้าม เขามีความเชื่อว่า รากเง้าของความขบขันนั้น มีแนวโน้มไปในทางก้าวร้าว แต่แนวโน้มแห่งความก้าวร้าวดังกล่าวต้องถูกสะกดกลืนไว้ เนื่องจากความมีลัทธิลัทธิขบขันของชน ดังนั้นความก้าวร้าวจึงถูกเก็บกดอยู่ในภาวะจิตไร้สำนึก จ. จิตไร้สำนึกนี้เองที่แนวโน้มแห่งความก้าวร้าวเข้าผสมผสานกับความขี้เล่น ซึ่งเก็บกดเอาไว้ตั้งแต่ในวัยเด็ก อารมณ์ที่ผสมแล้วนี้กลับเป็นที่ยอมรับในสังคม ส่วนพลังจิตซึ่งเคยเก็บกดความก้าวร้าวนั้นก็ได้รับการปลดปล่อยออกมาในลักษณะของการหัวเราะ ความเป็นอิสระจากการเก็บกด และความเป็นอิสระทางความคิดนั้นทำให้เกิดความรู้สึกผิดอย่างมาจนระบายออกมาในรูปของการหัวเราะอย่างลุ่มใจ ("Humour" in Encyclopedia Americana, 1977 : 562 - 564)

จากการพิจารณาทฤษฎีอารมณ์ขันทั้งสามกลุ่มข้างต้น ผู้วิจัยจึงกำหนดให้คำนิยามคำว่า "อารมณ์ขัน" เป็นดังนี้

อารมณ์ขันหมายถึง ความรู้สึกขบขัน เนื่องจากได้เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดไม่สอดคล้อง หรือแตกต่างจากสิ่งที่ได้คาดหวัง หรือสิ่งที่ควรจะเป็นตามลักษณะ หรือค่านิยมที่ถือกันอยู่ในสังคมโดยทั่วไป ตลอดจนความรู้สึกขบขันอันเนื่องมาจากความลุ่มใจอย่างมาก

คำนิยามคำว่า "อารมณ์ขัน" ที่กล่าวมานี้ได้อาศัยแนวความคิดจากทฤษฎีอารมณ์ขันทั้ง 3 กลุ่มข้างต้น กล่าวคือ ทฤษฎีในกลุ่มที่เกี่ยวกับความเหนือกว่า และการทำให้ต่ำต้อยลง ทฤษฎีในกลุ่มที่เกี่ยวกับความไปด้วยกันไม่ได้ ความคับข้องใจจากความผิดหวังในสิ่งที่คาดหวัง และการเชื่อมโยงระหว่างเหตุการณ์ที่ไปด้วยกันไม่ได้ และทฤษฎีในกลุ่มที่เกี่ยวกับการผ่อนคลายจากความตึงเครียด และการหลุดพ้นจากความไม่กล้าแสดงออก ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่างานเขียนโดยทั่วไปนั้น นักเขียนย่อมสามารถบรรยายให้สิ่งต่าง ๆ นำหัวเราะเยาะดูต่ำต้อยลง เป็นเรื่องที่คาดไม่ถึง หรือ ให้เหตุการณ์ที่ไปด้วยกันไม่ได้เชื่อมโยงกัน เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกขบขันได้ และนอกจากนี้ งานเขียนบางตอนอาจไปกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกผ่อนคลายจากความตึงเครียด และหลุดพ้นจากความไม่กล้าแสดงออก จนเกิดความรู้สึกลุ่มใจ กระทั่งหัวเราะออกมาเมื่อใดก็ได้

2. ความหมายและประวัติของ "Satire"

คำว่า "Satire" มาจากคำว่า "Satura" ซึ่งเป็นภาษาละติน แปลว่า เต็ม

(full) แล้วต่อมาก็หมายถึง ของผสมที่มีของหลายอย่างปนกัน (a mixture full of different things) ซึ่งความหมายนี้คงจะหมายถึงส่วนหนึ่งของอาหารด้วย อย่างไรก็ตามเมื่อ เอ็นเนียส กวีและนักเขียนบทละครชาวโรมัน ให้ชื่อโคลงชุดหนึ่งซึ่งเขาเขียนขึ้นว่า "Saturae" นั้น เขาไม่ได้หมายถึงส่วนผสมของอาหารแต่อย่างใด แต่ทว่าหมายถึงเรื่องประเภทล่อกล่นานที่คิดขึ้นโดยปัจจุบันทันใด อันเป็นลักษณะของการละครด้วย เรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องราวที่ผูกขึ้นล้อเลียนผู้คนและความเป็นอยู่ของผู้คน โดยชี้ให้เห็นว่าสภาพดังกล่าวเป็นสิ่งที่น่าขบขัน ละครแบบ "Saturae" นี้ ประกอบด้วยบทสนทนาและบทร้องต่าง ๆ ซึ่งต่อมาลักษณะองค์ประกอบเหล่านี้ก็ยังคงหลงเหลืออยู่ในงานประเภท Satire ในปัจจุบันด้วย (Highet. 1962 : 231 - 233)

✕ ในปัจจุบัน Satire หมายถึง เรื่องเย้ยหยัน ล้อเลียน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องตลกขบขันซึ่งมีจุดประสงค์ที่ไม่เพียงแต่ให้เกิดการหัวเราะเท่านั้น แต่ยังมีจุดประสงค์เพื่อให้เกิดการแก้ไขสิ่งต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามทันท้องคลองธรรมด้วย (Encyclopedia Americana. 1977 : 294) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ แต่ทางเสียง (Tone) นั้น ไม่ได้เป็นการล้อเลียนแต่อย่างใด (Encyclopedia International. 1977 : 213)

ส่วนเรื่องที่หยิบยกขึ้นมาเยาะเย้ยล้อเลียนนั้นได้แก่ การเล่แล้ง (pretense) ความเท็จ (falsity) การหลอกลวง (deception) และความหยิ่งยะโสจองหงอง (arrogance) โดยผู้เย้ยหยันจะเปิดเผยโจมตีที่แท้จริงของสิ่งเหล่านี้ออกมาด้วยการล้อเลียนและการเยาะเย้ย อย่างไรก็ตามปกติผู้เย้ยหยันมักจะไม่สามารถโจมตีสิ่งดังกล่าวอย่างเปิดเผยได้ หรืออาจจะต้องการกล่าวโจมตีตรง ๆ เขาจึงมักใช้วิธีการโจมตีสิ่งดังกล่าวอย่างอ้อมค้อมแต่ทว่าเป็นที่เข้าใจกัน (Encyclopedia Americana. 1977 : 294) แต่ด้วยเหตุที่งาน Satire ส่วนใหญ่จะปรากฏในวรรณกรรม บางคนจึงกล่าวว่า Satire นั้น เป็นงานวรรณกรรมที่หยิบยกเอาความชั่วร้ายเลวทราม และความโง่เง่าของมนุษย์ขึ้นมาเยาะเย้ย (Encyclopedia International. 1977 : 213) ซึ่งอันที่จริงแล้ว Satire ยังปรากฏในงานประเภทการ์ตูน ละคร ภาพยนตร์ และภาพวาดด้วย (The World Book Encyclopedia. 1975 : 128)

ส่วนในความคิดเห็นของจอห์นสัน (Dr. Johnson) นักเขียนชาวอังกฤษ นั้น Satire คือ "บทกวีที่บรรยายเอาความชั่วร้ายหรือความโง่เง่าที่ถูกตำหนิติเตียนและถูกโจมตีเอาไว้" (a poem in which wickedness or folly is censured) กรายเดน ถือว่า "จุดประสงค์ของการเสียดสี คือการแก้ไขความเลวทรามทั้งปวง" (The true end of satire is the amendment of vices.) เดอโฟ (Defoe) เชื่อว่า "จุดประสงค์ของการเสียดสีคือการปฏิรูป" (The end of Satyr is Reformation.) สวิฟท์ (Swift) กล่าวว่า "การเสียดสีคือการกระจกเงาชนิดหนึ่งซึ่งผู้ดูจะมองเห็นหน้าคนอื่น ๆ ได้หมดทุกคน ยกเว้นหน้าของตัวเอง และนี่คือสาเหตุที่การเสียดสีได้รับการยอมรับ และแทบจะไม่มีใครโกรธเคืองการเสียดสีดังกล่าวเลย" (Satire is a sort of glass, where in beholders do generally discover everybody's face but their own, which is the chief reason for that kind of reception it meets in the world, and that so very few are offended with it.)

และ สวิฟท์ ยังเชื่อว่า การเสียดสีเป็นสิ่งช่วยรักษาศิลธรรมที่ดีที่สุดแบบหนึ่งที่จะช่วยดำรงความถูกต้องตามทำนองคลองธรรมเอาไว้ได้ แต่ก็ไม่สามารถขจัดความชั่วร้ายได้ นั่นคือ จะมีผลก็เพียงช่วยรักษาและพองผู้คนที่มีความเชื่อมั่นในทางที่ดีให้อยู่ในเส้นทางของความดีไว้ได้ แต่ก็ทำอะไรคนชั่วช้าไม่ได้ (Pollard. 1970 : 1 - 2) ส่วนในสมัยศตวรรษที่ 18 นั้น เลดี้ แมรี เวอร์ทเลย์ มอนทากู (Lady Mary Wortley Montagu) กล่าวว่าไว้ว่า

Satire นั้น ควรจะเป็นเช่นใบมีดโกนที่ลับไว้อย่างคมกริบและใช้ทำร้ายด้วยการเขียดเฉือนอย่างแผ่วเบาจนผู้ถูกทำร้ายแทบจะรู้สึกตัวหรือเห็นรอยแผลเลย (Satire should, like a polished razor keen, wound with a touch that's scarcely felt or seen) (New Standard Encyclopedia. 1969 : 89)

จะเห็นได้ว่า จากความหมายของ Satire ในลักษณะต่าง ๆ ที่ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ นั้น มีลักษณะหนึ่งที่คล้ายกัน นั่นคือ งาน Satire จะต้องโจมตีสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อย่างแบบยล โดยมีจุดประสงค์ที่จะปรับปรุงแก้ไขสิ่งนั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงขออนุญาตความหมายของคำว่า Satire โดยอาศัยแนวคิดดังกล่าว ดังนี้

งานเสียดสี หมายถึง งานเขียนใด ๆ ที่มีจุดประสงค์ที่จะโจมตีพฤติกรรมของมนุษย์ เหตุการณ์ในสังคม สภาพต่าง ๆ ในสังคม สถาบันทางสังคม หรือแนวคิดใด ๆ อย่างแยบยล เพื่อชี้ให้เห็นว่าสิ่งเหล่านั้นยังบกพร่องสมควรได้รับการแก้ไข

สำหรับผู้ริเริ่มงาน Satire นั้น คือ อาร์คิโลคัส (Archilochus) ชาวกรีก และงาน Satire ของกรีกที่มีชื่อเสียงก็คือ บทละครข่วนขันของอริสโตเฟเนส (The Comedies of Aristophanes) (The Columbia Encyclopedia. 1964 : 1893) อย่างไรก็ตามผู้ที่ได้รับการขนานนามว่าเป็น "บิดาแห่งงาน Satire" นั้น ได้แก่ ไกอูล ลูซิเลียส (Gaius Lucilius. 148-102 B.C.) ผู้เป็นกวีละติน เขาเป็นคนแรกที่นำ Satire มาใช้ในงานประเภทบทกวี ซึ่งเป็นรูปแบบที่เรียกว่า "Poetic Satire" ต่อมา รูปแบบดังกล่าวก็ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงโดย โอเรล (Horace) เพอเซียส (Persius) และ จูเวนอล (Juvenal) ("Satire" in New Standard Encyclopedia. 1969 : 89) ซึ่งต่อมาชื่อของจูเวนอลกับโอเรล ก็ได้กลายมาเป็นชื่อชนิดของ Satire โดย Satire แบบของจูเวนอล จะมีลักษณะตูด้น โกรธกร้าวและเปิดเผย ส่วน Satire แบบของโอเรล จะมีลักษณะนุ่มนวลกว่า สุภาพ แบบขำเยาะเย้ยมากกว่า และใช้สำนวนที่สลับแหลมกว่า (Encyclopedia International. Vol. 16, 1977 : 213) อย่างไรก็ตาม ในสมัยนั้น ยังมีนักเขียนเรื่อง Satire อีกหลายคน เช่น เพอเซียส (Persius) เพโตรเนียส (Petronius) และมาร์เชียล (Martial) Satire ของเพอเซียสจะเป็นในทำนอง แข็งกร้าว (harsh) ส่วนแนวการเขียนของเพโตรเนียสกับมาร์เชียลนั้น จะเป็นไปในแบบ ขำเยาะและสลับแหลม (epigram) (The Columbia Encyclopedia. 1964 : 1893)

สำหรับ Satire ในวรรณคดีอังกฤษนั้นมีความเป็นมาดังนี้ ในสมัยกลาง นักเขียนที่เขียนเรื่องที่มีลักษณะ Satire แรกๆคือ ชอเชอร์ (Chaucer) ส่วนในสมัยพระนางเจ้าอลิซาเบธนั้น ได้แก่ เบน จอห์นสัน (Ben Johnson) (The Columbia Encyclopedia. 1964, : 1893) และในสมัยศตวรรษที่ 17 อันเป็นสมัยที่เป็นยุคทองของ Satire ในอังกฤษนั้น ผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากคือ จอห์น ดรายเดน (John Dryden. 1631 - 1700)

เรื่องที่โดดเด่นของเขาได้แก่ Absalon and Achitophel และ Mac Flecknoe (New Standard Encyclopedia, 1969 : 89) ส่วนนักเขียนที่มีชื่อเสียงคนอื่น ๆ ก็เขียนเรื่องที่มีลักษณะ Satire แทรกอยู่ได้แก่ บัทเลอร์ (Butler) สวิฟต์ (Swift) โปป (Pope) แอดดิสัน (Addison) สตีล (Steele) และฟีลด์ิง (Fielding) ในสมัยศตวรรษที่ 18 - 19 นั้น นักเขียนเรื่องที่มีลักษณะ Satire แทรกอยู่ได้แก่ เบอรัม (Burn) เจน ออสเทน (Jane Austen) แทกเกอร์ (Thackeray) หลุยส์ แคร์รอล (Lewis Carroll) ไบรอน (Byron) และออสการ์ ไวลด์ (Oscar Wilde) สำหรับนักเขียนเรื่องที่มีลักษณะ Satire ในต้นศตวรรษที่ 20 นี้ ได้แก่ เอวลิ้น วอห์ (Evelyn Waugh) เนททานีล เวสต์ (Nathanael West) แอลดัส ฮักซเลย์ (Aldous Huxley) จอร์จ ออร์เวลล์ (George Orwell) ดับบลิว เอช ออเดน (W. H. Auden) และ เอช แอล เมนเคน (H. L. Mencken) (Encyclopedia International, 1977 : 213)

นอกจากนี้ยังมีผู้กล่าวถึงรูปแบบของงาน Satire และเครื่องมือ (devices) ที่ใช้ในงาน Satire ตลอดจนการสร้างตัวละคร และภาษาที่ใช้ในงาน Satire ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ก. รูปแบบของงาน Satire และเครื่องมือ (devices) ที่ใช้ในงาน Satire

อาร์เธอร์ พอลลาร์ด (Arthur Pollard) (Pollard, 1970 : 28 - 39)

ได้กล่าวว่าลักษณะของ Satire (Modes of Satire) นั้น มีอยู่ 3 แบบคือ

1. การถอดแบบอย่างน่าขัน (travesty)
2. เรื่องล้อ (parody)
3. เรื่องตลกล้อเลียน (burlesque)

และรูปแบบของนิยายเชิงเสียดสี (satirical allegories) มีอยู่ 5 แบบ คือ

1. แบบเรื่องชีวประวัติของอาชญากร (Criminal biography) เช่นเรื่อง Jonathan Wild ของฟีลด์ิง (Fielding)
2. แบบนิยายเกี่ยวกับสัตว์ (beast - fables) เช่น Animal Farm ของออร์เวลล์ (Orwell)

3. แบบเรื่องจินตนาการในยุคคลาสสิก (Utopian fantasies) เช่น Utopia ของ เซอร์โทมัส มอร์ (Sir Thomas More)

4. เรื่องเกี่ยวกับการเดินทางที่จินตนาการขึ้น (Imaginary Journeys) เช่น Gulliver's Travels ของ สวฟท์ (Swift)

5. เรื่องที่อิงเหตุการณ์บางส่วน ในคัมภีร์ไบเบิล (biblical parallels) เช่น โคลง Absalon and Achitophel ของดรายเดน (Dryden)

นอกจากนี้ พอลลาร์ด (Pollard, 1970 : 66) ยังได้กล่าวถึงเครื่องมือที่ใช้ในการสร้าง Satire ว่ามีดังต่อไปนี้

- สำนวนหลักแหลม (wit)
- การเย้ยหยัน (ridicule)
- การประชดประชัน (irony)
- การถากถางแดกดัน (sarcasm)
- การหยามหยัน (cynicism)
- การเขาะอย่างแค้นเคือง (the sardonic)
- การกล่าวร้าย (invective)

ส่วน ทิลเบิร์ต ไฮเกท (Higett, 1962 : 3 - 18) ได้กล่าวว่า เครื่องมือในการสร้าง Satire มีดังนี้

- การประชดประชัน (irony)
- คำพูดที่ขัดกันแต่เป็นจริง (paradox)
- การใช้ถ้อยคำซึ่งมีความกลับกัน (antithesis)
- เรื่องล้อ (parody)
- การใช้ถ้อยคำที่เป็นภาษาพูด (colloquialism)
- การเอาสิ่งที่ไม่สำคัญไว้ในตำแหน่งที่สำคัญที่สุด (anti-climax)
- การใช้เรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจอย่างกว้างขวาง (topicality)

- เรื่องหยาบโตน (obscenity)
- การใช้ความรุนแรง (violence)
- เรื่องที่เห็นได้ชัด (vividness)
- การสร้างเรื่องให้เกินจริง (exaggeration)

ซี อีว โอลแมน (Encyclopedia Americana. 1977 : 295) ได้กล่าวถึงรูปแบบในงาน Satire ดังต่อไปนี้

1. รูปแบบที่ใช้ในการโจมตีอย่างตรงที่สุด ได้แก่ การใช้ภาษาที่ไม่สุภาพในการกล่าวร้าย และโจมตีบุคคล หรือความจริงที่ไม่พึงปรารถนา

2. รูปแบบที่ใช้ในการโจมตีตรง ๆ คือการสร้างเรื่องให้เกินจริง โดยให้ลักษณะนิสัยที่ตลกมองข้าม และให้ลักษณะนิสัยที่ชั่วร้ายเลวทรามหรือลักษณะที่น่าอึดใจ และน่าเย้ยหยัน ถูกหยิบยกขึ้นมากล่าวเน้นว่าเป็นสิ่งสำคัญไปแทน เช่นเรื่องชาวนาที่เขียนขึ้นล้อบุคคล

3. รูปแบบที่ใช้โจมตีแบบอ้อม ๆ ซึ่ง Satire แบบอ้อม ๆ นี้ มักจะใช้ลักษณะของโครงเรื่องชนิดที่ทำให้ตัวละครแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่น่าขบขันและน่าอึดใจ นอกจากในงาน Satire แบบอ้อม ๆ ยังได้แก่การประยัดประยั้น (irony) ละครตลก (burlesque) การถอดแบบอย่างน่าขัน (travesty) และการเขียนเรื่องขึ้นล้อเลียนเรื่องอื่น ๆ (parody)

ใน Everyman's Encyclopedia (Everyman's Encyclopedia. Vol. 10, 1978 : 620) ได้กล่าวว่า Satire จะอาศัยสิ่งดังต่อไปนี้

- ดิเบเบเปรียบเทียบ (allegory)
- เรื่องล้อ (parody)
- ละครตลกล้อเลียน (Burlesque)
- เรื่องคมขำ (Epigram)
- การเยาะหยัน (Lampoon)

ส่วน Encyclopedia International (Encyclopedia International. 1977 : 213) ได้กล่าวว่า ลักษณะที่พบในงาน Satire ดังต่อไปนี้

- ล้อเลียน (wit)
- อารมณ์ขัน (humour)
- ละครตลกล้อเลียน (burlesque)
- เรื่องล้อ (parody)
- การกล่าวร้าย (invective)
- การถากถางแดกดัน (sarcasm)
- การประชดประชัน (irony)
- การพูดเสียดสี (innuendo)

อย่างไรก็ดีในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ประสงค์จะศึกษาเพื่อแยกแยะลักษณะของ Satire เป็นรูปแบบใด ๆ หากแต่จะมุ่งศึกษา อารมณ์ขันเชิงเสียดสี ซึ่งเป็นเพียงเทคนิค (technique) การเขียนชนิดหนึ่งเท่านั้น และสิ่งที่จะพิจารณากันไปด้วยก็คือ กลวิธี (devices) ที่ใช้ในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสี ในงานเขียนแต่ละเรื่อง

ข. การสร้างตัวละคร

พอลลาร์ด (Pollard, 1970 : 24) ได้กล่าวว่า ความหมายในงาน Satire ทั้งในละครและนวนิยาย จะปรากฏออกมาได้ 4 วิธีคือ

1. จากการกระทำของตัวละครนั้น
2. จากการกระทำของตัวละครอื่นต่อตัวละครนั้น
3. จากการพูดถึงตัวเองของตัวละครนั้น
4. จากคำบรรยายของผู้ประพันธ์เกี่ยวกับตัวละครตัวนั้น

ลักษณะดังกล่าวข้างต้น เป็นเรื่องที่เป็นผลมาจากการวาดลักษณะตัวละคร ซึ่ง พอลลาร์ด (Pollard, 1970 : 24 - 47) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างนี้

เนื่องจากงาน Satire เป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้คน การวาดลักษณะตัวละคร จึงต้องมีรูปแบบของมันเอง อย่างไรก็ตามรูปแบบในการวาดลักษณะตัวละครที่ง่ายที่สุด คือ การพรรณนาโดยผู้แต่ง... แต่ทว่าลักษณะตัวละครในงานแบบ Satire นี้ บางทีก็อาจจะไม่คล้ายคลึงกับลักษณะ

ของผู้คนที่เรา เคยพบเห็น เลยก็ได้ ทั้งนี้เพราะตัวละครที่ถูกเขียนขึ้นนั้นอาจเป็นเพียงกระบอกเสียงของผู้แต่งเรื่องเท่านั้น ... นอกจากนี้ตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นก็มักจะมีอิสรภาพในวงจำกัด เพราะเขาเป็นตัวละครที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อสนองจุดประสงค์ของผู้เขียนโดยเฉพาะ คือเพื่อการโจมตีและเสียดสีเท่านั้น ซึ่งจุดประสงค์ที่จะโจมตีและเสียดสีนั้นได้ถูกบ่งบอกไว้ตั้งแต่เริ่มเรื่อง แล้วตัวละครนั้น ๆ จะเป็นผู้แสดงพฤติกรรมเพื่อให้เห็นสิ่งที่จะโจมตีและการเสียดสีดังกล่าวชัดเจนขึ้น ฉะนั้นตัวละครตัวนั้นจะไม่มีโอกาสเป็นตัวเป็นตน กล่าวคือ พฤติกรรมของเขาจะซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่เช่นนั้น ถ้าตัวละครตัวนั้นเป็นคนชั่วช้า หรือมีลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ ผู้เขียนก็จะให้ผู้อ่านคาดหวังพฤติกรรมที่ไม่ดีเช่นนั้นต่อไปอีก

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าการสร้างตัวละครในงาน Satire นั้น มีลักษณะเฉพาะเพื่อสื่อแนวคิดของผู้เขียน และสำหรับในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิง เสียดสีโดยพิจารณาจากลักษณะการสร้างตัวละครด้วย

ค. การใช้ภาษา

กิลเบิร์ต ไฮเอท (Highet. 1962 : 18 - 20) ได้กล่าวว่างาน Satire นั้น ส่วนใหญ่จะใช้คำพูดที่รุนแรงและคำพูดที่ไม่สุภาพ (cruel and dirty words) คำพูดที่ไร้สาระ และคำพูดที่ตลกตลก (trivial and comic words) และใช้ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาเขียน (colloquial anti-literary)

สำหรับวิธีการที่นักเขียนเรื่องเสียดสีใช้ในการพรรณนาเรื่องราวในงานนั้น กิลเบิร์ต ไฮเอท (Highet. 1962 : 18 - 20) มีความเห็นว่าเราควรทำความเข้าใจกับลักษณะของการพรรณนาเช่นนั้น ดังนี้

1. การพรรณนาสถานการณ์ที่เหลวไหลและน่าเจ็บปวดรวดร้าวหรือการพรรณนาเกี่ยวกับบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่ชั่วร้ายหรือโง่เง่า อย่างละเอียดชัดเจนที่มีอยู่ในงาน Satire นั้น เป็นเพราะนักเขียนเรื่องเสียดสียึดถือว่าคนเรานั้น มองไม่เห็นความจริง และรับรู้ความรู้สึกได้ยาก ดังนั้น เขาจึงนำเรื่องที่เราเพิกเฉยหรือมองข้ามมาเล่นอวดให้เห็นถึงความเป็นจริง หรืออย่างน้อยที่สุด ก็เพื่อให้เห็นความจริงในบางส่วน

2. ในการที่นักเขียนเรื่องเสียดสีใช้ภาษาที่ชัดเจนในการพรรณนาความจริง และสภาพ
 ผู้คนที่ไม่น่าพึงประสงค์เช่นนั้น ก็เป็นเพราะเขาตั้งใจที่จะพรรณนาด้วยถ้อยคำที่ไม่ใช้ธรรมดา
 นั้นเอง เนื่องจากเขาต้องการที่จะให้ผู้อ่านตกใจและงงงัน (shock) ซึ่งในการจะทำให้
 ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเช่นนั้นได้ เริ่มแรกผู้เขียนต้องทำให้ผู้อ่านได้ตระหนักในความเป็นจริง เสียก่อน
 โดยการบังคับให้ผู้อ่านได้เห็นภาพที่ไม่เคยพบ หรือที่เคยรู้สึกเคยมาแล้ว ต่อมาผู้เขียนจะสร้าง
 ความรู้สึกและอารมณ์ของการประท้วงให้เกิดขึ้นกับผู้อ่าน นั่นคือนักเขียนเรื่องเสียดสีส่วนใหญ่จะ
 สร้างความรู้สึกดังกล่าวด้วยการเลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม คือไม่เพียงแต่ใช้คำบรรยายเท่านั้น
 แต่ใช้คำซึ่งทำให้ผู้อ่านตกใจหรือให้สะดุ้งกลัว นอกจากนี้ก็มีการใช้สลับแบบหยาบคายตรง ๆ การ
 ใช้คำที่ต้องห้าม และการใช้คำสะแลงที่แข็งแกร่งต่าง

สำหรับลักษณะอารมณ์ ซึ่งผู้เขียนรู้สึกและต้องการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกร่วมด้วยนั้น
 ก็คือ อารมณ์ที่ผสมระหว่างความรู้สึกขบขันกับความรู้สึกถูกดูแคลน นักเขียนบางคนจะเน้นความ
 รู้สึกขบขันมากกว่าความรู้สึกถูกดูแคลน แต่สำหรับบางคนความรู้สึกขบขันอาจจะแทบไม่ปรากฏ
 โดยให้มีแต่ความรู้สึกอึดอัดอย่างถากถาง หรืออึดอัดอย่างมุ่งร้าย หรือการรับรู้ว่าชีวิตนั้นไม่มีเหตุผล
 และไม่มีเกียรติอะไรเลย แต่แม้ว่าความรู้สึกถูกดูแคลนของนักเขียนเรื่องเสียดสีนั้นแรงกล้าจน
 เป็นการชิงชังอย่างมาก นักเขียนผู้นั้นก็จะยังคงปล่อยความรู้สึกชิงชังนั้นออกมาอย่างเหมาะสม
 คือจะไม่ถึงมุ่งร้ายจนถึงจะฆ่ากัน แต่จะอยู่ในลักษณะของการถูกเหยียดหยามเท่านั้น (Gilbert
 Hight. 1962 : 18 - 20)

ดังนั้น ในงาน Satire การใช้ภาษาจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เนื่องจากการจะเร้าให้
 ผู้อ่านเกิดความรู้สึก ดูแคลน เหยียดหยาม หรือความรู้สึกใด ๆ ตามที่ผู้เขียนต้องการ ผู้เขียน
 ย่อมต้องเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมเท่านั้น สำหรับในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสีนั้น ผู้เขียน
 ก็ต้องเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมเพื่อเร้าความรู้สึกของผู้อ่าน เช่นกัน เพราะอารมณ์ขันเชิงเสียดสี
 เป็นความรู้สึกที่ผสมผสานกันระหว่างความรู้สึกดูแคลนเหยียดหยามกับความรู้สึกขบขัน ซึ่งกล่าวได้
 ว่าเป็นส่วนหนึ่งของงาน Satire

นอกจากนี้ อาร์เธอร์ พอลลาร์ด (Pollard. 1977 : 73) ได้แสดงความคิดเห็น
 เกี่ยวกับนักเขียนเรื่อง Satire ไว้ดังต่อไปนี้

นักเขียนเรื่อง Satire จะต้องพยายามทำให้ผู้อ่านเชื่อและศรัทธาถึงความจำเป็นของการที่จะต้องโจมตีสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทั้งนี้นักเขียนเรื่อง Satire จะต้องใช้ศิลปชักจูงผู้อ่านพอสมควร และด้วยเหตุที่จุดประสงค์ของการเสียดสีก็เพื่อให้ผู้อ่านได้วิพากษ์วิจารณ์และลงความเห็นตามผู้เขียน ผู้เขียนจึงต้องหาริธีที่จะทำให้ผู้อ่านได้อารมณ์ต่าง ๆ ตั้งแต่อารมณ์ขันจนถึงการเยาะเย้ยถากถาง ตูฏทูแคลน โหมโห และ ยิ่งยง แต่ความรู้สึกชนิดไหนจะถูกสร้างขึ้นนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับความผิดพลาดต่าง ๆ ที่ผู้เขียนกล่าวโจมตี คือ แล้วแต่ผู้เขียนจะมองเห็นว่า ภาพความคิดกับภาพความจริงนั้นห่างไกลกันเพียงใด ดังนั้น จากความรู้สึกดังกล่าว สิ่งที่จะควบคู่ไปด้วยก็คือ หางเสียง (tone) คือตั้งแต่เสียบ ๆ คัน ๆ (light wit) จนถึงการใช้ถ้อยคำอย่างรุนแรงหนักหน่วง (savage irony)

จากความคิดเห็นของพอลลาร์ด เกี่ยวกับงาน Satire ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เทคนิคของผู้เขียนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการสร้างงาน Satire กล่าวคือ ผู้เขียนจะต้องใช้เทคนิคที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการที่จะจะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกตามที่ผู้เขียนประสงค์ได้ สำหรับในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสีนั้น ผู้วิจัยเห็นว่า กลวิธีในการเขียน ก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน เนื่องจากผู้เขียนจะต้องโน้มน้าวให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเย้ยหยันต่อข้อบกพร่องต่าง ๆ ของสิ่งที่จะโจมตี พร้อมทั้งเกิดความรู้สึกว่าควรจะได้มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขสิ่งเหล่านั้นให้ดีขึ้น ซึ่งทั้งนี้ผู้เขียนจะต้องเลือกใช้กลวิธีที่เหมาะสมที่จะมีผลให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกดังกล่าว ในทำนองเดียวกับการเลือกใช้เทคนิคในการสร้างงาน Satire

เกณฑ์การวิเคราะห์

จากการพิจารณาความหมายของคำว่า อารมณ์ขัน (humour) และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ขัน ตลอดจนความหมายของคำว่า Satire ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ผู้วิจัยจึงขอนิยามความหมายของคำว่า อารมณ์ขัน (humour) งานเสียดสี (Satire) และอารมณ์ขันเชิงเสียดสี (Satirical Humour) โดยอาศัยความรู้ดังกล่าว ดังต่อไปนี้

อารมณ์ขัน หมายถึง ความรู้สึกขบขัน เนื่องจากได้เห็นสิ่งหนึ่งสิ่งใด ไม่สอดคล้อง หรือแตกต่างจากสิ่งที่คาดหวัง หรือสิ่งที่จะเป็นตามลักษณะ หรือค่านิยมที่ถือกันอยู่ในสังคมโดยทั่วไป

ตลอดจนความรู้สึกขบขันอันเนื่องมาจากความลุ่มหลงอย่างมาก

งานเสียดสี หมายถึง งานเขียนใด ๆ ที่มีจุดประสงค์ที่จะโจมตีพฤติกรรมของ มนุษย์ เหตุการณ์ในสังคม สภาพต่าง ๆ ในสังคม สถาบันทางสังคม หรือแนวคิดใด ๆ อย่างแบบยล เพื่อให้เห็นว่าสิ่งเหล่านั้นยังบกพร่องสมควรได้รับการแก้ไข

อารมณ์ขันเชิงเสียดสี หมายถึง ความรู้สึกขบขันอย่างเบียดเบียนต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ของ มนุษย์ และต่อสภาพต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม ซึ่งกำลังถูกโจมตีอย่างแบบยล ทั้งนี้โดยแฝงไว้ซึ่ง จุดประสงค์ที่จะให้มีการเปลี่ยนแปลง และแก้ไขสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นให้ดีขึ้น

ฉะนั้นในการศึกษาคำนี้ ผู้วิจัยจะพิจารณาว่าข้อความใดในงานเขียนของ ชิลลีโท ตาม ที่ระบุไว้ในขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ให้อารมณ์ขันเชิงเสียดสี กัดเมื่อข้อความนั้น ๆ ทำให้ เกิดความรู้สึกขบขันอย่างเบียดเบียนต่อมนุษย์ และสังคม ซึ่งกำลังถูกโจมตีอย่างแบบยล แต่แฝงไว้ ซึ่งจุดประสงค์ที่จะให้มีการ เปลี่ยนแปลงและแก้ไขสิ่งเหล่านั้น

ในด้านกลวิธีที่ใช้ในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสี ผู้วิจัยจะศึกษากลวิธีเหล่านั้น โดย พิจารณาลักษณะการสร้างตัวละคร ฉาก (ซึ่งรวมทั้งบรรยากาศ และเหตุการณ์) และภาษาที่ ใช้พร้อมกันไป ซึ่งกลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสี อาจได้แก่ กลวิธี ดังต่อไปนี้

การถอดแบบอย่างนำขุ่น

(travesty)

หมายถึง การล้อเลียนที่บิดเบี้ยว หรือการเลียนแบบ อย่างเหยียดหยาม เช่น ที่ปรากฏในเรื่อง Animal Farm ของออร์เวลล์ (Orwell) ซึ่งมีการดำเนิน เรื่องเป็นไปในทำนองเดียวกันกับในประวัติศาสตร์ ของประเทศโซเวียตรัสเซีย (Pollard. 1977 : 32)

เรื่องตลกล้อเลียน

(burlesque)

หมายถึง เรื่องเลียนแบบที่เกินจริง หรือเรื่อง เหยียดหยาม ซึ่งปกติจะมีทางเสียดสีและทำนอง ที่หนักหน่วง และกระทบกระเทือนมากกว่าเรื่องล้อ (Parody) เช่น ที่ปรากฏในเรื่อง The Rape

of the Lock ของโพป (Pope)

(Pollard. 1977 : 43)

เรื่องล้อ
(parody)

หมายถึง การใช้คำ ท่วงทำนอง ทศนคติ
ทางเสียง และแนวคิด ที่เลียนแบบนักเขียนอีก
คนหนึ่ง เพื่อให้เนื้อหาสาระเหล่านั้นนำดูแคลน
และนำหัวเราะเยาะ เช่น ที่ปรากฏใน

Northanger Abbey

ของเจน ออส์เตน (Jane Austen)

ซึ่งเป็นเรื่องราวรวมความเหลวไหลไร้สาระของ
นิยาย Gothic (Pollard. 1977 : 23)

การถอดแบบอย่างนำขึ้น เรื่องตลกล้อเลียน และเรื่องล้อ หมายถึง กลวิธีใน
ด้านรูปแบบของการนำเสนองาน Satire ทั้งเรื่องที่แตกต่างกันจากกลวิธีอื่น ๆ ซึ่งเป็นกลวิธี
ในด้านการใช้ภาษาในลักษณะต่าง ๆ ในงาน Satire ดังต่อไปนี้

การเหยียดหยัน
(ridicule)

หมายถึง การใช้ภาษาที่ทำให้คน หรือสิ่งใด ๆ
กลายเป็นสิ่งที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราวที่น่าขบขัน
อย่างดูแคลน

การประยดประชัน
(irony)

หมายถึง คำอุปมาซึ่งความหมายที่ต้องการนั้น
ตรงกันข้ามกับคำบรรยายที่กล่าว ส่วนเหตุการณ์
ประยดประชันจะเกิดขึ้นเมื่อ ผู้หนึ่งผู้ใดกำลัง
หัวเราะเยาะอย่างขบขันต่อโชคร้ายของอีกผู้หนึ่ง
ทั้ง ๆ ที่ขณะเดียวกันนั้น โชคร้ายอย่างเดียวกัน
กำลังเกิดขึ้นกับตัวเขาเองโดยที่เขาไม่รู้ตัว

การถากถางแตกตั้น (sarcasm)	หมายถึง คำพูด หรือข้อความเหน็บแนมที่รุนแรง บาดใจ
การหยามหยัน (cynicism)	หมายถึง คำพูดหรือข้อความดูหมิ่นดูแคลนต่อความดี ความมีคุณค่า หรือความเห็นอกเห็นใจ และความ มีน้ำใจของผู้อื่น
คำพูดที่ขัดกันแต่เป็นจริง (paradox)	หมายถึง ข้อความที่ขัดแย้งกันในตัวเอง แต่เป็น ความจริง
ภาพล้อบุคคล (caricature)	หมายถึง การบรรยายภาพล้อเลียน เบาะแหย่ บุคคลโดยบรรยายให้ลักษณะเด่นของบุคคลนั้น มีลักษณะที่บิดเบือนผิดปกติ หรือบรรยายสิ่งเหล่านั้น ในลักษณะที่เกินจริง เช่น การบรรยายบุคลิก ลักษณะของ Micawber ใน <u>David</u> <u>Copperfield</u> ของ ดิกเกนส์ (Pollard, 1977 : 26)
การเบาะแหย่ (lampoon)	หมายถึง คำพูด หรือข้อความเสียดสี เบาะแหย่ ที่หยาบคาย หรือเผ็ดร้อนที่ผิดต่อบุคคล.

วิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสี

ในการวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานเขียนของ เอเลน ซีลลิโก คือ Saturday Night and Sunday Morning, "The Loneliness of the Long-Distance Runner" และ Travels in Nihilon ตามที่ระบุไว้ในขอบเขตของการศึกษาค้นคว้านั้น ผู้วิจัยจะพิจารณาโครงเรื่องและวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในแต่ละเรื่องตามลำดับดังต่อไปนี้

Saturday Night and Sunday Morning

โครงเรื่อง และอภิปรายการวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสี

อาร์เธอร์ หนู่มวัย 22 ปี เป็นคนงานในโรงงานทำรถจักรยานในน็อตติงแฮม เขาดำเนินชีวิตแบบหนุ่มเจ้าสำราญ ที่ค่อนข้างจะละเลยกฎเกณฑ์ของสังคม เกือบทุกวัน หลังจากเสร็จสิ้นภาระการงาน เขามักจะไปดื่มสุราในร้านเหล้าและในบาร์ต่าง ๆ นอกจากนี้ เขาได้ลักลอบเป็นคู่กับเบรนดา ภรรยาเพื่อนร่วมงานของเขา และเมื่อเบรนดาดังครรภ์ เขาก็เห็นชอบที่จะให้หล่อนทำแท้ง ยิ่งกว่านั้น เขายังได้ลักลอบเป็นคู่กับวินนี่ น้องสาวของเบรนดา อีกด้วย ซึ่งสามีของวินนี่เป็นทหารสมัครไปรบในเยอรมัน อาร์เธอร์ มีความคิดและทัศนคติที่ต่อต้านสังคม เขาแสดงความรู้สึกต่อต้านเจ้าหน้าที่บ้านเมือง และอำนาจกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของสังคม อยู่เสมอ ระหว่างการฝึกพร้อมรบทางทหารเป็นเวลา 15 วัน อาร์เธอร์ แสดงความรู้สึกเกลียดชังกองทัพ และระบบการทหาร ด้วยการตีมูลค่าจนเมามาทุกวัน อย่างไรก็ตาม หลังจากเขากลับจากการฝึกพร้อมรบครั้งนั้น เขาก็ได้รู้จักกับดอริน กรรมกรหญิงในโรงงานทำเน็คคูลัม ผอม ซึ่งเขาพบหล่อนครั้งแรกในบาร์แห่งหนึ่ง และความสัมพันธ์ระหว่างอาร์เธอร์ และดอรินก็ได้ดำเนินเรื่อยมา โดยที่ขณะเดียวกันนั้น อาร์เธอร์ยังคงมีความสัมพันธ์กับเบรนดาและวินนี่ จนกระทั่งวันหนึ่งสามีของวินนี่กับพรรคพวกได้ละกรรรอยตามอาร์เธอร์ และทำร้ายอาร์เธอร์ จนได้รับบาดเจ็บสาหัส อาร์เธอร์ทราบภายหลังว่าสามีของเบรนดาเป็นผู้วางแผนการฆาตร้ายเขา

ดังกล่าว และด้วยเหตุนี้ในที่สุด อาร์เธอร์ จึงกลับไปหาตอร์น และตัดสินใจที่จะเริ่มต้นชีวิตคู่ที่จริงจังกับหล่อน

ใน Saturday Night and Sunday Morning นี้ ซิลลิโก ได้สะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตที่แท้จริงในชนชั้นกรรมกร ซึ่งเป็นชนชั้นที่ถูกชนชั้นที่สูงกว่า เอาัดเอาเปรียบโดยใช้สถาบันทางสังคมต่าง ๆ เป็นเครื่องมือ การสะท้อนภาพชีวิตในชนชั้นกรรมกรดังกล่าว ซิลลิโก ได้แสดงให้เห็นแนวความคิดและทัศนคติที่ต่อต้านสังคมของชนชั้นกรรมกร และขณะเดียวกันก็ได้โจมตีสภาพความเป็นจริงบางอย่างในสังคมอังกฤษอย่างเสียดสีด้วย ซึ่งสภาพความเป็นจริงในสังคมที่ซิลลิโก มุ่งโจมตี คือ สภาพความขัดแย้งระหว่างชนชั้น และการที่สังคมจำกัดความเป็นอิสระและความเป็นเลิกละส่วนตนแบบธรรมชาติ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น

บรรยากาศในเรื่อง Saturday Night and Sunday Morning ส่วนใหญ่เป็นบรรยากาศแห่งความขัดแย้งและความมุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้นกรรมกร และชนชั้นที่สูงกว่า ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า ส่วนหนึ่งของบรรยากาศแห่งความมุ่งร้ายดังกล่าว มีสาเหตุมาจากความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชนชั้น ซึ่งผู้คนในชนชั้นกรรมกรถูกเปรียบในสังคมได้รับรู้ และรู้สึกไม่พอใจต่อสภาพการถูกเอาัดเอาเปรียบในสังคม นอกจากนี้จากการศึกษาสภาพสังคมของอังกฤษพบว่า บรรยากาศแห่งความมุ่งร้ายต่อชนชั้นที่สูงกว่าในสังคมอังกฤษปัจจุบันยังมิใช่สาเหตุจากความไม่พอใจที่ชนชั้นกรรมกรสั่งสมมาแต่ในอดีตนานนับชั่วอายุคน คือตั้งแต่สมัยปฏิวัติอุตสาหกรรม ซึ่งกรรมกรจำนวนมากถูกไล่ออกจากงาน และส่วนใหญ่ต้องตกงานเนื่องจากอิทธิพลของการใช้เครื่องจักรและเทคโนโลยีสมัยใหม่แทนแรงงานคน ในสมัยนั้นกรรมกรส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับความยากลำบากในชีวิตอย่างแสนสาหัส ทั้งนี้โดยไม่ได้รับการเหลียวแล หรือได้รับความช่วยเหลือจากผู้มีอำนาจในบ้านเมืองสมัยนั้นแต่อย่างใด สภาพชีวิตที่ยากลำบากในหมู่ชนชั้นกรรมกรที่ถูกชนชั้นที่สูงกว่าเป็นผู้กำหนดขึ้นนี้ ได้ถูกจดจำและเล่าสืบต่อกันมาถึงคนรุ่นใหม่ ด้วยเหตุนี้ ความรู้สึกเป็นปรปักษ์ต่อชนชั้นที่สูงกว่าในหมู่ชนชั้นกรรมกรจึงได้สืบทอดมาและผสมผสานกับความรับรู้ในความไม่เท่าเทียมกันที่ได้รับในปัจจุบัน อันเป็นเหตุให้ความรู้สึกไม่พอใจต่อชนชั้นที่สูงกว่า ยังคงถูกกระตุ้นอยู่

ในหมู่ชนชั้นกรรมกร ในสังคมอังกฤษ ยิ่งกว่านั้นชนชั้นกรรมกรดังกล่าวยังมีความสำนึกในเรื่องชนชั้น (Class-consciousness) อีกด้วย ซิลลิโท ได้สะท้อนให้เห็นสภาพบรรยากาศแห่งความเป็นปักษ์กันระหว่างชนชั้นโดยได้บรรยายไว้ว่า

Arthur and Robboe tolerated and trusted each other. The enemy in them stayed dormant, a black animal stifling the noise of its growls as if commanded by a greater master to lie low, an animal that had perhaps been passed on for some generations from father to son on either side. They respected this lineage in each other, recognised it when they asked or answered tersely the few brusque questions that passed between them, speaking with loud mouths and passionless eyes. (Sillitoe. 1958 : 40)

จะเห็นได้ว่าการบรรยายสภาพบรรยากาศที่มุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้น ซึ่งใช้ภาษาอุปมา โดยกล่าวว่า ความรู้สึกเป็นศัตรูต่อกันระหว่างลูกจ้างและผู้เป็นนายงานนั้น เปรียบเสมือนสัตว์ร้ายที่ผู้เป็นนายสั่งให้นอนสงบนิ่ง รอจังหวะที่จะทำร้ายฝ่ายตรงกันข้ามมานานนับเวลาเป็นชั่วอายุคน โดยที่ผู้เป็นนายทั้งสองฝ่ายต่างก็รู้เล่ห์เหลี่ยมเกี่ยวกับความมุ่งร้ายซึ่งกันและกันนั้น เป็นการโจมตีสภาพบรรยากาศที่ขัดแย้งและมุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้นในสังคมอย่างเหน็บแนม และแยบยล ซึ่งกล่าวได้ว่า กลวิธีในการนำเสนอดังกล่าวเป็นกลวิธีการทางอ้อมที่

ในการสะท้อนสภาพความเป็นจริงในสังคมอังกฤษ ซิลลิโท ได้กำหนดให้ตัวละครเอกที่ชื่อ อาร์เธอร์ เป็นนักต่อต้านสังคมที่ดิ้นรนต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของตนเองบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ผู้มีศักดิ์ศรี อาร์เธอร์พยายามต่อต้านสถาบันทางสังคมทุกรูปแบบ แต่ทว่าสิ่งที่ อาร์เธอร์ต่อต้านนั้นส่วนใหญ่ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะสามารถเป็นชนวนต้นเหตุให้เกิดการล้มล้างหรือเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ ค่านิยม หรืออำนาจใด ๆ ในสังคมได้ อย่างไรก็ตาม อาร์เธอร์ ยืนหยัดและพอใจในชัยชนะเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เขาได้รับ

อาร์เธอร์มุ่งมั่นที่จะละเลยกฎเกณฑ์สังคมและแนวโน้มที่จะต่อต้านสถาบันทางสังคมต่าง ๆ

เนื่องจากเขาตระหนักว่า เขาเป็นผู้เสียเปรียบ ผู้ตกอยู่ภายใต้พันนาการของสถาบันทางสังคม ในลักษณะที่เป็นเหยื่อของสังคม ฉะนั้น จึงต้องดิ้นรนต่อสู้ให้พ้นจากสภาพดังกล่าว ดังที่ผู้เขียน ได้บรรยายความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ไว้ดังนี้

Once a rebel, always a rebel. You can't help being one. You can't deny that. And it's best to be a rebel so as to show 'em it don't pay to try to do you down. Factories and labour exchanges insurance offices keep us alive and kicking — so they say — but they're booby-traps and will suck you under like sinking sands if you aren't careful. Factories sweat you to death, labour exchanges talk you to death, insurance and income tax offices milk money from your wage pockets and rob you to death. And if you've still left with a tiny bit of life in your guts after all this boggering about, the army calls you up and you get shot to death. And if you're clever enough to stay out of the army you get bombed to death. Ay, by God, it's a hard life if you don't weaken, if you don't stop that bastard government from grinding your face in the muck, though there ain't much you can do about it unless you start making dynamite to blow their four-eyed clocks to bits. (Sillitoe. 1958 : 196)

จากข้อความข้างบนจะเห็นได้ว่า ผู้เขียนให้อาร์เธอร์แสดงความรู้สึกนึกคิดต่อต้านสังคมอย่างรุนแรง โดยให้อาร์เธอร์กล่าวโจมตีสภาพความบีบคั้นที่สังคมในชนชั้นที่ต่ำกว่าเขาเปรียบและกดขี่ ผู้คนในชนชั้นที่ต่ำกว่าอย่างรุนแรงและเกินจริง อาร์เธอร์ กล่าวว่า สถาบันต่าง ๆ ในสังคม เช่น โรงงาน สรรพากร ประกันภัย ต่างก็รีดนาทาเร้น รีดโกเงินไปจากผู้คนในชนชั้นกรรมมาชีพ นอกจากนั้น กองทัพก็ยังเรียกเกณฑ์ผู้คนในชนชั้นกรรมกรไปเป็นทหารเพื่อให้สู้รบและตายในสงคราม และหากใครไม่ถูกเกณฑ์ทหารก็มีโอกาสตายโดยง่ายจาก

ถูกระเบิดในภาวะสงคราม ฯลฯ ซึ่งจะเห็นได้ว่า คำกล่าวของ อาร์เธอร์ เหล่านั้น ล้วนเป็น การบรรยายสภาพที่สังคมจกฉวยและเอาประโยชน์จากผู้คนในชนชั้นกรรมกร โดยขยายความให้ รุนแรง ดุเดือด เพื่อความสะใจ ซึ่งกล่าวได้ว่ากลวิธีในการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของ อาร์เธอร์ ต่อสภาพสังคมดังกล่าว เป็นกลวิธีการถากถางแตกตั้น

จากความรู้สึกไม่พอใจต่อสภาพสังคมในลักษณะดังกล่าว อาร์เธอร์ จึงสนองความพอใจ ให้ตนเอง ด้วยการประทุติตนต่อต้านสังคม โดยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นการละเลย กฎเกณฑ์สังคม ซึ่งบัญญัติขึ้นโดยชนชั้นที่สูงกว่าตั้งตัวอย่างต่อไปนี้

อาร์เธอร์ ฝ่าฝืนกฎการเลือกตั้งโดยการใส่บัตรเลือกตั้งของพ่อมาลงคะแนน เขารู้สึก พากภูมิใจมากที่สามารถฝ่าฝืนกฎการเลือกตั้ง และล้อหลอกเจ้าหน้าที่ได้ ผู้อ่านสามารถเข้าใจ ความรู้สึกดังกล่าวของอาร์เธอร์ได้จากบทสนทนาระหว่างอาร์เธอร์ กับ แจ็ค ดังต่อไปนี้

But did I tell yer, Jack, I voted communist at the last election ?
I did it because I thought the poor bloke wouldn't get any votes
I allus like to 'elp the losin' side You see, I shouldn't have
voted either, because he was in bed wi' a bad back. I took 'is
votin' card out of 'is coat pocket wi' out 'im knowin', and at
the booth I towed the copper outside and the bloke at the desk
inside that I was 'Arold Seaton and they didn't even bother to
look at the card, and I went in and voted. Just like that. I
didn't believe it mysen till I was outside again. I'd do out
like that though, I would.

"You'd have got ten years in clink if they'd caught you," Jack
said. "It's a serious thing. You were lucky." Arthur was
triumphant. "I told yer I was. But that's what all these looney
laws are for, yer know to be broken by blokes like me"

(Sillitoe. 1958 : 34)

จากบทสนทนาข้างต้นจะเห็นว่า อาร์เธอร์ แสดงความรู้สึกดูแคลนการเลือกตั้ง เขา

ไม่มีสิทธิ์ที่จะลงบัตรเลือกตั้งเพราะอายุยังไม่ถึง 21 ปี แต่เขาเอาบัตรลงคะแนนของพ่อมาใช้ โดยลงคะแนนในนามของพ่อ ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎเกณฑ์การเลือกตั้ง นอกจากนี้ในการลงคะแนน เขาก็ลงคะแนนให้กับคนที่ถูกคาดว่าจะต้องแพ้การเลือกตั้งแน่นอน ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการ ล่อหลอกและดูแคลนการเลือกตั้งที่สังคมถือเป็นเรื่องสำคัญในระบอบประชาธิปไตย นอกจากนี้ ผู้เขียนได้บรรยายให้เห็นว่า อาร์เธอร์ รู้สึกสะใจ และรู้สึกว่าได้รับชัยชนะอย่างมากที่ตนเอง สามารถยับยั้ง และฝ่าฝืนกฎการเลือกตั้งดังกล่าวได้ ซึ่งนับได้ว่ากลวิธีในการนำเสนอ ความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมก้าวร้าวดังกล่าวของอาร์เธอร์ เป็นกลวิธีการประยัดประชัน ทั้งนี้ เพราะชัยชนะของอาร์เธอร์ในการฝ่าฝืนกฎการเลือกตั้งดังกล่าว เป็นเพียงชัยชนะส่วนตัวเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมใด ๆ และสิ่งที่น่าขบขันก็คือ อาร์เธอร์หลงชั้นชมกับ ชัยชนะดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่ล่อลวงทางสังคมอื่น ๆ ที่สำคัญและยิ่งใหญ่กว่ากำลังกดขี่ผู้คนในชั้นชั้นต่ำ ของเขาอยู่ดังที่เขาได้กล่าวหาไว้ (อ้างถึงหน้า 70) ซึ่งอันที่จริงแล้วตามที่เขากล่าวหาสภาพ สังคมในลักษณะนั้น เขาควรจะต่อต้านสังคมในเรื่องที่เป็นสาระ และมีผลต่อการเปลี่ยนแปลง สังคมจริง ๆ ต่างหาก

ขณะทำงานในโรงงาน อาร์เธอร์ ฝ่าฝืนระเบียบการปฏิบัติงานของโรงงาน เกี่ยวกับ อัตราการทำงานของเครื่องจักรโดยใช้อัตราเร็วเกินกำหนด ทั้งนี้เพื่อเขาจะทำงานเสร็จสิ้น เร็วขึ้น ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ไว้ว่า

He turned out the four hundred for three hours, in order to pass a pleasant time doing a well-disguised nothing, looking as though he were busy, perhaps cleaning his machine or talking to Jack during the ostensible business of getting his tools sharpened. Cunning, he told himself gleefully, as he began the first hundred... Don't let the Bastards grind you down, ... (Sillitoe. 1958 : 38)

กลวิธีในการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของอาร์เธอร์ ดังกล่าว เป็นกลวิธี การประยัดประชัน จะเห็นได้ว่าข้อความบรรยายข้างบน บรรยายให้เห็นว่า อาร์เธอร์

ปฏิบัติงานโดยโง่เขลาการทำงานของเครื่องจักร โดยมุ่งเฉพาะผลผลิตจำนวนมากในช่วง
ระยะเวลาอันสั้น เพื่องานจะได้เสร็จสิ้นโดยรวดเร็ว แล้วใช้เวลาที่เหลือให้หมดไปโดยเปล่า
ประโยชน์โดยแท้จริงทำเป็นว่า . ตนกำลังมุ่งมั่นกับงาน ซึ่งการกระทำของอาร์เธอร์ดังกล่าว
นั้น แสดงให้เห็นว่าอาร์เธอร์ไม่สนใจว่าผลจากการที่เดินเครื่องจักรเร็วกว่าที่ทางโรงงาน
กำหนด จะมีผลให้เครื่องจักรเสียหายอย่างไรหรือไม่ จุดประสงค์ของเขานั้นเพียงเพื่อต้องการ
ฝ่าฝืนกฎระเบียบของโรงงานเท่านั้น ซึ่งเขาคิดว่าการที่เขาหลอกลอกและฝ่าฝืนกฎระเบียบของ
โรงงานดังกล่าวเป็นการต่อสู้ให้ชนชั้นที่สูงกว่ากดขี่ตนได้ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาโดยถี่ถ้วน
จะเห็นได้ว่า การกระทำของอาร์เธอร์ดังกล่าว ก็มิได้เป็นการต่อสู้ที่มีผลอย่างแท้จริง เพราะ
อันที่จริงนั้น อาร์เธอร์ยังคงถูกกดขี่อยู่เหมือนเดิม เพราะตนยังต้องปฏิบัติงานเพื่อผลผลิตของโรงงาน
ซึ่งจากการนำเสนอดังกล่าว ทำให้ผู้อ่านมองเห็นว่าหลักการในแนวคิดและพฤติกรรมของอาร์เธอร์
นั้น มีความขัดแย้งที่น่าขบขันแทรกอยู่

นอกจากอาร์เธอร์จะต่อต้านสังคมด้วยการประพาดิตนฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ แล้ว เขา
ยังมีแนวคิดต่อต้านสังคมด้วย ดังที่เขาว่าพึมพำกับตนเองว่า

I'll never let anybody grind me down because I'm worth as much as
any other man in the world,... But if they said:"Look, Arthur, here's
a hundred weight of dynamite and a brandnew plunger, now blow up
the factory", then I'd do it, because that'd be something worth
doing. Action. I'd bale-out for Russia or the North Pole where I'd
sit and laugh like a horse over what I'd done, at the wonderful
sight of gaffers and machines and shining bikes going sky-high one
wonderful moonlit night. Not that I've got nowt against 'em, but
that's just how I feel now and again. Me, I couldn't care less if
the world did blow up tomorrow, as long as I'm blown up with it.
Not that I wouldn't like to win ninety-thousand quid beforehand.
But I'm having a good life and don't care about anything.
(Sillitoe. 1958 : 38)

กลวิธีในการนำเสนอลักษณะของตัวละครเอกดังกล่าว เป็นกลวิธีการประชดประชน ทั้งนี้เพราะจากการบรรยายลักษณะของอาร์เรอร์อย่างต้นมีลักษณะที่ขัดแย้งกันเอง กล่าวคือ อาร์เรอร์มีความมุ่งมั่นที่จะรักษาคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ เช่น ผู้คนอื่นโดยไม่ยอมให้ใครมา กดขี่ได้ และมีความคิดว่าตนพร้อมที่จะต่อต้านทำลายโรงงานและเครื่องจักรต่าง ๆ หากมีใคร มาให้วุ่นและตนจะไม่สนใจเลยหากโลกจะถูกทำลายพินาศสิ้นไป อย่างไรก็ตามในตอนท้าย เขาได้กล่าวไว้ว่า เขายังอยากจะได้เงินจำนวนมาก และมีชีวิตอย่างสุขสบายในโลกนี้ต่อไป ซึ่งเมื่อพิจารณาความรู้สึกนึกคิดดังกล่าวของอาร์เรอร์จะเห็นได้ว่า สิ่งที่น่าขบขันก็คือบางสิ่ง บางอย่างที่เขาโจมตีกลับเป็นสิ่งที่เขาต้องการ เราจะเห็นว่าแท้ที่จริงแล้ว อาร์เรอร์ ต้องการความสุข ความสำราญ และความเป็นอยู่ที่สุขสบายทางวัตถุเช่นกัน ฉะนั้นความตั้งใจ ของอาร์เรอร์ที่จะต่อต้านสังคมโดยอาศัยความรุนแรงนั้น ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความต้องการความสุขสบายในส่วนลึกของจิตใจเขา ซึ่งเป็นการชี้ให้เห็นว่า อาร์เรอร์ยังคงติดอยู่กับค่านิยมทางวัตถุในสังคม และเป็นการชี้ให้เห็นว่าในความเป็นจริงนั้น อาร์เรอร์จะไม่มีวัน ต่อต้านสังคมด้วยความรุนแรง เพื่อล้มล้างสังคม อันเป็นเหตุให้ความสับสนสับสนต่าง ๆ ทางวัตถุต้องพินาศไปเป็นอันขาด เพราะเขาเองก็ต้องการความสุขสำราญเหล่านั้น

อาร์เรอร์ กลับยึดถือการระดมพลทางทหาร เพราะเขาตระหนักว่า เขาและผู้คน ในชั้นของเขา ตกเป็นเครื่องมือของพวกชนชั้นที่สูงกว่าในการปกป้องประเทศ ซึ่งอันที่จริง ก็คือ เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของพวกชนชั้นที่สูงกว่าเพื่อจะได้ยังชีพอย่างสุขสบายต่อไป ด้วย เหตุนี้ อาร์เรอร์ จึงรู้สึกต่อต้านการระดมพลทางทหาร และเขาดังใจว่า หากเกิดสงคราม จริง ๆ เขาจะไม่ร่วมรบเป็นอันขาด ดังที่เขาอ้างว่า

But let them start a war, he thought, and see what a bad soldier I can be. "Them at the top" must know that nobody would fight, and he supposed that because of this they weren't so anxious to rely on them in another war. (Sillitoe. 1958 : 128)

กลวิธีการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของตัวละครดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการถากถาง แดกดัน

จากข้อความข้างบนนี้ ผู้อ่านจะสามารถรับรู้ความรู้สึกของอาร์เธอร์ได้ว่า หากเกิดมีสงครามจริง ๆ เขาจะมีความรู้สึกละใจและสับสนใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่าประจักษ์ว่าคนอย่างเขาและผู้คนในชนชั้นเดียวกันกับเขา ซึ่งถูกเกณฑ์มาเป็นทหารนั้น ไม่ยอมต่อสู้ร่วมรบในสงคราม ซึ่งย่อมจะเป็นผลให้ผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่าเหล่านั้นไม่กระตือรือร้นที่จะไว้วางใจให้พวกเขาเป็นทหารอีกในสงครามครั้งต่อไป ซึ่งจากการพิจารณาความรู้สึกและคำกล่าวของอาร์เธอร์นี้จะเห็นว่า เป็นการแสดงความรู้สึกและกล่าวถ้อยคำเหน็บแนมผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่าว่าไม่รู้เท่าทัน ความรู้สึกนึกคิดของเขาและผู้คนในชนชั้นต่ำ ผู้ซึ่งรู้เท่าทันเหตุการณ์และเข้าใจสถานะของตนเองดีว่า ตนจะเป็นเพียงเครื่องมือของชนชั้นที่สูงกว่าในการป้องกันประเทศ และจะไม่ยอมตกเป็นเครื่องมือของชนชั้นที่สูงกว่าเช่นนั้นอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ความตั้งใจของอาร์เธอร์ ที่จะไม่ยอมต่อสู้จะเกิดสงครามดังกล่าว ก็ขัดแย้งกับความเป็นจริงในแง่ที่ว่า หากตนไม่ยอมร่วมต่อสู้ในสนามรบ ตนก็ย่อมตกเป็นฝ่ายที่ถูกศัตรูฆ่าเพียงข้างเดียว ซึ่งย่อมจะเป็นไปไม่ได้

ขณะที่อาร์เธอร์ฝึกยิงเป้าในการฝึกซ้อมการพร้อมรบทางทหารนั้น อาร์เธอร์ วาดภาพว่าเป้าที่เขายิงปืนในสำนึกนั้น คือใบหน้าของผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่า ผู้เอารัดเอาเปรียบ และตักตวงผลประโยชน์จากชนชั้นกรรมาชีพ ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายความคิดคำนึงของ อาร์เธอร์ไว้ว่า

When I'm on my fifteen-day's training and I lay on my guts behind a sandbag shooting at a target board I know those faces I've got in my sights every time the new rifle cracks off. Yes. The bastards that put the gun into my hands I make up a quick picture of their stupid four-eyed faces that blink as they read big books and papers on how to get blokes into khaki and fight battles in a war that they'll never be in and then I let fly at them. Crack-crack-crack-crack-crack-crack. Other faces as well : the snot-gobbling gett that tek my income tax, the swivel-eyed swine that

collects out rent, the big-headed bastard that gets my goat when he asks me to go to union meetings or sign a paper against what's happening in Kenya. As if I cared ! (Sillitoe. 1958 : 128)

จากการบรรยายความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของอาร์เธอร์ข้างบนนี้ จะเห็นได้ว่า อาร์เธอร์มีความแค้นเคืองบรรดาผู้คนในอาชีพต่าง ๆ ที่ได้รับผลประโยชน์จากผู้คนในชนชั้นต่ำเป็นอย่างมาก กระทั่งจินตนาการว่าขณะตนกำลังจ่อมืองปีนนั่น เป้าที่ยิงไปคือบรรดาใบหน้าที่ของผู้คนเหล่านั้น นอกจากนี้การกล่าวถึงผู้คนเหล่านั้นก็ใช้ถ้อยคำที่แสดงถึงความดูแคลน และเกลียดชังเป็นอย่างยิ่ง เช่น "the snot-gobbling gett that tek my income tax, the swivel-eyed swine that collects our rent ..." เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่า ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นถ้อยคำที่เผ็ดร้อนรุนแรง ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า กลวิธีในการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของอาร์เธอร์ ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการกล่าวร้าย เนื่องจากข้อความส่วนใหญ่เป็นถ้อยคำที่เผ็ดร้อนรุนแรง เพื่อแสดงความรู้สึกเกลียดชังที่ตัวละครเอกมีต่อชนชั้นที่สูงกว่า แม้การกล่าวร้ายในบางเรื่องนั้น จะเป็นสิ่งไร้เหตุผล เช่น เข้าบ้านเขาอยู่ แต่ไม่ยอมยกเสี้ยค่าเช่า เป็นต้น

อย่างไรก็ดีเกี่ยวกับการฝึกพร้อมรบทางทหารนี้ จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนมุ่งเสนอ พฤติกรรมและแนวคิดของอาร์เธอร์ในลักษณะของการประตประชัน กล่าวคือ ทั้ง ๆ ที่อาร์เธอร์ตระหนักถึงความเลี้ยเปรียบและมีแนวคิดต่อต้านการเรียกระดมพลเพื่อฝึกพร้อมรบทางทหาร เขาก็มิได้ขัดขืนการเข้าร่วมฝึกพร้อมรบตามหมายเรียก หากแต่สิ่งที่เขากระทำเพื่อแสดงออกว่าเขาไม่พอใจอำนาจทางการ และการเกณฑ์การฝึกพร้อมรบนั้น คือการดื่มเหล้าจนเมามายทุกวัน ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

Arthur was drunk every night. The fifteen days was a long time, insupportable if sober, for he hated change, and hated the army more. (Sillitoe. 1958 : 133)

การบรรยายความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของอาร์เธอร์ ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าหลัก
การในการต่อต้านอำนาจทางทหารและวิธีปฏิบัติในการต่อต้านของเขานั้น ไม่ลืมหูลืมตา
ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ การดื่มเหล้าจนเมามาบเพื่อแสดงการต่อต้านอำนาจทางการ และการ
การเกิดอาการผื่นขึ้นบนนั้นเป็นการกระทำที่หน้าหนักน้อยมาก เพราะโดยปกติในหมู่ทหารนั้น
ย่อมมีอาหารที่เยี่ยมเยียนอยู่บ้าง ฉะนั้นการที่อาร์เธอร์ดื่มเหล้าจนเมามาบทุกวัน ก็เป็นเพียง
พฤติกรรมส่วนตัวที่ผู้มีอำนาจระดับสูงในกองทัพอเมริกันไม่สนใจ และการกระทำดังกล่าว ไม่ส่งผลต่อ
การเรียกร้องความสนใจ หรือมีผลเป็นการประท้วง หรือการทำลายอำนาจทางการแต่อย่างใด
ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าผู้เขียนเสนอพฤติกรรม และแนวคิดของอาร์เธอร์ในเรื่องนี้ โดยอาศัย
กลวิธีการประชดประชัน

ตัวอย่างทั้งหมดที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า ผู้เขียนพยายามสื่อให้ผู้อ่านตระหนักว่า
การต่อต้านอำนาจทางการตามสภาพบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์มีศักดิ์ศรีนั้น ไม่สามารถ
ล้มล้างอำนาจอันไม่ชอบธรรม ที่กดขี่ประชาชนในชนชั้นที่ต่ำกว่าในสังคมได้ และการต่อต้านนั้น
ก็เป็นไปอย่างน่าขัน เพราะขาดเหตุผล

จากการพิจารณาพฤติกรรมและแนวคิดของอาร์เธอร์ โดยตลอดนั้น จะเห็นได้ว่า
อาร์เธอร์มีพฤติกรรมและแนวคิดต่อต้านสังคมอยู่ตลอดเวลา หากแต่มิได้ปฏิบัติการใด ๆ ที่
จะเป็นเหตุให้เกิดการล้มล้างหรือเปลี่ยนแปลงสังคมที่แท้จริง สิ่งที่เขากระทำได้สำเร็จล้วนแต่
เป็นสิ่งที่เล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งอาจจะสรุปได้ว่า พฤติกรรมที่ต่อต้านสังคมนั้นเกิดขึ้นเพียงเพื่อระบาย
ความรู้สึกคับข้องใจในสังคมที่ไม่เท่าเทียมกันเท่านั้น เพราะอาร์เธอร์มีความพอใจกับชัยชนะ
เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เขาได้รับ อย่างไรก็ตามในอีกแง่หนึ่งอาจกล่าวได้ว่า พฤติกรรมและทัศนคติ
ที่ต่อต้านสังคมของอาร์เธอร์นั้น สืบเนื่องมาจากอิทธิพลของความรู้สึกมั่งร้ายต่อชนชั้นที่สูงกว่า
ที่สืบทอดมาแต่อดีต รวมกับความรับรู้ในการที่ยืนยันทนถูกชนชั้นที่สูงกว่ากดขี่ และเอาเปรียบ
ในสังคมปัจจุบัน อย่างไรก็ตามความรู้สึกมั่งร้ายต่อชนชั้นที่สูงกว่านี้ มิได้เกี่ยวข้องกับปัญหา
ทางเศรษฐกิจแต่อย่างใด ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า อาร์เธอร์ มีรายได้และฐานะทางการเงินดีพอ
สมควร ดังที่อาร์เธอร์ กล่าวว่า

"I get good wages,"... "and spend 'em on clo'es. It's good to be well dressed." (Sillitoe. 1958 : 179)

กลวิธีการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการประชดประชัน เพราะข้อความดังกล่าวบอกให้อ่านทราบอย่างชัดแจ้งว่า อาร์เธอร์ยอมรับค่านิยมทางสังคมเกี่ยวกับการแต่งกาย เขายังตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของค่านิยม และบันทึกฐานทางสังคม และมีอาจตัดขาดตนเองออกจากแนวคิดและค่านิยมทางสังคมได้ทุกเรื่อง แม้เขาจะแสดงตนเป็นผู้ต่อต้านค่านิยมและกฎเกณฑ์ทางสังคมก็ตาม ซึ่งการเล่นพฤติกรรมของอาร์เธอร์ในลักษณะที่ขัดแย้งนี้ทำให้อ่านรู้สึกขบขันด้วย

ในด้านความมุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้น ซึ่งชนชั้นกรรมกรรู้สึกเป็นปรปักษ์กับชนชั้นที่สูงกว่าโดยไม่เกี่ยวข้องกันทางด้านเศรษฐกิจนั้น บางท่านได้กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้เช่นกัน เช่น Huizinga (Huizinga. 1970 : 102) ได้กล่าวว่า

It is true of course that they are vastly better off. But Britain's ancient class-structure has proved singularly resistant to the revolution which its income structure has undergone in this century. The tremendous narrowing of the financial gap separating workers and employers has not been accompanied as yet by any comparable lessening of the difference in social status. (Huizinga. 1970 : 102)

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนก็ไม่ลืมที่จะบอกให้อ่านทราบว่า วิธีรักษาความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นทั้งสองให้ยังคงสามารถทำงานร่วมกันได้นั้นก็คือ การให้เงินค่าจ้าง ดังผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

Though no strong cause for open belligerence existed in the bad days talked about, it persisted for more subtle reasons that could hardly be understood but were nevertheless felt, and Friday afternoon was a time when different species met between white

flags, with wage-packets as mediators, when those who worked in the factory were handed proof of their worth, which has increased considerably in market value since the above-mentioned cat-and-dog ideas had with reason taken root. (Sillitoe, 1951 : 60)

กลวิธีการนำเสนอความเป็นไปในสังคมดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการประชดประชน ทั้งนี้ เพราะจากการพิจารณาข้อความดังกล่าว จะเห็นได้ว่า เงินค่าจ้างนั้น เป็นสิ่งที่คนในชนชั้นที่ต่ำกว่า ถือว่าเป็นสิ่งที่พิสูจน์คุณค่าของชนชั้นกรรมกรผู้ปฏิบัติงาน ซึ่งกล่าวได้ว่า เงินค่าจ้างดังกล่าวเปรียบเสมือนเหยื่อล่อหรือของกำนัลที่ชนชั้นที่ต่ำกว่าใช้เป็นสิ่งล่อให้ผู้คนในชนชั้นกรรมกรประพฤติตนตามกฎหมายและระเบียบสังคมที่ชนชั้นที่ต่ำกว่าเป็นผู้บัญญัติขึ้น ทั้งนี้เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชนชั้นที่ต่ำกว่านั่นเอง และด้วยเงินค่าจ้างดังกล่าว ชนชั้นทั้งสองจึงสามารถติดต่อสัมพันธ์กันอย่างมิตรภาพได้ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งก็หมายความว่า มิตรภาพที่ถาวรระหว่างชนชั้นทั้งสอง ไม่อาจเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้เพราะหลังจากช่วงระยะเวลาที่จ่ายเงินค่าจ้าง ผู้คนในชนชั้นทั้งสองก็จะเป็นปรปักษ์กันต่อไป

2. ลักษณะของสังคมที่จำกัดความเป็นอิสระและความเป็นเสรีส่วนบุคคลแบบ

ธรรมชาติ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ที่อยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ศีลธรรม วัฒนธรรม และระเบียบประเพณีต่าง ๆ ที่บัญญัติขึ้นในสังคม และมนุษย์ยังถูกคาดหวังให้แสดงบทบาทต่าง ๆ ในสังคมด้วย ฉะนั้น ค่านิยมและกฎเกณฑ์ทางสังคมต่าง ๆ ทำให้มนุษย์สูญเสียความเป็นอิสระและความเป็นเสรีส่วนบุคคลแบบธรรมชาติ

ซิลลิโท โจมตีลักษณะดังกล่าวของสังคมอย่างประชดประชน โดยนำเสนอตัวละครเอก อาร์เธอร์ ในสังคมที่มีพฤติกรรมและทัศนคติที่มุ่งละเลยกฎเกณฑ์ศีลธรรม วัฒนธรรม และระเบียบประเพณีของสังคม และมีแนวความประพฤติของตนเองตามความต้องการ ตามสัญชาตญาณดิบของตน อย่างไรก็ตามครั้งอาร์เธอร์ก็ยอมรับและปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมที่ตนเองตั้งใจจะต่อต้านอย่างไม่รู้ตัว พฤติกรรมของอาร์เธอร์ดังกล่าวมีดังต่อไปนี้

อาร์เธอร์ เป็นผู้กับเบรนนาดาร์รยาเพื่อนร่วมงาน และขณะเดียวกันก็เป็นผู้กับ วนนี ซึ่งเป็นภรรยาของทหารคนหนึ่ง ทั้งนี้โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรม และวัฒนธรรมสังคมแต่อย่างใด การกระทำของอาร์เธอร์ดังกล่าวนี้ เป็นการกระทำที่เป็นไปตามความพอใจตามธรรมชาติของตนเอง โดยไม่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่สังคมส่วนใหญ่นิยาม ถือเป็นเรื่องสำคัญแต่อย่างใด การกระทำของอาร์เธอร์เช่นนี้ เปรียบเสมือนการกระทำที่เป็นไปตามกฎธรรมชาติเกี่ยวกับการต่อสู้แย่งชิงสิ่งที่ต้องการเพื่อการครอบครอง เช่นเดียวกับสัตว์โลกอื่น ๆ ตามธรรมชาติที่ผู้แข็งแกร่งกว่าและฉลาดกว่า มักมีโอกาสได้สิ่งที่เป็นปรารถนา และการที่อาร์เธอร์ประพฤติดนินดาภรรยาผู้อื่นนั้น เขาไม่ได้เกิดความรู้สึกว่าตนเองกำลังกระทำความผิดแต่ประการใด ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

He made the curious experiment of speaking out loud to see whether or not he could hear his own voice. "Couldn't care less, couldn't care less, couldn't care less" in answer to questions that came into his mind regarding sleeping with a woman who had a husband and two kids, ... (Sillitoe. 1958 : 15)

อย่างไรก็ดีในทางตรงกันข้าม อาร์เธอร์ก็แสดงออกถึงความหึงหวงภรรยา หากเขาได้แต่งงาน เนื่องจากมีความรู้สึกเป็นเจ้าของสิ่งที่เขารักพอ

If ever I get married, he thought, and have a wife that carries on like Brenda and Winnie carry on, I'll give her the biggest pasting any woman ever had. I'd kill her. My wife'll have to look after any kids I fill her with, keep her house spotless. And if she's good at that I might let her go to the pictures now and again and take her out for a drink on Saturday. But if I thought she was carrying on behind my back she'd be sent back to her mother with two black eyes before she knew what's happening. By God she would. (Sillitoe. 1958 : 142)

จากข้อความบรรยายข้างบนจะเห็นว่าอาร์เธอร์ถือว่าหากเขาต้องแต่งงาน ภรรยาของเขาจะต้องรับผิดชอบดูแลลูก ๆ จะต้องเป็นแม่บ้านที่ดี โดยจะไปยุ่งเกี่ยวกับชายอื่นไม่ได้ และหากภรรยาของเขามีชู้ เขาจะลงโทษหุบตีหล่อน และจะไม่เลี้ยงดูอีกต่อไป โดยจะส่งกลับไปให้แม่ของหล่อนทันที ซึ่งจากข้อความดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่า อาร์เธอร์มีความรู้สึกนึกคิดในเรื่องศีลธรรมที่ขัดแย้งกับที่ได้กล่าวไว้ในย่อหน้าก่อนนี้ ซึ่งทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขันในพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดที่ขัดแย้งดังกล่าวในแง่ที่ว่า ตนเองจะประพฤติผิดลูกเมียคนอื่นได้ แต่คนอื่นจะมาประพฤติผิดลูกเมียตนไม่ได้ ซึ่งกล่าวได้ว่า กลวิธีในการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ในเรื่องศีลธรรมนี้ เป็นกลวิธีการประชดประชน จะเห็นได้ว่าผู้เขียนสื่อให้ผู้อ่านทราบว่า แท้ที่จริงแล้ว ในส่วนลึกในจิตใจของอาร์เธอร์นั้น เขายังรู้สึกว่าการคบชู้เป็นสิ่งเลว ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้มีผลมาจากอิทธิพลของแนวคิดด้านศีลธรรมซึ่งมีอยู่ในสังคมนั้นเอง แท้ที่จริงแล้วอาร์เธอร์ ไม่ได้ปฏิเสธหลักศีลธรรมในสังคมเกี่ยวกับความซื่อสัตย์ ระหว่างสามีภรรยาโดยยอมรับการมีสัมพันธ์ทางเพศโดยเสรีแต่อย่างใด อาร์เธอร์ยังคงอยู่ภายใต้อิทธิพลของหลักศีลธรรมของสังคมในเรื่องดังกล่าว แม้เขาจะแสดงพฤติกรรมผิดทำนองคลองธรรม โดยเป็นชู้กับภรรยาผู้อื่นก็ตาม

นอกจากนี้ในฉากที่เบรนดาทำแท้ง แม้อาร์เธอร์จะแสดงอาการไม่สนใจโดยติดต่อเบรนดาเท่าที่ควร โดยเขาแสดงอาการปึงข่า และแสดงอาการไม่ลู่ภาพต่อหล่อน และแอมเลอร์เพื่อนหญิงผู้ดูแลเบรนดาก็ตาม แต่แท้ที่จริงนั้นการที่อาร์เธอร์ไปปรากฏตัวในสถานการณ์เช่นนั้นก็เพราะว่าเขายังคงมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอยู่บ้าง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าในส่วนลึกของจิตใจของอาร์เธอร์นั้น เขารู้สึกสงสารและเห็นใจเบรนดาไม่น้อย ผู้อ่านสามารถรับรู้ความรู้สึกดังกล่าวของอาร์เธอร์ได้จากคำบรรยายของผู้เขียนดังต่อไปนี้

The evening dug a slit-trench in his brain, and he couldn't throw off the vivid and blood-like scene of Brenda's white body reclining in the bath, and Em'ler's idiot face passing glass after glass of gin until Brenda was hopeless and helpless in her swill tippling and unable to speak or recognise anybody in the

room. It's her fault for letting such a thing happen, he cursed.
The stupid bloody woman. (Sillitoe. 1958 : 90)

จากข้อความบรรยายบรรยากาศและสภาพการทำแท้งของ เบรنداที่ติดตาจิตใจอาร์เธอร์ นั้น ทำให้ผู้อ่านเห็นความขัดแย้งและรู้สึกอับชั้นในพฤติกรรมของอาร์เธอร์ ทั้งนี้เพราะการที่ อาร์เธอร์ไปเยี่ยมเยียนเบรنداขณะที่เบรنداทำแท้งนั้นก็เนื่องมาจากความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และ ความมีศีลธรรมในส่วนลึกในจิตใจของเขาโดยที่เขาไม่รู้ตัว และยังคงคิดว่าตนเองเป็นคนที่ไม่เคย ยอมรับกฎเกณฑ์ศีลธรรมในเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้จะสังเกตได้ว่าขณะไปเยี่ยมเบรندا เขายังคง แสดงอาการดูแคลนสภาพของเบรنداอยู่ อย่างไรก็ตามข้อความที่ว่า "It's her fault for letting such a thing happen, he cursed." นั้นเป็นการนำเสนอลักษณะของการ ประชดประชันอย่างชัดเจน เพราะการที่อาร์เธอร์ตำหนิเบรنداในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เท่ากับการตำหนิตนเองอย่างไม่รู้ตัวเช่นกัน เนื่องจากเขาเองมีส่วนร่วมในการกระทำให้เกิดเหตุการณ์ทำแท้งดังกล่าว

อาร์เธอร์ถือว่าตนเองจะสามารถกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อสนองความพอใจของตนเอง ด้วยความเป็นตัวของตัวเองบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ผู้มีศักดิ์ศรี ดังที่เขาได้บรรยายไว้ว่า
"I said I was as good as anybody else in the world, didn't I?"

Arthur demanded. "And I mean it. Do you think if I won the football pools I'd gi'yo' a penny on it? Or gi' anybody else owt? Not likely. I'd keep it all mysen, except for seeing my family right. I'd buy 'em a house and set 'em up for life, but anybody else could whistle for it. I've 'eard that blokes as win football pools get thousands o' beggin' letters, but yer know what I'd do if I got 'em? I'll tell yer what I'd do : I'd mak a bonfire on 'em. Because I don't believe in share and share alike, Jack. Tek them blokes as spout on boxes outside the factory sometimes. I like to hear 'em talk about Russia, about farms and

power-stations they 've got, because they're different from these big Tory bastards in parliament. And them Labour bleeders too. They rob our wage packets every week with insurance and income tax and try to tell us it's all for our own good. I know what I'd like to do with the government. I'd like ter go round every factory in England with books of little numbers and raffle off the 'Ouses o' Parliament 'Sixpence a time, lads', I'd say 'A nice big 'ouse for the winner'-and then when I'd made a big packet I'd settle down somewhere with fifteen women and fifteen cars, that I would. (Sillitoe. 1958 : 34)

กลวิธีในการนำเสนอแนวคิดของอาร์เธอร์เกี่ยวกับการแบ่งปันที่ว่า "share and share alike" นั้น เป็นกลวิธีการประยต์ประชัน การนำเสนออย่างตันที่ให้อาร์เธอร์กล่าวว่า เขาไม่เชื่อในหลักการ "share and share alike" เมื่อตอนอยู่ในฐานะที่จะสามารถแบ่งปันความมั่งมีให้แก่ผู้อื่นได้นั้น อาจทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขันในจุดยืนของอาร์เธอร์ ทั้งนี้เพราะอาร์เธอร์เคยเรียกร้องต้องการความเท่าเทียมกันในสังคม แต่ทว่าเมื่อตอนจะมีเงินและอยู่ในฐานะที่จะได้เปรียบ กลับไม่เชื่อในเรื่องของการแบ่งปันความมั่งคั่งให้แก่ผู้อื่น ทั้ง ๆ ที่การแบ่งปันความมั่งคั่งให้แก่ผู้อื่นนั้น เป็นส่วนหนึ่งของการสร้างคามเท่าเทียมกันให้เกิดขึ้นในสังคม

กลวิธีในการนำเสนอลักษณะของอาร์เธอร์จากตัวอย่างข้างบนอีกประการหนึ่ง ที่ให้อาร์เธอร์ถือว่าตนเองจะแสวงหาความพอใจแก่ตนเองโดยไม่สนใจต่อคำนิยมทางสังคมใด ๆ แต่ให้อาร์เธอร์มีความต้องการความลุ่ยสบายทางวัตถุที่ว่า "then when I'd made a big packet I'd settle down somewhere with fifteen women and fifteen cars, that I would," นั้น นับเป็นกลวิธีในการนำเสนอแบบประยต์ประชัน ทั้งนี้เพราะความลุ่ยสบายทางวัตถุดังกล่าวที่อาร์เธอร์ต้องการนั้นก็คือ สิ่งเดียวกันกับที่ย่นยั้นที่สูงกว่า และคนปกติโดยสามัญในสังคมต้องการจะกระทำหากมีโอกาส หรือเมื่อไม่เกรงจะขัดกับหลักศีลธรรม ฉะนั้นการนำเสนอ

ลักษณะของอาร์เธอร์ดังกล่าวนี้ เป็นการแสดงให้เห็นว่า อาร์เธอร์ล้มเหลวในการต่อต้านคำนิยมในสังคม เพราะอันที่จริงแล้ว เขายอมรับคำนิยมในสังคมบางประการที่เขาออกปากว่าต่อต้านอย่างไม่รู้ตัว

อาร์เธอร์ถือว่าพฤติกรรมที่ผิดทอนองคลองธรรมต่าง ๆ ของเขานั้นสามารถปิดบังได้ด้วยการโกหก นั่นคือเขาก้าวล่วงถูกความเป็นจริงในหลักศีลธรรมที่กล่าวว่า ความจริงย่อมหนีความจริงไปไม่พ้น ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายความคิดคำนึงของอาร์เธอร์ในเรื่องนี้ไว้ว่า

Lie until you're blue in the face, was his motto, and you'll always be believed, sooner or later... (Sillitoe. 1958 : 75)

กลวิธีการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการประชดประชัน และการเย้ยหยัน เพราะความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ดังกล่าวได้รับการพิสูจน์ในภายหลังว่าเป็นแนวความคิดที่ผิด การโกหกอย่างตอตั้งที่เขาถือเป็นคติประจําใจนั้น ไม่สามารถช่วยให้เขาหนีความเป็นจริงไปได้เพราะในที่สุดอาร์เธอร์ถูกบิล สามีของวินนี และ แจ็ค สามีของเบรندا จับได้ว่าเขาเป็นอยู่กับวินนีและเบรندا ภรรยาของตน อันเป็นเหตุให้อาร์เธอร์ถูกรุมทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส ซึ่งหมายความว่า อาร์เธอร์ได้รับการพิสูจน์ด้วยตัวเองว่า สิ่งที่เขาเชื่อว่าการโกหกย่อมปิดบังความจริงได้นั้น ไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด

นอกจาก ซิลลิโท จะโจมตีความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคมอังกฤษในลักษณะของการประชดประชัน โดยนำเสนออาร์เธอร์ ตัวละครเอกให้แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ต่อต้านสังคมเพื่อประโยชน์ส่วนตน และบางครั้งก็ให้อาร์เธอร์ยอมรับคำนิยมบางประการในสังคมอย่างไม่รู้ตัว เพื่อแสดงให้เห็นว่าอาร์เธอร์ประสบความล้มเหลวในการต่อต้านสังคมดังกล่าวแล้ว ซิลลิโท ยังได้โจมตีคำนิยมทางสังคม และความคาดหวังของสังคมต่อบุคคลบางประการโดยการนำเสนอในลักษณะต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยมนุษย์ต้องสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองเพราะสังคมไม่ได้ให้ความสำคัญแก่บุคคลที่ตัวตน หากแต่พิจารณาเฉพาะหน้าที่และบทบาทของบุคคลที่มีต่อสังคมเท่านั้น ซิลลิโทจึง

ล้อเลียนความคาดหวังของสังคมเกี่ยวกับบทบาทของบุคคลดังกล่าว โดยให้อาร์เธอร์คิด และ
ตระหนักว่าไม่มีใครรู้จักเขาอย่างแท้จริง ดังที่เขารำพึงเมื่อนายสิบทหารหักทนายเขา

"You're a soldier now, not a Teddy-boy," the sergeant-major said, but Arthur knew he was wrong in either case. He was nothing at all when people tried to tell him what he was. Not even his own name was enough, though it might be on his pay-book. What am I? he wondered. A six-foot pit-prob that wants a pint of ale. That's what I am. And if any knowing bastard says that that's what I am, I'm a dynamite dealer, a sten-gun seller, a hundred-ton tank trader, a capstan-lathe operator waiting to blow the army to Kingdom Cum. I'm me and nobody else; and whatever people think I am or say I am, that's what I'm not, because they don't know a bloody thing about me. (Sillitoe. 1958 : 134)

การนำเล่นอดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าอาร์เธอร์มองเห็นว่าสังคมให้ความสำคัญต่อบทบาทของบุคคลในหน้าที่ต่าง ๆ โดยไม่ได้พิจารณาถึงตัวตน และคุณค่าที่แท้จริงของบุคคลนั้น ๆ เลย ฉะนั้นในสายตาของสังคมเขาอาจจะเป็นอย่างใด ๆ ไปได้ โดยที่สังคมไม่สนใจและไม่ทราบว่แท้จริงนั้นเขาเป็นใคร ซึ่งกลวิธีในการนำเล่นออกความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการถากถางแตกตั้น เพราะการนำเล่นอดังกล่าวเป็นการโจมตีและเยาะเย้ยลักษณะของสังคมเราที่เพียงแต่พิจารณาและให้ความสำคัญต่อบุคคลจากบทบาทในตำแหน่ง ๆ ที่สังคมส่วนนั้น ๆ เกี่ยวข้องและสัมพันธ์เท่านั้น

เนื่องด้วยสังคมนั้นถือว่า เหยี่ยวยุทธาคือเครื่องหมายแห่งเกียรติยศ ซิลลิโท จึงล้อเลียนแนวคิดดังกล่าวของสังคมโดยให้ เติฟ ญาติคนหนึ่งของอาร์เธอร์ ประดับเหยี่ยวกล่าหยาบทั้ง ๆ ที่เขาไม่เคยร่วมสู้รบในสงครามเลย ดังผู้เขียนได้บรรยายไว้ดังนี้

Dave was on his demob leave in forty-five, just back from Germany, and Arthur bumped into him one Saturday night near the Horse and Groom. Dave was dressed in smart, spotless khaki, and above the pocket of his battle dress were five campaign ribbons. "I didn't know they gave you medals for being in the glass-house," Arthur laughed. Dave told him how Ada and the others had painted: "Welcome Home Dave" on the air-raid shelter, and hung flags from the bedroom window as if he were a hero, and added "I bought these ribbons from the Army Stores. They only cost half a crown, and they look nice for my demob leave. So long, Arthur. I've got a nobble on inside." (Sillitoe. 1958 : 129)

กลวิธีการนำเสนอพฤติกรรมของตัวละครดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เพราะเป็นการแสดงให้เห็นว่า เหยี่ยวตรา ไม่ใช่วัฒนหรือเครื่องหมายที่แท้จริงของเกียรติยศแต่อย่างใด เนื่องจากเหยี่ยวตรานั้นสามารถปลอมแปลงกันได้

หากพิจารณาชื่อเรื่อง Saturday Night and Sunday Morning. เราสามารถจะเข้าใจความหมายบางอย่างที่ซิลลิโทสสื่อไว้ได้ดังนี้

ในภาคแรกของเรื่องซึ่งเป็นภาค Saturday Night นั้น อาร์เธอร์ ถูกนำเสนอในลักษณะบุคคลผู้มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมเพื่อตนเอง เขาตั้งใจจะต่อต้านอำนาจและค่านิยมทางสังคมต่าง ๆ แต่บางครั้งเขาก็ยอมรับสิ่งที่เขาต่อต้านอย่างไม่รู้ตัว อันที่จริงจุดประสงค์ที่เขาหันหน้าต่อผู้อื่นก็เพื่อแสวงหาความพอใจแก่ตนเองตามความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ตามธรรมชาติ ฉะนั้น Saturday Night จึงสื่อความหมายว่า อาร์เธอร์ต้องการแสวงหาความพอใจในชีวิตดังที่ผู้เขียนได้บรรยายความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ไว้ว่า

Piled-up passions were exploded on Saturday night, and the effect of a week's monotonous graft in the factory was swilled out of

your system in a burst of goodwill. You followed the motto of "be drunk and be happy," kept your crafty arms around female waists, and felt the beer going beneficially down into the elastic capacity of your guts. (Sillitoe. 1958 : 8)

แต่ในภาคหลังซึ่งเป็นภาค Sunday Morning นั้น พฤติกรรมของอาร์เธอร์ ได้เปลี่ยนแปลงไป ผลจากการที่อาร์เธอร์ผู้เป็นนักต่อต้านสังคมถูกรุมทำร้ายโดยผู้คนในย่านอื่นเดียวกัน กระทั่งผิดประเวณีกรรยาผู้อื่น ทำให้อาร์เธอร์เปลี่ยนความประพฤติ โดยเริ่มประพฤติตนตามระเบียบประเพณีสังคม เพราะเขาเริ่มตระหนักถึงภัยจากสังคมอันเกิดจากการกระทำของเขาที่สังคมไม่ปรารภณา ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

He felt a lack of security. No place existed in all the world that could be called safe, and he knew for the first time in his life that there had never been any such thing as safety, and never would be, the different being that now he knew it as a fact, where as before it was a natural unconscious state. If you lived in a cave in the middle of a dark world you weren't safe, not by a long way, he thought, and you had to sleep always with one eye open and a pile of sharp stones by your side, within easy reach of your fist. (Sillitoe. 1958 : 177)

ในที่ลุดอาร์เธอร์ก็ยอมรับและพ่ายแพ้ต่อค่านิยมในสังคมซึ่งเขาเคยต่อต้านมาก่อน โดยการเริ่มต้นชีวิตใหม่กับดอริน หญิงคนใหม่ที่เขาเกี่ยวพันด้วย อย่างไรก็ตามก็อาร์เธอร์ ยังคงถือว่าการที่เขาเริ่มต้นชีวิตใหม่กับดอริน หาได้หมายความว่าเขพ่ายแพ้ต่อสังคมไม่ ซึ่งนับว่าการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของอาร์เธอร์ดังกล่าว เป็นการนำเสนออย่างเสียดสีดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

Everyone in the world was caught, somehow, one way or another, and those that weren't were always on the way to it... Without knowing what you were doing you had chewed of more than you could bite and had to stick with the same piece of bait for the rest of your life. It meant death for a fish, but for a man it might not be so bad. Maybe it was only the beginning of something better in life... Arthur knew he had not yet bitten, that he had really only licked the bait and found it tasty... If you went through life refusing all the bait dangled before you, that would be no life at all. No changes would be made and you would have nothing to fight against. Life would be as dull as ditchwater. (Sillitoe. 1958 : 211)

จากข้อความที่บรรยายเปรียบเทียบความรู้สึกของอาร์เธอร์ที่ว่า

"... Arthur knew he had not yet bitten, that he had really only licked the bait and found it tasty..."

ชี้ให้เห็นชัดเจนว่า อาร์เธอร์เริ่มมองเห็นว่าชีวิตในกรอบของความถูกต้องตามหลักศีลธรรม และภายใต้อำนาจกฎเกณฑ์และคำนิยมของสังคมที่เขาเคยต่อต้านนั้น เป็นชีวิตที่จะให้ความผาสุกแก่เขาได้ อย่างไรก็ตามด้วยเหตุที่เขาเคยต่อต้านอำนาจและกฎเกณฑ์สังคมดังกล่าวมาก่อน เขาจึงให้ความเห็นเป็นทวนองว่า เหตุที่เขายอมรับชีวิตใหม่นั้น เพราะการเปลี่ยนแปลง บ่อมหาชีวิตมีรสชาดอื่น

อย่างไรก็ดี หากหวนกลับไปพิจารณาสภาพการดำเนินชีวิตของผู้คนในชนชั้นกรรมกรชาวอังกฤษ เราจะเห็นได้ว่ามีกรรมกรชาวอังกฤษจำนวนไม่น้อย ที่ไปเที่ยวในคลับในบาร์ในคืนวันเสาร์ และสนุกสนานกันอย่างเต็มที่ เพื่อพักผ่อนและระบายความรู้สึกเบื่อหน่ายจากการทำงานในสัปดาห์ที่ผ่านมา และในเช้าวันอาทิตย์ต่อมานั้น บางคนยังคงไม่ล้างเมา

และเกิดความรู้สึกว่า วันอาทิตย์ของพวกเขาเป็นวันที่ไม่สดใส และน่าเบื่อหน่ายอย่างมาก นอกจากนี้บางคนก็รู้สึกกลัวว่าตนได้กระทำสิ่งไม่ดีงาม ในคืนที่ผ่านมา ซึ่งตนไม่ควรกระทำเช่นนั้น และเมื่อคิดถึงวันจันทร์ที่กำลังจะมาถึง และสัปดาห์แห่งการทำงานอันน่าเบื่อหน่าย บางคนก็รู้สึกหดหู่มากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับภาค Sunday Morning กับสภาพการดำเนินชีวิตของผู้คนในชนชั้นกรรมกรชาวอังกฤษ ดังกล่าวข้างต้น เราอาจกล่าวได้ว่า ซิลลิโตร์ต้องการจะสื่อความหมายว่า Sunday Morning หมายถึงความรู้สึกเบื่อหน่ายของอาร์เธอร์ที่เกิดขึ้นเป็นครั้งคราว จากการดำเนินชีวิตใหม่ ภายใต้อำนาจ และคำนิยมของสังคม.

"The Loneliness of the Long-Distance Runner"

โครงเรื่อง และอภิปรายการวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสี

ลัมิร ขโมยหนุ่มวัย 17 ปี โดนจับกุมอยู่ในเรือนจำดัดสันดาน (Borstal) ในข้อหาลักทรัพย์ ขณะถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำดัดสันดานนั้น เขาได้รับการฝึกหัดให้เป็นนักวิ่งระยะทางไกล ลัมิรขยันขันแข็งในการฝึกซ้อมอย่างเต็มที่ และด้วยเหตุที่เขามีฝีเท้าดีมาก เจ้าหน้าที่ในเรือนจำทั้งหลายต่างก็มั่นใจว่าลัมิรจะชนะการแข่งขัน ในวันแข่งขัน ลัมิรวิ่งได้ดีและรวดเร็วมากตามความคาดหวังของผู้ดู แต่เมื่อเขารั้งไปถึง 100 หลาสุดท้ายก่อนถึงเส้นชัย ลัมิรกลับหยุดนิ่งอยู่กับที่ และรอให้นักวิ่งที่ตามมาวิ่งผ่านเขาไป เขาพ่ายแพ้การแข่งขันครั้งนั้นด้วยความตั้งใจและละโมภะ เขาพอใจมากที่เขาสามารถทำให้เจ้าหน้าที่ในเรือนจำทั้งหลายผู้คาดหวังในตัวเขาต้องผิดหวัง

ในเรื่อง "The Loneliness of the Long-Distance Runner" ลัมิรซึ่งเป็นตัวเอกของเรื่องถูกนำเสนอในลักษณะวัยรุ่นผู้แสวงหาการยอมรับนับถือจากสังคม เขาต้องการให้สังคมตระหนักถึงศักดิ์ศรี และความสำคัญของเขาและพฤติกรรมที่เขาแสดงออกเพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวก็คือ โดยการปฏิบัติตนต่อต้านกฎเกณฑ์และค่านิยมในสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่บัญญัติขึ้นโดยชนชั้นที่สูงกว่า ลัมิรตั้งรบนต่อสู้เพื่อศักดิ์ศรีของตนเองอย่างเต็มที่ เพราะเขาสำนึกว่าเขาอยู่ในสังคมชั้นต่ำที่ถูกกดขี่และเอาเปรียบโดยชนชั้นที่สูงกว่าอยู่ตลอดเวลา ซีลลีโอ นำเสนอลัมิรในลักษณะดังกล่าวเพื่อชี้ให้เห็นบรรยากาศแห่งความมุ่งร้ายกันระหว่างชนชั้น และมุ่งโจมตีค่านิยมและสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ซึ่งทำให้คนสูญเสียความสำคัญของการเป็นมนุษย์ตามธรรมชาติด้วย ลักษณะดังกล่าวนี้คล้ายคลึงกับการนำเสนออาร์เธอร์ในเรื่อง

Saturday Night and Sunday Morning ดังได้กล่าวแล้วข้างต้น หากแต่วิธีการและรายละเอียดในการนำเสนอที่แตกต่างกันออกไป ใน "The Loneliness of the Long-Distance Runner" นี้ ผู้อ่านจะรู้สึกว่าได้รับรสอารมณ์ขันเชิงเสียดสีมากขึ้นเกือบตลอดเรื่อง เนื่องจากตัวละครเอก ลัมิร ถูกนำเสนอในลักษณะวัยรุ่นผู้มีความสำนึกในเรื่องชนชั้น และมีความเฉลียวฉลาดเหนือกว่าตัวละครอื่น ๆ ที่อยู่ในชนชั้นที่สูงกว่า ลัมิรรู้สึกดูหมิ่นสถาบัน

ทางสังคมทั้งหลายตลอดจนบุคคลในชนชั้นที่สูงกว่า เนื่องจากตนเองสามารถรู้เท่าทัน และสามารถหยั่งใจผู้คนเหล่านั้นได้ ตลอดจนสามารถยับยั้งและหลอหลอกผู้คนเหล่านั้น ซึ่งตนเองถือเป็นศัตรูได้ ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาเองเกิดมาในชนชั้นที่ต้องตกเป็นเหยื่อในสังคม กล่าวคือเกิดมาในชนชั้นกรรมกรซึ่งต้องถูกกดขี่และเอาเปรียบโดยชนชั้นที่สูงกว่าอยู่ตลอดเวลา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ความมุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้น

สมิธตระหนักถึงบรรยากาศแห่งการกดขี่จากชนชั้นที่สูงกว่า และเขาต่อสู้กับความกดขี่ดังกล่าว โดยอาศัยความฉลาดแกมโกง (Cunning) อย่างไรก็ดี สมิธ ตระหนักดีว่า ผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่า ติดต่อกับสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างเขาในชนชั้นที่ต่ำกว่าโดยวิธีเดียวกันคือ อาศัยความฉลาดแกมโกงนั้นคือในสายตาของสมิธ สังคมสามารถดำรงอยู่ได้ ทั้ง ๆ ที่มีความขัดแย้งกันระหว่างชนชั้นก็ด้วยอาศัยความฉลาดแกมโกง ซึ่งปิดบังความมุ่งร้ายต่อกันอันซ่อนเร้นอยู่ ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายความรู้สึกของสมิธไว้ดังนี้

Cunning is what counts in this life, and even that you've got to use in the slyest way you can; I'm telling you straight: they're cunning, and I'm cunning. If only "them" and "us" had the same ideas we'd get on like a house on fire, but they don't see eye to eye with us and we don't see eye to eye with them, so that's how it stands and how it will always stand. The one fact is that all of us are cunning, and because of this there's no love lost between us. (Sillitoe, 1959 : 8)

จากข้อความบรรยายข้างต้นโดยสังเขปได้ว่า "If only "them" and "us" had the same ideas we'd get on like a house on fire,..." นั้น เป็นการบ่งชี้ให้ทราบว่า สมิธมีความคิดเห็นว่า หากผู้คนต่างชนชั้นกันมีความฉลาดแกมโกงในเรื่อง

ต่าง ๆ ตรงกัน ผู้คนในชนชั้นทั้งสองก็ย่อมสามารถเป็นมิตรที่ดีต่อกันได้ ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวของสมิธ ก็สอดคล้องกับความเข้าใจของผู้คนส่วนใหญ่ในแง่ที่ว่า หากคนเรามีความคิดเห็นตรงกัน เราก็ย่อมจะดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข อย่างไรก็ตาม วิจารณ์ของสมิธในลักษณะที่ตรงกันข้ามที่ว่า ผู้คนต่างชนชั้นที่เป็นปรปักษ์กันนั้น กลับมีความฉลาดแกมโกงในเรื่องต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน อันเป็นเหตุให้ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นทั้งสองสามารถดำรงอยู่ได้นั้น นับเป็นคำอธิบายที่ขัดแย้งกับความคิดเห็นเดิมของสมิธเอง และขัดแย้งกับ ความรู้สึกนึกคิดของผู้คนโดยทั่วไป ซึ่งเป็นเหตุให้คำอธิบายดังกล่าวของสมิธ เป็นสิ่งที่น่าขบขัน

อย่างไรก็ดี จะเห็นได้ว่าการบรรยายความรู้สึกของสมิธในข้อความบรรยายข้างต้นนั้น ส่วนใหญ่เป็นการโจมตีสภาพบรรยากาศในสังคมที่ขัดแย้งกัน โดยอาศัยกลวิธีการถากถางแตกตั้น ทั้งนี้เพราะเป็นการกล่าวถึงสภาพความขัดแย้งระหว่างชนชั้นที่ซ่อนเร้นอยู่ภายใต้การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกันโดยอาศัยความฉลาดแกมโกง ซึ่งนับว่าเป็นการโจมตีสภาพความขัดแย้งในสังคมอย่างแนบเนียนและละเอียดคม อย่างไรก็ตาม เราอาจพิจารณาได้ว่าการที่ผู้เขียนนำเสนอการโจมตีสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับความขัดแย้งกันระหว่างชนชั้นดังกล่าวนั้นก็เพื่อจะให้ผู้อ่านได้ตระหนักและคิดพิจารณา เกี่ยวกับสภาพความเป็นไปในสังคมอังกฤษปัจจุบัน

นอกจากนี้ ด้วยเหตุที่สมิธมองเห็นบรรยากาศแห่งการกดขี่จากชนชั้นที่สูงกว่า สมิธจึงเป็นบุคคลที่มีความสำนึกทางชนชั้น เขาเห็นว่าเขาควรจะปฏิบัติตนอย่างไรในการจะรักษาความสำคัญของตนเองให้สังคมได้รับรู้ เขาดังใจที่จะต่อสู้กับอำนาจและสถาบันทางสังคมต่าง ๆ เพื่อการธำรงความเป็นตัวของตัวเอง โดยเขาถือว่า เขาได้ตกอยู่ในภาวะสงครามที่จะต้องต่อสู้จนสุดความสามารถ ดังที่เขากล่าวว่า

Government wars aren't my wars ; they've got nowt to do with me, because my own wars's all that I'll ever be bothered about.

(Sillitoe. 1959 : 17)

กลวิธีการนำเสนอทัศนคติและแนวคิดของสมิธดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน ข้อความดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า สมิธมีทัศนคติและแนวคิดที่มุ่งร้าย และเป็น

ศัตรูต่อชนชั้นที่สูงกว่า สมิธผู้ซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของชนชั้นต่ำ รู้ว่าผู้มีอำนาจและชนชั้นที่สูงกว่าคิดอะไรและจะกระทำสิ่งใด และสมิธกำลังจะแสดงปฏิกิริยาตอบโต้เพื่อล่อนทเรียนบางอย่างแก่บุคคลเหล่านั้น โดยที่ชนชั้นที่สูงกว่าเหล่านั้นไม่รู้เท่าทัน ความรู้สึกนึกคิดของสมิธเลย แต่ทว่าการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของสมิธในแง่ที่สนใจเฉพาะการต่อต้านผู้มีอำนาจในชนชั้นที่สูงกว่าเพียงด้านเดียวโดยถือว่าตนเองอยู่ในภาวะสงครามของการต่อสู้ระหว่างชนชั้น และไม่สนใจในเรื่องสงครามระหว่างประเทศนั้น นับเป็นการนำเสนอที่ให้อารมณ์อันแข็งเสียดสีด้วย เพราะว่าผลของการทำสงครามระหว่างประเทศย่อมกระทบกระเทือนถึงฐานะความเป็นอยู่ของทุกคนในทุกชนชั้น กล่าวคือหากรัฐบาลพ่ายแพ้ในการทำสงคราม สมิธก็ย่อมได้รับผลกระทบกระเทือนด้วย เช่นกัน

ยิ่งกว่านั้นสมิธ ไม่ต้องการให้ผู้คนในชนชั้นของตนเข้าร่วมรบในสงครามจริง เพราะการต่อสู้ในสงครามดังกล่าว เป็นการต่อสู้เพื่อปกป้องผลประโยชน์แก่ชนชั้นที่สูงกว่า ดังที่เขากล่าวว่า ผู้ที่เข้าร่วมต่อสู้ในสงครามเช่นนั้น ควรถูกสอบสวนในข้อหาพยายามฆ่าตัวตาย

They can drop all the atom bombs they like for all I care :
I'll never call it war and wear a soldier's uniform, because
I'm in a different sort of war, that they think is child's play.
The war they think is war is suicide, and those that go and get
killed in war should be put in clink for attempted suicide
because that's the feeling in blokes' minds when they rush to
join up or let themselves be called up. (Sillitoe. 1959 : 16 -
17)

กลวิธีการนำเสนอข้อความดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน เช่นกัน การนำเสนอดังกล่าวเป็นการแสดงให้เห็นทัศนคติและแนวคิดของสมิธเกี่ยวกับการทำสงครามที่ขัดแย้งกับความเข้าใจของสังคมอย่างเยาะหยัน โดยที่สังคมไม่เข้าใจ หรือรู้

เท่านั้นความหมายของการทำสงครามของสมีธเลย และด้วยเหตุที่ผลกระทบจากสงครามระหว่างรัฐบาลย่อมมีผลต่อทุกคนรวมทั้งสมีธ การนำเสนอแนวความคิดของสมีธในลักษณะนี้จึงเป็นสิ่งที่น่าขบขันด้วย นอกจากนี้การที่สมีธถือว่าผู้ที่ยินยอมเข้าร่วมในการทำสงครามคือพวกที่ต้องการจะฆ่าตัวตายนั้น ก็เป็นการกล่าวที่เกินความจริง เพื่อประหลาดประหลาดผู้เข้าร่วมรบในสงครามระหว่างประเทศ ซึ่งการกล่าวที่เกินจริงอย่างไม่คำนึงถึงความเป็นไปได้ และความเป็นจริงดังกล่าวก็ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขันเช่นกัน

อย่างไรก็ดีอาจกล่าวได้ว่า ความตั้งใจของสมีธในการต่อสู้กับชนชั้นที่สูงกว่า โดยเขาคิดว่าเขาทำสงครามกับผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่าอยู่นั้น ส่วนใหญ่เป็นผลมาจากอิทธิพลของความมุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้น ซึ่งสมีธตระหนักอยู่ในใจตลอดเวลา

2. ลักษณะของสังคมที่ไม่เห็นความสำคัญของการเป็นปัจเจกบุคคล

การที่สมีธตระหนักว่าสังคมกำลังมองข้ามความสำคัญของเขาในฐานะมนุษย์ไป เพราะเขาเป็นขโมยนั้น ทำให้สมีธพยายามดิ้นรนเพื่อเรียกร้องให้สังคมรับรู้ความสำคัญของเขา และสมีธก็พยายามแสวงหาโอกาสที่จะส่งมอบบทเรียนบางประการแก่พวกผู้มีอำนาจทั้งหลายด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้คนเหล่านั้นได้รู้สึกศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของเขาด้วย

สมีธถูกผู้มีอำนาจทั้งหลายที่ฝึกเขาให้เป็นนักวิ่งระยะทางไกล เพราะผู้คนเหล่านั้นปฏิบัติต่อเขาเลวกว่าที่พวกเขาดูแลเอาใจใส่มาแข่ง ทั้งนี้เนื่องจากผู้คนเหล่านั้นมองไม่เห็นศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของสมีธแต่อย่างใด ดังที่สมีธรำพึงว่า

They're training me up fine for the big sports day when all the pig-faced snotty-nosed dukes and ladies--who can't add two and two together and would mess themselves like loonies if they didn't have slavies to beck-and-call --- come and make speeches to us about sports being the thing to get us leading an honest life and keep our itching finger-ends off them shop locks and safe handles and hairgrips to open gas meters. They give us a bit of blue

ribbon and a cup for a prize after we've shagged ourselves out running or jumping, like race horses, only we don't get so well looked-after as race horses, that's the only thing. (Sillitoe. 1959 : 8 - 9)

กลวิธีการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของสไมร์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการหยามหยัน เนื่องจากข้อความดังกล่าวให้ความรู้สึกถูกดูถูกแคลงปนขึ้นที่สูงกว่า และเหยียดหยามการศึกษา ซึ่งสังคมส่วนใหญ่ถือว่าเป็นสิ่งที่มีคุณค่า

สไมร์ทราบดีว่าผู้อำนวยการเรือนจำตัดสินงานและเจ้าหน้าที่เรือนจำกำลังกระทำสิ่งที่สังคมยึดถือว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้องและดีงาม กล่าวคือ พยายามที่จะขัดเกลานิรันดร์ความเป็นขโมยของสไมร์ เพื่อให้สไมร์เป็นคนซื่อสัตย์ตามที่สังคมปรารถนาโดยอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือ เพราะสังคมถือว่าก็ทำได้สร้างคนซื่อสัตย์ได้ อย่างไรก็ตาม สไมร์เชื่อว่าเขารู้เท่าทันลักษณะดังกล่าวของสังคมและเขาต้องการที่จะดำรงความเป็นตัวของตัวเอง โดยไม่ยอมให้สิ่งใดมาเปลี่ยนแปลงแนวคิดและความประพฤติของเขาได้ กล่าวคือ เขาจะไม่ยอมให้คำนิยามในสังคมมีอิทธิพลเหนือความเป็นตัวของตัวเองของเขา ในฐานะขโมย และสไมร์ต้องการจะแสดงศักดิ์ศรีของตัวเอง โดยสัญญาว่าจะซื่อสัตย์ต่อการเป็นขโมยต่อไป ดังที่เขากล่าวว่า

... another thing people like the governor will never understand is that I am honest, that I've never been anything else but honest, and that I'll always be honest. Sounds funny. But it's true because I know what honest means according to me and he only knows what it means according to him. I think my honesty is the only sort in the world, and he thinks his is the only sort in the world as well. (Sillitoe. 1959 : 15)

กลวิธีการนำเสนอลักษณะและทัศนคติของสไมร์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการประชดประชัน เนื่องจากผู้เขียนให้สไมร์ยึดมั่นในความหมายของคำว่า ความซื่อสัตย์ในแง่ที่จะซื่อตรงต่อการจะ

ประพจน์ใดให้เป็นพิษเป็นภัยต่อสังคมต่อไปอย่างที่เคยปฏิบัติมา ซึ่งตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับความหมายของคำว่า ความซื่อสัตย์ในแง่ธรรมะ ที่สังคมส่วนใหญ่เข้าใจและยึดมั่น

ฉะนั้น สิ่งที่น่าขบขันในเรื่องความหมายของคำว่า ความซื่อสัตย์ดังกล่าวก็คือ ความขัดแย้งกันเกี่ยวกับความเข้าใจคำว่าความซื่อสัตย์ กล่าวคือ ในแง่ของผู้อำนวยการเรือนจำ ตลอดจนคนอื่นโดยทั่วไปในสังคม ความซื่อสัตย์คือการยินยอมปฏิบัติตามหลักศีลธรรมและความถูกต้องอย่างเคร่งครัด แต่ในแง่ของสมิธ ความซื่อสัตย์ของเขา คือความซื่อสัตย์ที่จะรักษาความสำคัญของการเป็นตัวของเขาเองไม่ว่าจะดีหรือเลว ดังนั้น ความหมายของคำว่าความซื่อสัตย์ของคนทั้งสองจึงแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง และการที่สมิธ รู้ความหมายของคำว่าความซื่อสัตย์ของผู้อำนวยการเรือนจำ แต่ขณะเดียวกันผู้อำนวยการเรือนจำไม่มีความหมายของคำว่าความซื่อสัตย์ในแง่ของสมิธเลยนั้น ทำให้สมิธมีโอกาสที่จะล่อลวงและเบียดเบียนผู้อำนวยการเรือนจำ เนื่องจากสมิธมองเห็นสภาพและสถานะของผู้อำนวยการเรือนจำ ขณะที่ผู้อำนวยการเรือนจำไม่ได้เฉลียวใจเกี่ยวกับความคิดดังกล่าวของสมิธเลย และเพื่อที่จะทำให้ผู้อำนวยการเรือนจำได้เห็นความสำคัญของการเป็นตัวของเขาเอง สมิธจึงตั้งใจที่จะพ่ายแพ้การแข่งขันดังที่เขากล่าวว่า

And I'll lose that race, because I'm not a race horse at all, and I'll let him know it when I'm about to get out — if I don't sling my hook even before the race. By Christ I will. I'm a humanbeing and I've got thoughts and secrets and bloody life inside me that he doesn't know is there, and he'll never know what's there because he's stupid. (Sillitoe. 1959 : 13)

กลวิธีการนำเสนออุปนิสัยลักษณะที่ต่อต้านสังคมของสมิธดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการกล่าวร้าย เนื่องจากเป็นข้อความกล่าวโทษผู้คนที่คนอื่นที่สูงกว่าที่ไม่เข้าใจความรู้สึกและศักดิ์ศรีของความเป็นตัวของตัวเองของสมิธ อย่างเหินห่าง และรุนแรง

จากความตั้งใจจริงของสมิธ ที่จะดำรงความมีศักดิ์ศรีและความสำคัญของการเป็น

ตัวของเขาเอง หลักการที่ว่ากีฬาสร้างคนดีตามที่สังคมยึดถือสิ่งได้ถูกยับยั้งโดยสมิธ ในวันแข่งขันกีฬานั้นเอง ในวันนั้นสมิธสามารถทำให้ผู้อำนวยการเรือนจำ และเจ้าหน้าที่ทั้งหลายในเรือนจำคาดหวังว่าเขาจะประสพชัยชนะในการแข่งขัน โดยเมื่อเริ่มการแข่งขันนั้น สมิธ ออกวิ่งไปด้วยความตั้งใจ ด้วยฝีเท้าที่ตึกมาก หากแต่เมื่อถึง 100 หลาสุดท้าย สมิธ กลับหยุดนิ่ง และไม่ยอมวิ่ง เข้าเส้นชัย สมิธได้ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทั้งหลายได้รับรู้ด้วยสายตาของพวกเขาเองว่า เขากำลังดื้อแพ่งและปฏิเสธที่จะเข้าสู่เส้นชัย เพราะสมิธต้องการให้เจ้าหน้าที่เหล่านั้นตระหนักถึงความเป็นตัวของตัวเองของเขาที่ว่าจะไม่ผู้ใด หรือกฎเกณฑ์หรือค่านิยมในสังคมใด ๆ สามารถเปลี่ยนแปลงให้เขาเป็นอะไรตามใจชอบ ซึ่งสมิธสามารถทำได้สำเร็จ ดังที่เขาได้รำพึงว่า

I won't budge, I won't go for that last hundred yards if I have to sit down cross-legged on the grass and have the governor and his chinless wonders pick me up and carry me there, which is against their rules so you can bet they'd never do it because they're not clever enough to break the rules — like I would be in their place — even though they are their own. (Sillitoe. 1959 : 51)

กลวิธีการนำเสนอพฤติกรรมของสมิธดังกล่าว เป็นกลวิธีการตกทางแตกต้น และการประชดประชัน เนื่องจากข้อความดังกล่าวเป็นการโจมตีผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่าอย่างเหี้ยมนาม มีตร้อน และกระหอบกระเทียบเป็นเชิงว่า ผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่านั้น ไม่มีความเฉลียวฉลาดเพียงพอที่จะฝ่าฝืนกฎหมายที่ตนเองเป็นผู้สร้างขึ้นมาได้

อย่างไรก็ดีหากพิจารณาถึงชัยชนะที่สมิธได้รับ เราจะเห็นได้ว่า ชัยชนะของเขาต่อผู้อำนวยการเรือนจำนั้น ไม่ได้เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสังคมแต่อย่างใด ความประสงค์ของสมิธในการต่อต้านสังคมนั้นไม่ใช่เพื่อการเปลี่ยนแปลงสังคม หากแต่เพื่อให้สังคมยอมรับความสำคัญของความเป็นตัวของเขาเอง อย่างไรก็ตามในการนำเสนอเรื่องราวของสมิธในแง่ดังกล่าวนี้ มีลักษณะของความขัดแย้งที่น่าขบขันแทรกอยู่ กล่าวคือ สมิธต้องการ

ให้สังคมยอมรับความเป็นตัวของตัวเองและศักดิ์ศรีของเขา แต่ทว่าเมื่อสังคมให้โอกาสสมัคร
พิสูจน์ศักดิ์ศรีของตัวเองเขาในฐานะนักกีฬา เขากลับปฏิเสธและถือว่าภาระที่เขาปฏิเสธการพิสูจน์
ความดีที่ได้รีในสายตาของสังคมดังกล่าวนั้น เป็นการแสดงความเป็นตัวของตัวเอง และเป็น
การรักษาความซื่อสัตย์ต่อตนเองที่จะเป็นขโมยต่อไป

นอกจากนี้ ซิลลิโท ยังได้โจมตีความเป็นจริงในสังคมเกี่ยวกับการที่สังคมไม่เห็น
ความสำคัญของคนโดยการนำเสนองานให้สมัครเข้าแข่งขัน คำนิยมและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในสังคมดัง
ต่อไปนี้

เนื่องด้วยสมัครแพ้การแข่งขันด้วยความตั้งใจ ผู้บัญชาการเรือนจำจึงลงโทษเขา
ด้วยการให้เขาทำงานหนักในเรือนจำติดสันดาน อย่างไรก็ตามโทษดังกล่าวหาได้ทำให้สมัคร
รู้สึกสำนึกผิดแต่ประการใดไม่ ตรงกันข้ามสมัครกลับถือว่า เขาได้ประโยชน์จากการได้รับโทษ
ดังกล่าว เพราะผลจากการได้รับโทษคราวนั้น ทำให้เขาต้องล้มป่วยลง อันเป็นเหตุให้เขา
ไม่ต้องถูกเกณฑ์ทหาร ซึ่งการถูกเกณฑ์ทหารนั้น เป็นสิ่งที่เขาชิงชังมากกว่า ดังที่เขากล่าวว่า

No sooner was I out, after that final run and six-months hard,
that I went down with pleurisy, which means as far as I'm
concerned that I lost the governor's race all right, and won my
own twice over because I know for certain that if I hadn't raced
my race I wouldn't have got this pleurisy, which keeps me out of
khaki but doesn't stop me doing the sort of work my itchy fingers
want to do. (Sillitoe. 1959 : 53)

กลวิธีการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของสมัครดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการ
เย้ยหยัน และการประชดประชัน เพราะเป็นการนำค่านิยมและกฎเกณฑ์ของสังคมมาเยาะเย้ย
กล่าวคือ ผู้เขียนให้สมัครรู้สึกว่า การได้รับโทษนั้นได้ให้ประโยชน์แก่ตนแทนที่จะรู้สึกสำนึกผิด
ตามที่สังคมคาดหวัง เพราะโทษดังกล่าวทำให้สมัครสามารถดำรงชีวิตด้วยการเป็นขโมยต่อไปได้
หลังจากได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำ และหายจากอาการป่วยนั้นแล้ว

ฉะนั้นตัวอย่างข้างบนแสดงให้เห็นว่า ซิลลิโท กำลังล้อเลียนกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการทำโทษในเรือนจำคดีสันดาน โดยแสดงให้เห็นว่า การทำโทษนั้นไม่สามารถทำให้ผู้ได้รับโทษสำนึกผิด และปรับปรุงความประพฤติของตน ตามที่สังคมต้องการเสมอไป เพราะผู้ได้รับโทษบางคน เช่น สมิธ มีความซื่อสัตย์ต่อตนเองในแง่ที่จะดำรงตนเป็นขโมยต่อไปอย่างมั่นคง มากกว่าจะถูกเปลี่ยนแปลงความประพฤติโดยกฎเกณฑ์การทำโทษดังกล่าว

ตามปกติแล้ว สังคมถือว่ารายการภาพยนตร์อาชญากรรมในโทรทัศน์ที่น่าเลวต่อมวลชนนั้น ก็เพื่อเป็นอุทาหรณ์ และบทเรียนที่จะสอนเยาวชนมิให้ประพฤติดังกฎเกณฑ์ของสังคม หรือประพฤติดนเป็นอันตรายต่อสังคม เพราะในภาพยนตร์โทรทัศน์เหล่านั้น ผู้ประพฤติชั่วหรือมาดกร มักจะถูกตำรวจกวาดจับหมดสิ้น อย่างไรก็ตาม ซิลลิโท ได้หยิบยกแนวคิดดังกล่าวในสังคมอันมาล้อเลียนอย่างประตดประชัน กล่าวคือ เขาให้เยาวชนที่ดูโทรทัศน์รายการดังกล่าวให้กำส้งใจและเอาใจช่วยโจรผู้ร้ายในเรื่อง แทนที่จะเอาใจช่วยตำรวจผู้ตามล่าผู้ร้ายดังที่ซิลลิโท ให้สมิธบรรยายความรู้สึก ขณะดูรายการดังกล่าวว่า

The films they showed were good as well, in that way, because we couldn't get our eyes unglued from the cops chasing the robbers who had satchel-bags crammed with cash and looked like getting away to spend it — until the last moment. I always hoped they would end up free to blow the lot, and could never stop wanting to put my hand out, smash into the screen (it only looked a bit of rag-screen like at the pictures) and got the copper in a half-nelson so's he'd stop following the bloke with the money-bags.

(Sillitoe, 1959 : 22)

กลวิธีการนำเสนอเหตุการณ์ดังกล่าว เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประตด ประชัน เพราะเป็นการนำค่านิยมของสังคมในการสอนศีลธรรมแก่เยาวชนโดยใช้ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ประเภทอาชญากรรมเป็นสื่อ มาล้อเลียนและเยาะเย้ยว่าไม่มีผลต่อการโน้มน้าวจิตใจเด็กที่มีสันดานชั่วร้ายบางคนเช่น สมิธ ให้รู้จักความผิดชอบชั่วดี แต่อย่างใด

โดยทั่วไปแล้ว ข้อความ equal work and equal pay มักจะใช้ในความหมาย

ของการปฏิบัติงานที่สุจริต แต่ซิลลิทอโต้เขียนแนวคิดดังกล่าว โดยให้ลัทธิใช้ข้อความนี้ใน
เรื่องของการขโมย ดังที่ลัทธิกล่าวว่า

... all shared and shared alike between Mike and me because we
believed in equal work and equal pay. (Sillitoe. 1959 : 29)

กลวิธีในการนำเสนอความรู้สึกนึกคิดของลัทธิดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน
ทั้งนี้เนื่องจากการนำเสนอข้อความ equal work and equal pay มาใช้ในลักษณะที่ไม่
เหมาะสม อันเป็นเหตุให้ข้อความดังกล่าวอยู่ในลักษณะที่น่าตลกขบขัน และน่าขบขัน อย่างไร
ก็ดี เราจะเห็นได้ว่า ลัทธิใช้ข้อความ equal work and equal pay ในเรื่องของการ
ขโมยดังกล่าว ก็เนื่องจากลัทธิเห็นว่า เขาได้ปฏิบัติงานสิ่งที่ถูกต้อง และซื่อสัตย์ต่อตัวเอง เพราะ
ได้ประกอบกิจการในการดำรงตนเป็นขโมย แม้ว่าการกระทำของเขา ดังกล่าวจะขัดแย้งกับหลัก
ศีลธรรมของสังคมก็ตาม

ในวัฒนธรรมโดยทั่วไปในสังคมเกี่ยวกับการขอโทษนั้น การขอโทษจะเกิดขึ้นเมื่อเรา
กระทำความผิดบางอย่างให้ผู้อื่นเดือดร้อน แต่ซิลลิทอโต้เขียนวัฒนธรรมดังกล่าว โดยให้ลัทธิ
ขอโทษตัวเอง ที่ไม่สามารถทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนได้ หากแต่ผู้ต้องเดือดร้อนคือตัวเขาเอง
เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นตอนที่ตำรวจมาสอบสวนลัทธิ เรื่องเงินที่ถูกขโมย ขณะฝนตกและลัทธิ
เล่าว่า เขาขอให้ตำรวจผู้นั้นยืนตากฝนอยู่นอกบ้าน เพราะเขาต้องการให้ตำรวจผู้นั้นล้มป่วย
เป็นโรคปอดบวม แต่อย่างไรก็ดีการกระทำดังกล่าวกลับทำให้ลัทธิเองต้องเดือดร้อน เพราะ
ตำรวจผู้นั้นสามารถสังเกตเห็นเงินที่ลัทธิซ่อนในท่อระบายน้ำ ลอยขึ้นมาเมื่อน้ำแห้ง และในที่สุด
ลัทธิก็ถูกจับ อันเป็นเหตุให้ลัทธิต้องขอโทษตัวเองดังที่เขาเรียกว่า

... and for the first time in my life I did a spiteful thing
I'll never forgive myself for : I didn't ask him to come in out
of the rain, because I wanted him to get double pneumonia and
die ... (Sillitoe. 1959 : 36)

กลวิธีการนำเสนอเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน เพื่อจะจากการหยิบยกวัดนรธรรมเกี่ยวกับการขอโทษมาบิดเบือนในลักษณะที่กลับกัน อันทำให้การนำเสนอดังกล่าวเป็น เรื่องน่าขบขัน นอกจากนี้การนำเสนอให้ผลของความมั่งร้ายต่อผู้อื่นของ สมิธ กลับต้องทำความเข้าใจเดือดร้อนต่อตัวเขาเองโดยที่เขาคาดคิดไม่ถึง คือต้องถูกจับกุมในข้อหาขโมยเงินในที่สุดนั้น เป็นเรื่องที่น่าขบขัน เช่นกัน

ชลธิ์โกโหมตเฒ่าคิดในสังคมเกี่ยวกับการก่อสร้างธนาคาร เพื่อการเก็บรักษาเงินว่า
เป็นการป้องกันทรัพย์สินของประชาชนเกินกว่าเหตุ เนื่องจากการก่อสร้างธนาคารแต่ละแห่งนั้น
กระทำกันอย่างใหญ่โตเกินไป และต้องสิ้นเปลืองเงินทอง และทำผลงานอย่างมากมาย ดังให้
สมัครกล่าวว่

I thought how good it was that blokes like that poor barber didn't stash all his cash in one of the big marble-fronted banks that take up every corner of the town, how lucky for us that he didn't trust them no matter how many millions of tons of concrete or how many iron bars and boxes they were made of, or how many coppers glued on to them, how smashing it was that he believed in money-boxes when so many shopkeepers thought it old-fashioned and tried to be modern by using a bank, which wouldn't give a couple of sincere, honest, hardworking, conscientious blokes like Mike and me a chance. (Sillitoe. 1959 : 29)

กลวิธีการนำเสนอมความรู้สึกนึกคิดของสมิธ ดังกล่าวนี เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และ
การประชดประชัน เนื่องจากการโจมตีคำนิยมของสังคมเกี่ยวกับการป้องกันทรัพย์สินเกิน
กว่าเหตุอย่างเมาะะเบียและเผียบคม อย่างไรก็ตามก็ตีค่ากล่าวของสมิธ ที่แสดงความชื่นชมความ
ฉลาดของช่างตัดผมที่เก็บเงินไว้ที่บ้านและทำให้เขาสามารถถอยโมยเงินได้นั้น เป็นถ้อยคำที่ทำให้
ผู้อ่านรู้สึกขบขัน เพราะถ้อยคำดังกล่าว เป็นถ้อยคำที่กล่าวประชดประชัน ความโง่เง่าของ

ผู้คนเป็นช่างตัดผม ที่ไปรู้จักบอกรักภรรยาของตนไว้ในที่ปลอดภัย อันเป็นเหตุให้สังคมยังคง
 ผิดนโยบายต่อไป เพราะมีอาชีพเหล่านี้ยังคงมีโอกาสที่จะชกมวยหรือสู้ปล้นได้สะดวก

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าในเรื่อง "The Loneliness of the Long-
 Distance Runner" ได้มีอารมณ์อันแข็งเสียดสีล้อจแทรกอยู่ไม่น้อย ทั้งนี้เพราะฮิลลารี ได้
 มุ่งโจมตีความเป็นจริงเกี่ยวกับความทุกข์ร้อนต่อกันระหว่างชนชั้นในแง่ที่ชนชั้นต่ำรู้สึกเป็นศัตรูกับ
 ชนชั้นสูง และลักษณะของสังคมที่ไม่เห็นความสำคัญของการเป็นตัวของตัวเองของปัจเจกชน
 โดยการล้อเลียน คำนิยาม และกฎเกณฑ์ทางสังคมต่าง ๆ ด้วยกลวิธีต่าง ๆ เช่น การประยัด
 ประชัน การถากถางแตกตั้น และการเย้ยหยัน

Travels in Nihilon

โครงเรื่องและอภิปรัชญาการวิเคราะห์อารยธรรมจีนเสียดสี

นักเดินทาง 5 คน ได้รับคำสั่งให้เดินทางไปยังประเทศ Nihilon เพื่อรวบรวมข้อมูลในการจัดทำหนังสือแนะนำการท่องเที่ยวประเทศ Nihilon แต่ด้วยเหตุที่ประเทศ Nihilon เป็นประเทศเผด็จการปกครองโดยประธานาธิบดี นิล ภายใต้ลัทธิ Nihilism ซึ่งยึดถือกฎของสัตว์ป่า และระเบียบโรงฆ่าสัตว์ (The law of the jungle and the order of the slaughter house) นักเดินทางทั้ง 5 คน ผู้ซึ่งเดินทางสู่ประเทศ Nihilon ในเส้นทางและวิธีการต่าง ๆ กัน จึงต้องประสบและเผชิญอันตรายทั้งปวงอันสืบเนื่องมาจากลัทธิดังกล่าว อดีต กวีวัย 40 ปี เดินทางเข้ามาโดยรถจักรยาน แจกสินหญิงสาววัย 30 ปี ซึ่งเป็นลูกสาวของหญิงคนเดียวกับของคณะเดินทางโดยรถไฟ เอ็ดการ์ นักกฎหมาย เดินทางโดยทางเรือ ริชาร์ด ผู้มีปรีชาตรรกะทางคณิตศาสตร์ เดินทางมาโดยเครื่องบิน และเบนจามิน หัวหน้าคณะ ผู้เชี่ยวชาญด้านการเมืองและประวัติศาสตร์ทหาร เดินทางเข้ามาโดยรถยนต์ ระหว่างการเดินทางทุกคนถูกหลอกลวง ถูกโกงเงินและถูกทำให้อึดใจ โดยชาวเมือง Nihilon ตลอดเส้นทางสู่เมืองหลวง อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุบังเอิญบางประการ นักเดินทางทั้ง 5 จึงได้รับมอบหมายให้เป็นหัวหน้ากลุ่มผู้ปฏิวัติ กลุ่มผู้ปฏิวัตินี้ยึดมั่นในระบบ The Honesty and Order และมีจุดประสงค์จะล้มล้างการปกครองของประธานาธิบดี นิล ผู้ซึ่งปกครองประเทศโดยลัทธิ Nihilism ในที่สุดเมื่อการปฏิวัติสำเร็จลง และระบบ Honesty and Order ซึ่งยึดถือหลักเกณฑ์ของความซื่อสัตย์ และความมีระเบียบ ได้ถูกนำมาใช้ปกครองประเทศแทนลัทธิ Nihilism แล้วนักเดินทางทั้ง 5 คน ผู้ซึ่งได้นำการปฏิวัติจนสำเร็จ จึงได้ทราบและตระหนักด้วยตนเองว่า สังคมใหม่ ที่ได้มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นแต่อย่างใด เพราะการฉ้อราษฎร์บังหลวง การโกงกิน และความเลวร้ายต่าง ๆ ในสังคมเก่า กลับยังมีเพิ่มมากขึ้น ยิ่งกว่านั้น นักเดินทางทั้ง 5 คน ยังได้ช่วยให้การปฏิวัติดังกล่าวล้มเหลว ผลกลับถูกฆ่าอย่างสุภาพให้กลับประเทศบ้านเกิดเมืองนอนอย่างรีบด่วน ทั้งนี้เพื่อความปลอดภัยในชีวิตของตน

การนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ใน Travels in Nihilon นี้ ล้วนเป็นการนำเสนอเรื่องราวที่จินตนาการมาจากภาพสะท้อนที่มีรูปแบบไปจากสภาพสังคมในโลกแห่งความเป็นจริงอย่างน่าขัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้และคิดพิจารณาเกี่ยวกับสภาพข้อบกพร่อง และความเป็นไปต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสมในสังคมในโลกแห่งความเป็นจริง อย่างชัดเจนขึ้น ตัวอย่างเรื่องราวที่สะท้อนออกมาอย่างมีรูปแบบไปจากสภาพความเป็นจริงในลักษณะดังกล่าว เช่น การที่เรือนจำในประเทศ Nihilon มีนักที่เปลี่ยนนิสัยพวกนักโทษที่ถูกจับกุมยังให้กลายเป็นคนที่เลวร้ายและไม่ซื่อสัตย์ เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าการนำเสนอเรื่องราวในลักษณะดังกล่าว เป็นการกล่าวถึงหน้าที่ของเรือนจำในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับสภาพความเป็นจริงอย่างน่าขัน อย่างไรก็ตามอย่างไรก็ดี จะพิจารณาเห็นว่า จุดประสงค์ในการนำเสนอเรื่องราวของเรือนจำในลักษณะดังกล่าวนั้น เป็นการชี้ให้เห็นข้อบกพร่องบางประการที่เกิดขึ้น จากการปฏิบัติงานจริงของเรือนจำอย่างประชิดประจัน กล่าวคือ ผลในการปฏิบัติงานจริงนั้น ปรากฏว่า นักโทษบางคนที่พ้นโทษจากเรือนจำหาได้ประพฤติตนเป็นพลเมืองดีในสังคมไม่ หากแต่ประพฤติตัวชั่วร้ายและเป็นพิษเป็นภัยแก่สังคมมากขึ้น เนื่องจากได้ไปเรียนรู้เล่ห์เหลี่ยม และสิ่งเลวร้ายต่าง ๆ เกี่ยวกับการอาชญากรรมมาจากเรือนจำเพิ่มมากขึ้นนั่นเอง ซึ่งการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในเรื่อง Travels in Nihilon นี้ จะเป็นไปในทำนองเดียวกันนี้แทบทั้งสิ้น

สำหรับแนวคิดและวิธีการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในลักษณะดังกล่าวของ ฮิลลิโท ใน Travels in Nihilon นั้น อาจอธิบายได้ดังต่อไปนี้

ใน Travels in Nihilon นี้ ฮิลลิโท ได้เสนอแนวความคิดของเขาเกี่ยวกับระบบสังคมโดยสอดแทรกอารมณ์ขันเชิงเสียดสีไว้ตลอดทั้งเรื่อง ฮิลลิโท มีความเห็นว่า ระบบสังคมใด ๆ ย่อมมีลักษณะเนติฉนการ เนื่องจากทุกสังคมย่อมมีข้อจำกัด ลักษณะความเป็นอิสระ และความเป็นเสรีส่วนตนแบบธรรมชาติของประชาชน รวมทั้งบังคับให้ประชาชนต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ กฎหมาย ระเบียบประเพณี และวัฒนธรรมของสังคม ซึ่งเป็นเหตุให้ผู้ที่ต้องการความเป็นอิสระและความเป็นเสรีส่วนตนอย่างเต็มที่ ต้องต่อสู้ต้านทานอำนาจบังคับดังกล่าวของสังคม ดังเช่น อาร์เธอร์ และ สมิธ ในเรื่อง Saturday Night and Sunday Morning

และ "The Loneliness of the Long-Distance Runner" ตามลำดับและในเรื่อง Travels in Nihilon นี้ ซิลลิโท ได้มุ่งโจมตีลักษณะความเป็นจริงดังกล่าวของสังคม เช่นกัน หากแต่ในเรื่องนี้เขาวาดภาพเมืองลัทธิที่ปกครองด้วยระบอบการปกครองใหม่ ซึ่งอิงหลักการที่จะทำให้ประชาชนมีความเป็นอิสระและมีความเป็นเสรีส่วนตัวแบบธรรมชาติอย่างไม่มีขอบเขต กล่าวคือ เขาให้เมืองลัทธิ Nihilon ปกครองโดยลัทธิ Nihilism ซึ่งเป็นลัทธิที่ยึดถือกฎเกณฑ์ของสัตว์ป่าที่เปิดโอกาสให้ผู้แข็งแรงกว่าและฉลาดกว่าแย่งชิงสิ่งที่ตนปรารถนาได้ อย่างไรก็ตาม ซิลลิโท ก็ได้นำเสนอเรื่องนี้ในลักษณะของการเสียดสี นั่นคือ เขาให้ประชาชนบางส่วนไม่พอใจระบบการปกครองดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่การปกครองดังกล่าวตั้งอยู่บนรากฐานของการให้ความเป็นอิสระและความเป็นเสรีส่วนตัวแบบธรรมชาติ แก่ประชาชน ซึ่ง ซิลลิโท ได้ดำเนินเรื่องให้บรรยากาศของความมุ่งร้ายต่อระบบการปกครองดังกล่าวเข้มข้นมากยิ่งขึ้น ในกลุ่มบุคคลผู้ต้องการการปฏิวัติ บุคคลกลุ่มนี้ต้องการนำระบบการปกครองใหม่ ชื่อ Honesty and Order ซึ่งยึดถือหลักเกณฑ์ของความซื่อสัตย์และความมีระเบียบมาใช้ปกครองประเทศแทน และเมื่อการปฏิวัติประสบความสำเร็จโดยระบบ Honesty and Order ได้เข้ามาแทนที่ระบบ Nihilism ตัวละครเอกเบนจามิน และเพื่อนร่วมงานอีกสี่คนจึงได้ทราบว่า แท้ที่จริงระบบ Honesty and Order ก็คือระบบเผด็จการใหม่อีกรูปหนึ่ง และไม่มีสิ่งใดในสังคมได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นเลย

ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า แนวความคิดของซิลลิโทเกี่ยวกับระบบสังคมมีดังต่อไปนี้ คือ ระบบสังคมทุกรูปแบบย่อมมีลักษณะเป็นเผด็จการ ไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง เนื่องจากสังคมย่อมบังคับให้ประชาชนต้องยินยอมปฏิบัติตามภายในกรอบของกฎหมาย ค่านิยม ระเบียบประเพณี และวัฒนธรรม และคนในสังคมผู้มีความรู้สึกถูกกดขี่และมีแนวคิดต่างจากผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม รวมทั้งต้องการแสวงหาสถานการณ์ที่ตนพอใจ ก็จะต้องต่อต้านสังคม และอำนาจเผด็จการเหล่านั้น ซึ่งลักษณะดังกล่าวเช่นนี้เองที่เป็นสาเหตุของความไม่มีสันติ และความสงบที่แท้จริงในระบบสังคมใด ๆ

ตลอดเรื่อง Travels in Nihilon ผู้อ่านจะได้รับรสอารมณ์ขันเชิงเสียดสี ซึ่ง

ล่อลวงแทรกอยู่ในลักษณะต่าง ๆ ของสังคมเมือง Nihilon ที่ลุ่มดิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

1. การเมือง

ประธานาธิบดีนิล บุคคลผู้มีอำนาจสูงสุดในประเทศ ปกครองประเทศด้วยลัทธิ Nihilism ซึ่งบัญญัติขึ้นเอง ลัทธิ Nihilism เป็นตัวกำหนดกฎหมาย ระเบียบ ค่านิยม ประเพณี และวัฒนธรรม ซึ่งมีผลบังคับเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชน หลักการสำคัญของลัทธิ Nihilism คือ การอนุญาตให้ทุกคนกระทำการสิ่งที่ตนปรารถนา ซึ่งลักษณะดังกล่าวใกล้เคียงกับการให้มนุษย์มีความเป็นอิสระอย่างไม่มีกรอบเกณฑ์และมีความเป็นเสรีแบบธรรมชาติเนื่องจากลัทธินี้ได้กล่าวไว้ว่า

SELF-EXPRESSION PLUS SELF-INDULGENCE EQUALS

NIHILISM (Sillitoe. 1971 : 15)

การหลอกลวง การฉ้อโกง การหักหลัง การโกหก และความไม่ซื่อสัตย์ตามกฎหมายในลัทธิ Nihilism คือแบบแผนการดำเนินชีวิตที่บังคับให้ประชาชนปฏิบัติ และผู้คนส่วนใหญ่ในประเทศสามารถดำเนินชีวิตในลักษณะดังกล่าวในสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งหลักการสำคัญของลัทธิ Nihilism มาจากกฎของสัตว์ป่า และระเบียบโรงฆ่าสัตว์ นโยบายของประธานาธิบดีนิลนั้น ไม่เพียงแต่ให้ประชาชนดำเนินชีวิตภายใต้ระเบียบของความไม่ระเบียบ ดังที่กล่าวว่า "Even disorganisation is well organised in Nihilon."

(Sillitoe. 1971 : 61) ซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมในโลกแห่งความเป็นจริงต้องการจะขจัดออกไปเท่านั้น หากแต่ให้มีการปลุกกระตุ้นลัทธิชาตินิยมขึ้นในหมู่ประชาชน โดยการสร้างสถานการณ์สงครามให้เกิดขึ้นตลอดเวลา กล่าวคือ ประเทศ Nihilon ประกาศสงครามกับประเทศ Cronacia ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้าน และได้มีการรักษาภาวะสงครามดังกล่าวไว้ ทั้งนี้เพื่อประสงค์ให้เกิดความสามัคคีกันในหมู่ประชาชน กลวิธีการสร้างอารมณ์คลั่งสงครามให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชนมีหลายวิธี ตัวอย่างเช่น การระเบิดเชื่อมกันน้ำที่เมือง Fludd ซึ่งการระเบิดครั้งนั้นเป็นแผนการของรัฐบาลเอง ดังที่พนักงานเสิร์ฟอาหารใน Hotel Fludd อธิบายให้ชัดฟังว่า

"Our town is built under the great walls of an unsafe dam..."

"Cracks were there while it was being opened by President Nil..."

(Sillitoe. 1971 : 100)

"There are thirty thousand inhabitants here, including cats and dogs."

"Cats and dogs ?"

"They were included in the last census, naturally ?"

"Why naturally ?"

"Because when the dam bursts the government can call it a really big diaster. We import cats and dogs and breed them, so that the number of souls drowned will be high. They can claim a catastrophe, which will make sensational news, and say that Cronacian saboteurs blew the dam up, proclaim a national day of mourning, and declare war. We'd really like to get the hotel full of tourists, if we can, so that we can then claim an international incident and gain the sympathy of foreign governments against those Cronacian bastards." (Sillitoe. 1971 : 101)

กลวิธีการนำเสนอโนบายเกี่ยวกับการปลุกระดมความรักชาติ ดังกล่าวนี เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน จะเห็นได้ว่าในบทสนทนาได้กล่าวถึงลักษณะที่น่าอับชื้นหลายประการ เช่น กล่าวว่ "เมือง Fludd นี้ มีการนำเอาแมวและสุนัขมาเลี้ยงไว้มากมาย เพื่อว่าเมื่อเชื่อนถล่ม จำนวนผู้เสียชีวิตจะได้มีจำนวนตัวเลขเพิ่มสูงขึ้น" ซึ่งการนับเอาชีวิตสัตว์รวมกับชีวิตคนนั้นเท่ากับเป็นการตีค่าชีวิตคนเทียบเท่ากับชีวิตสัตว์ ซึ่งกล่าวไว้ว่า ลักษณะดังกล่าว

เป็นเรื่องไร้สาระและน่าขบขัน นอกจากนั้นยังได้กล่าวว่า หากมีชาวต่างชาติเสียชีวิตในเหตุการณ์เชื่อนถล่มค่าย ก็จะเป็นการดียิ่งขึ้น เพราะจะทำให้เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่ยิ่งใหญ่และมีความสำคัญระดับนานาชาติ ซึ่งการนำเสนอเช่นนี้นับเป็นการล้อเลียนแนวคิดของคนเราส่วนใหญ่ในสังคมแห่งความเป็นจริง ที่มักจะถือว่า เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคนต่างชาตินั้น เป็นเหตุการณ์สำคัญที่น่าสนใจ และเป็นสาเหตุแห่งความไม่พอใจของชาติอื่น ๆ ด้วย อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า การนำเสนอนโยบายปลุกระดมความรักชาติ โดยรัฐบาลเป็นผู้สร้างสถานการณ์ขึ้นเองนี้ เป็นการล้อเลียนนโยบายทางการเมืองที่ชั่วร้ายในโลกแห่งความเป็นจริง เพราะนักการเมืองที่ชั่วร้ายบางคนก็มักใช้เล่ห์เหลี่ยมที่สกปรกสร้างสถานการณ์ต่าง ๆ ขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดีแต่อย่างใด

นโยบายทางการเมืองอีกประการหนึ่ง ที่ประเทศ Nihilon ใช้ในการสร้างความล้ามดึกให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชน คือ การปลุกระดมให้ประชาชนเชื่อว่า ความตายได้ถูกขจัดออกไปแล้ว ซึ่งนโยบายดังกล่าวนี้ใช้เพื่อล่อให้ประชาชนสมัครใจเข้าร่วมเป็นทหารทำการสู้รบป้องกันประเทศอย่างไรก็ดีสิ่งที่น่าขบขันก็คือ แม้ประชาชนส่วนใหญ่จะมีความเคลงใจเกี่ยวกับความเป็นจริงเรื่องการยกเลิกความตายก็ตาม แต่ทุกครั้งที่มีการปลุกระดมมวลชน ประชาชนเหล่านี้ก็จะมีอารมณ์หวั่นไหวคล้อยตามทุกครั้ง เช่นกัน ดังที่ชาวเมืองผู้หนึ่งได้อธิบายว่า

"Oh, my dear friend, it's not the first time. Oh no. It has happened before. We were happy once for three days. A voice of intellect, authority, and youth said that death has been abolished... It was all right to abolish death, but we still had to work. In the fighting several people had no way of proving whether that young man up there was right or wrong in saying that death had been abolished because we never saw them again. But the temporary joy of the town at his news was certainly genuine as it is now." (Sillitoe. 1971 : 43)

กลวิธีการนำเสนอภาพเหตุการณ์การปลุกระดมทางการเมืองในลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเบี่ยงเบน เนื่องจาก เป็นการล้อเลียนเหตุการณ์การปลุกระดมมวลชนในโลก แห่งความเป็นจริงอย่างตลกเถล โดยบรรยายให้เห็นสภาพอารมณ์ ความรู้สึกของผู้ชนที่ได้ รับการปลุกระดมมวลชนที่อ่อนไหว คล้อยตามผู้ปลุกระดมมวลชนอย่างไร้เหตุผล และไร้ หลักการในการต่อสู้ของตนเอง

นอกจากนี้ด้วยเหตุที่ชื่อเต็มของประเทศ Nihilon คือ "Nihilistic Capitalist Free-Enterprise Socialist Democratic Dictatorship of the Peoples' Republic of Nihilon." (Sillitoe, 1971 : 104) ประธานาธิบดีนิล จึงพยายามทำประเทศ Nihilon ให้เป็นประชาธิปไตย โดยเสนอ รูปภาพของประชาชนคนใดคนหนึ่งคู่กับคำปราศรัย หรือคำประกาศของตน และเมื่อมีคำ ปราศรัย หรือคำประกาศอีกขึ้นหนึ่งก็นำเสนอรูปภาพของประชาชนอีกคนหนึ่ง และหมุนเวียน สลับเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ หากแต่ประธานาธิบดีนิลไม่เคยให้รูปภาพที่แท้จริงของตนปรากฏคู่กับ คำปราศรัยหรือคำประกาศของตนเลย ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

During the last twenty-five years no one had been allowed to know what he looked like. In all the newspapers, day after day for the whole reign, a speech or announcement by President Nil, or a news item concerning him, would be accompanied by a photograph of some unsuspecting citizen of Nihilon. Over the nine thousand days, every one of many newspapers and magazines of the country had used at least one photograph everyday, which means that while nearly a million photographs of Nihilon citizens had been used, not one of them had been of the real President Nil.

In this one way his reign had been democratic, because a million

people from all walks of life, and on his hilarious days even from the zoo, had by their likeness at least, ruled the country.
(Sillitoe. 1971 : 230)

กลวิธีการเล่นอนโบายทางการเมืองดังกล่าว เป็น กลวิธีการเหยียดหยัน เรา
จะเห็นว่า การนำเล่นดังกล่าวเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการนำหลักการด้านประชาธิปไตย
ในเรื่องสิทธิของประชาชนในการปกครองประเทศมาใช้ในลักษณะที่ไม่ถูกต้อง ในโลกแห่ง
ความเป็นจริงนั้น เราจะพบเห็นอยู่เสมอว่า ประเทศเผด็จการบางประเทศไม่ยอมรับว่า
ประเทศตน เป็นเผด็จการ อีกทั้งพยายามทำให้ประเทศตนเป็นประชาธิปไตย แม้ตนเอง
จะไม่รู้จัก และไม่เข้าใจลักษณะของความเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงก็ตาม ตามหลักการ
ของความเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงนั้น ประชาชนทุกคนย่อมจะต้องมีส่วนร่วมในการปกครอง
ประเทศโดยทางผู้แทนราษฎร และรัฐสภา แต่ทว่าในประเทศเผด็จการนั้น แม้ประเทศ
ดังกล่าวจะสั่งให้มีการเลือกตั้ง มีผู้แทนราษฎร และมีรัฐสภาก็ตาม ประชาชนก็หาได้มีสิทธิ
อย่างเต็มที่ในการมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศอย่างแท้จริงไม่ ทั้งนี้เพราะลักษณะ
ความเป็นเผด็จการของสังคมย่อมไม่เปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีสิทธิดังกล่าวอย่างเต็มที่นั้นเอง
ซึ่งกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ประชาชนในประเทศเผด็จการอาจมีส่วนร่วมในการปกครองประเทศ
แต่เพียงชื่อ หรือแต่เพียงการสมมุติ เท่านั้น และจากการพิจารณาสภาพความเป็นจริงดังกล่าวนี้
เราก็อาจสรุปได้ว่า การนำเล่นเรื่องราวเกี่ยวกับการที่ประชาชนชาว Nihilon ได้ชื่อว่ามี
ส่วนร่วมในการปกครองประเทศ เนื่องจากได้รับการเสนออุปถัมภ์กับคำปราศรัยของประธานาธิบดี
นิล ดังกล่าวนั้น นับเป็นการโจมตีลักษณะของสังคมที่เป็นเผด็จการ ในโลกแห่งความเป็น
จริงนั่นเอง

อย่างไรก็ตามชาวเมือง Nihilon ไม่มีความสนใจในการเลือกตั้ง แต่ด้วยเหตุที่
ประเทศ Nihilon ถือว่าประเทศตนเป็นประเทศประชาธิปไตย รัฐบาลจึงต้องสั่งให้มีการ
เลือกตั้งขึ้น และรัฐบาลเป็นผู้ลงคะแนนเสียงแทนประชาชนเสียเอง ดังที่ไฟรบเรนต์ เด็กหนุ่ม
ผู้หนึ่งผู้เข้าร่วมกับกลุ่มรักปฏิวัติ กล่าวกับอดัมว่า

"Elections ? Not any more, my friend. There were, at first, very early on, but the people were in such a euphoric mood of don't-care and don't-know, that vast deputations went to the government building and said : "We don't want any more voting. We're happy. So after all, what does it matter ?" And the government said : "It does matter. It's democracy. It's your right to vote. It's your duty. So if you won't do it, we'll vote for you." (Sillitoe. 1971 : 144)

กลวิธีการนำเสนอนโยบายและแนวคิดทางการเมืองเกี่ยวกับการเลือกตั้ง ดังกล่าวนี้นี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากการนำเสนอแนวคิดด้านการเลือกตั้งในระบบประชาธิปไตย มาปิดเบื้องหน้าอย่างผิด ๆ อย่างน่าขบขัน และน่าดูแคลน ซึ่งกล่าวได้ว่าการนำเสนอ ดังกล่าวก็เพื่อล้อเลียนประเทศเผด็จการในโลกแห่งความเป็นจริง ที่มักเรียกตัวเองว่าเป็น ประชาธิปไตย

นอกจากนี้ชาวเมือง Nihilon ยังมีความเท่าเทียมกันอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจาก ทุกคนถูกปฏิบัติต่อเยี่ยงทาสอย่างเสมอเหมือนกันจนไม่มีใครรู้สึกว่าตนเองถูกกดขี่ ผู้ริเริ่ม นโยบายดังกล่าวนี้คือ ประธานาธิบดีนิล ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

His constant extolling of total freedom, of compulsory freedom, of nihilism in fact, had only been a more thorough way of enslaving the population. He saw that now. It had been far more efficient than any form of socialism. Nihilism is the ultimate state of raw and naked slavery, he* mused... To be fair, all must be enslaved, and only socialism can do that.

* he = President Nil

But at least all people would be equal under it, and thus being equal, could easily claim that they were not enslaved, and that socialism was therefore the highest form of existence as far as society was concerned.

(Sillitoe. 1971 : 228)

กลวิธีการนำเสนอแนวคิดทางการเมืองดังกล่าวนี้ เป็นเทคนิคการเย้ยหยัน เนื่องจากเป็นการนำหลักการด้านความเท่าเทียมกันของประชาชนมาไว้ในลักษณะที่ไม่ถูกต้อง เพื่อโจมตีลักษณะสังคมที่เป็นเผด็จการในโลกแห่งความเป็นจริง อย่างเย้ยหยันและน่าขบขัน เราจะได้เห็นว่าสังคมที่เป็นเผด็จการทั้งหลายในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น จะกำหนดกฎเกณฑ์สังคมต่าง ๆ ขึ้นมาบังคับและกดขี่ให้ประชาชนถูกจำกัดสิทธิ และเสรีภาพในเรื่องต่าง ๆ ในลักษณะที่เหมือน ๆ กัน หรือเท่าเทียมกัน ซึ่งซิลลิโธได้หยิบยกลักษณะดังกล่าวของสังคมที่เป็นเผด็จการขึ้นมากล่าวโจมตีอย่างล้อเลียนว่า สังคมเผด็จการนั้น สามารถทำให้ประชาชนมีความเท่าเทียมกันทางสังคม

อย่างไรก็ดี สิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับลักษณะความเท่าเทียมกันของประชาชนในประเทศ Nihilon ก็คือ ไม่มีประชาชนผู้ใดในประเทศ Nihilon ได้รับความไว้วางใจจากรัฐบาลเลย กล่าวคือ ทุกคนจะถูกละครอยตามทุกฝักบัว ดังที่ศาสตราจารย์นักปฏิจาติ บอกริชาร์ด ว่า

"In Nihilon everyone follows everyone else. I follow the person I'm ordered to, just as another person is ordered to follow me. I'm not sure who it is, because he's changed from day to day, just as my own instructions are. It's all worked out by computer and communicated to us by telephone before breakfast each morning."

(Sillitoe. 1971 : 63)

เทคนิคการนำเสนอนโยบายทางการเมืองดังกล่าวนี้ เป็นเทคนิคการเย้ยหยัน และการถากถางแตกตั้น เพราะการให้มีการสะกดรอยดูความเคลื่อนไหวของประชาชนทุกฝักไฝ ในประเทศเผด็จการที่เรียกตนเองเป็นประชาธิปไตยนั้น นับเป็นการนำเสนอเพื่อดูแคลนนโยบายดังกล่าวในประเทศเผด็จการโดยทั่วไปในโลกแห่งความเป็นจริง

จุดประสงค์ของซิลลิโธ ในการนำเสนอแนวคิดด้านการเมืองในประเทศ Nihilon ในลักษณะของการเย้ยหยัน ดังได้กล่าวมาแล้วนั้น ก็เพื่อมุ่งโจมตีความเป็นจริงเกี่ยวกับการเมืองในโลก ซึ่งจะเห็นได้ว่าซิลลิโธ มีทัศนคติในทางลบต่อลักษณะการเมืองในโลกปัจจุบัน เขามีแนวคิดว่าการเมืองในระบบสังคมใด ๆ ล้วนเลวร้ายทั้งสิ้น และระบบสังคมเอง ก็มีลักษณะเป็นเผด็จการ ซิลลิโธ ตั้งชื่อเต็มของประเทศ Nihilon ว่า "Nihilistic Free-Enterprise Socialist Democratic Dictatorship of the Peoples' Republic of Nihilon"

ซึ่งมีความหมายที่ขัดแย้งกันอยู่ในตัวอย่างน่าขบขันนั้น จะเห็นได้ว่าชื่อประเทศดังกล่าว เป็นการรวบรวมเอาชื่อระบบสังคมทั้งหลายทั้งปวงที่มีอยู่ในโลกมารวมกัน ทั้งนี้เพื่อโจมตีการเมืองในระบบสังคมทุกรูปแบบในโลก และวิธีการโจมตีลักษณะการเมืองดังกล่าวก็คือ การหยิบยกเอา ข้อบกพร่องที่มีอยู่มาล้อเลียนและเย้ยหยัน ดังพอจะอธิบายในรายละเอียดต่อไปนี้

ด้วยเหตุที่ระบบสังคมทุกรูปแบบในโลกมีลักษณะเผด็จการ เนื่องจากมีลักษณะที่จำกัด ความเป็นอิสระและความเป็นเสรีส่วนตนแบบธรรมชาติของมนุษย์ ซิลลิโธ จึงโจมตีลักษณะดังกล่าวของสังคมอย่างถากถางแตกตั้น โดยให้ประเทศ Nihilon มีลักษณะเผด็จการในรูปแบบที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง กล่าวคือ ประเทศ Nihilon กำหนดให้ประชาชน แสดงความเป็นตัวของตัวเอง และให้มีเสรีภาพส่วนตัวตามธรรมชาติอย่างเสรี ตลอดจนให้ประชาชนดำเนินชีวิต ตามกฎของสัตว์ป่า และระเบียบโร่งฆ่าสัตว์อย่างเคร่งครัด

หากพิจารณาการนำเสนออย่างถากถางแตกตั้น ข้างต้นอย่างละเอียดอีกครั้ง ก็จะพบว่า ซิลลิโธ กำลังเย้ยหยันความล้มเหลวของสังคมในโลกแห่งความเป็นจริงในเรื่อง การขัดความประพฤติชั่วทั้งปวง อันมีเหตุโน้มน้าวมาจากความต้องการตามธรรมชาติของมนุษย์

แม้มนุษย์จะมีกฎเกณฑ์ประเพณี และวัฒนธรรมของสังคมยังค้ำอยู่ ซิลลิโธ โจมตีความล้มเหลวในการขอศักราชดังกล่าวของสังคมโดยกำหนดให้ความประพฤติชั่วทั้งหลาย เช่น การหลอกลวง การฉ้อโกง การหักหลัง การโกหก และความไม่ซื่อสัตย์ ฯลฯ เป็นแบบแผนในการดำเนินชีวิตของประชาชนในประเทศ Nihilon

นอกจากนี้ ซิลลิโธ ยังได้โจมตีนโยบายชั่วร้ายทางการเมืองในโลกแห่งความเป็นจริงด้วย กล่าวคือ นโยบายของประเทศ Nihilon ในการรักษาสถานภาพสงครามกับประเทศเพื่อนบ้านเพื่อให้ประชาชนมีความสามัคคีกัน โดยอาศัยวิธีการต่าง ๆ เช่น การระเบิดเชื่อมกันน้ำใน Fludd และการปลุกระดมมวลชน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ล้วนเป็นการล้อเลียนนโยบายการเมืองที่มีอยู่จริงในโลกของเรา ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้คิดและพิจารณาถึงสถานการณ์ฉุกเฉินต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในโลกเราปัจจุบันอย่างลึกซึ้งขึ้น ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ซิลลิโธ ได้เสนอความเห็นว่าเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นในโลกเราปัจจุบันนั้น อาจเกิดขึ้นเพราะแผนการของบางประเทศผู้ซึ่งจะได้ผลประโยชน์บางประการ จากเหตุการณ์เหล่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากนักการเมืองที่ชั่วร้ายมักจะฉวยโอกาสเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง

ยิ่งกว่านั้น ซิลลิโธ ยังได้เยาะเย้ยแนวคิดทางการเมืองของบางประเทศในโลกแห่งความเป็นจริง โดยชี้ให้เห็นว่า แนวคิดหรือหลักการกับการปฏิบัติจริง อาจไม่สอดคล้องตรงกันเสมอไป เช่น บางประเทศ ถือว่าตนเองเป็นประชาธิปไตยทั้ง ๆ ที่หาได้เข้าใจคำว่าประชาธิปไตยไม่ และตามสภาพการปกครองที่แท้จริงประเทศของตนก็คือเผด็จการ แต่ด้วยเหตุที่ตนคิดว่าประเทศตนเป็นประชาธิปไตย จึงได้ยึดถือหลักการเลือกตั้งขึ้น ทั้ง ๆ ที่ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้สนใจ หรือต้องการการเลือกตั้งนั้นเลย ซิลลิโธ ได้โจมตีลักษณะความเป็นจริงดังกล่าวอย่างเย้ยหยัน โดยให้ประเทศ Nihilon คิดว่าตนเองเป็นประชาธิปไตย ทั้ง ๆ ที่อันที่จริงประเทศตนเป็นเผด็จการ และให้รัฐบาลออกเสียงเลือกตั้งแทนประชาชนและถือว่านั่นคือประชาธิปไตย อีกทั้งให้ความเลื่อมใสและความเท่าเทียมกันแก่ประชาชน โดยให้ประชาชนตกอยู่ในสภาพของความเป็นทาส ทำเทียมกันทุกคน ซึ่งลักษณะประการหลังนี้เป็นการล้อเลียนระบบสังคมนิยม

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า การเมืองที่เป็นเผด็จการในลักษณะดังกล่าว ในสายตาของฮิลโท นั้น ไม่เพียงแต่เลวร้ายเท่านั้น หากแต่เป็นสิ่งที่น่าขบขันอีกด้วย

2. การสงคราม

แทนที่ประเทศ Nihilon จะเกณฑ์ชายฉกรรจ์มาเป็นทหาร ประเทศนี้กลับเกณฑ์ชายชรามาเป็นทหาร ทั้ง ๆ ที่ทราบว่า คนชราเหล่านั้นไม่มีสมรรถนะทางร่างกายที่สมบูรณ์แต่อย่างใด เหตุที่ประเทศ Nihilon เกณฑ์คนชรามาเป็นทหารนั้น เพราะถือว่าถึงอย่างไรคนชราย่อมหนีความตายไปไม่พ้น ฉะนั้นการให้พวกเขาทำการสู้รบ และตายในสงครามย่อมจะยังประโยชน์แก่ประเทศชาติ มากกว่าจะปล่อยให้พวกเขาตายไปเพราะสังหารเสื่อมโดยไม่ได้ทำประโยชน์อะไรแก่ชาติเสียเลย ส่วนชายหนุ่มวัยฉกรรจ์นั้น ประเทศ Nihilon ถือว่าพวกเขายังมีประโยชน์ในการพัฒนาประเทศในด้านอื่น ๆ อยู่อีกมาก ฉะนั้นจึงไม่สมควรเกณฑ์พวกเขาให้ไปตายในสมรภูมิการสู้รบ และในขณะที่มีการสู้รบเกิดขึ้นบรรดาชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ทั้งหลายจะได้ชมภาพยนตร์สงครามที่แสดงให้เห็นการสู้รบที่เกิดขึ้นจริง ในโรงภาพยนตร์หรือจากโทรทัศน์ และพวกเขาก็ได้แต่เร่งวันเร่งคืนที่ตนจะแก่ชรา พอที่จะทำการสู้รบอย่างกล้าหาญเช่นนั้นบ้าง ดังที่ทหารชราผู้หนึ่งได้อธิบายว่า

"... in this country we don't send our young and able-bodied men to fight. Why should they waste their time ? They're too busy working for Nihilon, building it up and breeding children. The principles of rational nihilism never let you down. Since the old have to die anyway, they are sent into battle... I haven't been in a charge yet, but I know what it's like because the fighting we gerries do is shown all over the country on television and in the cinemas. I've often sat up most of the night at the rest home, cheering them on. The glory won't go unrecorded, and that makes a difference, because our actions

are shown to the young fellows and others who stay at home
praising our courage and tactics, and who only wait for the day
when they'll be old enough to have a go..."

(Sillitoe. 1971 : 23)

กลวิธีการนำเสนอการใช้กองกำลังทหารในประเทศ Nihilon นี้ เป็นกลวิธี
การเบี่ยงเบน และการประหลาดประชัน เนื่องจากการเกิดภัยร้ายมาเป็นทหารนั้น ตรงกันข้าม
อย่างสิ้นเชิงกับสภาพความเป็นจริงในโลก อันทำให้ลักษณะดังกล่าวดูเป็นเรื่องราวที่ไม่เข้า
เรื่องเข้าราวและน่าขบขัน

อย่างไรก็ตามด้วยเหตุที่กองกำลังทหารปรา เป็นกองกำลังที่ไร้ประสิทธิภาพในที่สุด
พวก Nihilists จึงได้พ่ายแพ้แก่กลุ่มทหารปฏิวัติ ผู้ซึ่งนำเอาลัทธิ "Honesty and
Order" มาใช้ปกครองประเทศแทน

เราจะพิจารณาได้ว่า การนำเสนอในลักษณะดังกล่าวก็เพื่อล้อเลียนลักษณะของ
สงครามที่ทำให้คนที่เป็ทหารต้องล้มตายจำนวนมากมาย ซิลลิโท โจมตีลักษณะของสงคราม
ดังกล่าวอย่างประหลาดประชัน กล่าวคือ ให้คนแก่มาเป็นทหาร เพราะถึงอย่างไรคนแก่ย่อม
ต้องตายอย่างแน่นอน ทั้งนี้โดยไม่คำนึงถึงประสิทธิภาพในการต่อสู้ทำสงครามแต่อย่างใด
ซึ่งในการนำเสนอดังกล่าวก็เป็นการชี้ให้เห็นถึงผลเสียอย่างใหญ่หลวงของการเกณฑ์คนหนุ่ม
วัยฉกรรจ์มาเป็นทหารด้วย แม้ว่าคนหนุ่มจะมีประสิทธิภาพสูง ในการสู้รบและมีโอกาสที่จะ
ทำให้ประเทศชนะสงครามก็ตาม กล่าวคือ คนหนุ่มในวัยฉกรรจ์ เป็นบุคคลที่มีความสามารถ
และมีประสิทธิภาพสูงที่จะเป็นกำลังสำคัญในการทะนุบำรุง และพัฒนาประเทศชาติให้ เจริญ
ก้าวหน้าในด้านอื่น ๆ ทุกด้าน ซึ่งการเกณฑ์คนหนุ่มไปสู้รบและตายในสงครามนับเป็นการ
สูญเสียกำลังที่สำคัญยิ่งของชาติทีเดียว

3. การคมนาคม

การคมนาคมในประเทศ Nihilon มีลักษณะที่บิดเบือนไปจากลักษณะการคมนาคม
ในโลกแห่งความเป็นจริงอยู่น้อย การคมนาคมในประเทศ Nihilon มี 4 ทางคือ

เครื่องบิน รถไฟ เรือ และยานยนต์ (vehicle) การคมนาคมทั้ง 4 ทางในประเทศ Nihilon ประกอบด้วยลักษณะความตื่นเต้นหวาดเสียว และอันตรายดังต่อไปนี้

3.1 เครื่องบิน เครื่องบินโดยสารของประเทศ Nihilon มีอยู่ 3 ระดับ คือ ชั้น 1 ชั้น 2 และชั้น 3

เครื่องบินโดยสารชั้น 1 ไม่มีเก้าอี้ให้ผู้โดยสารนั่ง แต่จะมีบาร์เหล้าตลอดทั้งลำ รวมทั้งเครื่องอำนวยความสะดวกที่หรูหราต่าง ๆ ครบครัน ขณะเครื่องบินร่อนลงสนามบิน เครื่องยนต์ 2 เครื่องจะระเบิด นอกจากนี้ ขณะเครื่องบินกำลังบินอยู่ก็อาจมีอุบัติเหตุการสั่นเครื่องบิน หรือมีการทะเลาะวิวาทต่าง ๆ เกิดขึ้นจากผู้โดยสารที่มาขายทั้งหลาย คำสตราจารย์นักปฐวิดิได้อธิบายเกี่ยวกับสภาพเครื่องบินโดยสารชั้น 1 ว่า

"The best that Nihilon can offer. It is often referred to by us as the Ballroom Special, the biggest airliner we have, with eight engines, and no seats, but bars all round the plane and a dance band on a platform at the tail end. It is a heady wine-and-dance at twenty thousand meters, lasting five hours, followed by a forced landing at Nihilon airport with two engines on fire. There are charming dance hostesses fully dressed. Sometimes the captain comes down from his cockpit to join the passengers, and take a snack at one of the bars. Chandeliers glitter from the ceiling as the plane flies above all cloud at magnificent speed. Of course, there are incidents. People fight or get drunk, or they become ill, or hysterical, or morbid, or so happy they want to wreck the plane and make it crash. Or they try to organise a hijack mutiny against the captain and crew, in which case they are brought down by

concealed water-guns set at various parts of the fuselage. Those who don't indulge in these scrapes may just sit back and observe the antics of those who do, so that a good time is usually had by everyone.

(Sillitoe. 1971 : 60)

กลวิธีการเล่นการให้บริการในเครื่องบินโดยสารชั้น 1 ตลอดจนสถานการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน จะเห็นได้ว่า การเล่นดังกล่าวเป็นการบรรยายสภาพความพึงพอใจในการให้บริการที่เกินจริง ตลอดจนความไร้ระเบียบและความวุ่นวายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำสิ่งใด ๆ ตามใจตนเองของมนุษย์ อย่างน่าขบขัน ซึ่งกล่าวได้ว่า การเล่นดังกล่าว เป็นการล้อเลียนสภาพความเป็นไปในห้องโดยสารชั้น 1 ในเครื่องบินโดยสารโดยทั่วไปในโลกแห่งความเป็นจริง ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น สายการบินต่าง ๆ โดยส่วนใหญ่จะจัดบริการที่ดีเยี่ยมไว้บริการแก่ผู้โดยสารในห้องโดยสารชั้น 1 ทั้งนี้เพื่อให้ผู้โดยสารได้รับความสะดวกสบายอย่างที่สุด และซิลลิโธ ได้หยิบยกลักษณะดังกล่าว มาล้อเลียนอย่างน่าขัน และอย่างประชันประชัน โดยให้เครื่องบินโดยสารชั้น 1 ของประเทศ Nihilon จัดบริการที่เหนือเทียมเกินความจำเป็น อีกทั้งให้ผู้โดยสารได้มีโอกาสนั่งสนุกสนานกันอย่างเต็มที่ ด้วยการก่อเหตุการณ์วุ่นวายต่าง ๆ ขึ้นตามอำเภอใจ

ในเครื่องบินโดยสารชั้น 2 จะมีแอร์โฮสเตสกล่าวเปลี่ยนกายาให้บริการ และอำนวยความสะดวกต่าง ๆ แก่ผู้โดยสาร และก่อนที่เครื่องจะร่อนลง ผู้โดยสารจะได้รับการขอร้องให้สูบบุหรี่ และปลดเข็มขัดนิรภัย ดังที่จะมีประกาศว่า

"We are now approaching Nihilon airport. Will customers kindly begin smoking, and unfasten their seat belts ? We trust that you have had a pleasant journey, and hope that you will have an opportunity of using our airline again soon. Thank you ladies and gentlemen." (Sillitoe. 1971 : 75)

กลวิธีการนำเสนอสภาพการณ์ดังกล่าว เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน เนื่องจากเป็นสภาพการณ์ในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงและเป็นเรื่องราวที่ไม่สมเหตุสมผลและน่าขบขัน ตามสภาพความเป็นจริง เมื่อเครื่องบินจะร่อนลง ผู้โดยสารจะได้รับการขอร้องให้คาดเข็มขัดนิรภัย และถูกห้ามไม่ให้ลุกขึ้นหรือทำอะไร ซึ่งจะเห็นได้ว่าการนำเสนอสภาพการณ์ข้างต้นในเครื่องบินโดยสารนั้น เป็นการล้อเลียนสภาพความเป็นไปในเครื่องบินในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับสภาพความเป็นจริง อย่างน่าขบขัน

นอกจากนี้ เครื่องบินโดยสารชั้น 2 นี้ จะบินด้วยอัตราเร็วที่สูงมากจนวัดไม่ได้ และในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้นนั้น ผู้โดยสารจะได้รับการขอร้องให้เลิกเฉยต่อสถานการณ์ดังกล่าว และขณะเครื่องบินร่อนลง เครื่องยนต์ภายในจะระเบิด ดังรายละเอียดในหนังสือคู่มือการเดินทางซึ่งได้อธิบายไว้ดังนี้

"In case of emergency, passengers are kindly requested to carry on talking, reading, eating or sleeping, because though your lives are in our hands, and we will do our best to preserve them, there will be nothing anybody can do about it. Like all other airlines of the world we carry highly inflammable petrol, fly at a great height, and do not provide parachutes, so in the event of an emergency it is highly unlikely that either passengers or crew would survive. When the aircraft is about to land you may notice, if you are fortunate enough to be near an appropriate window, that the inner-part engine will burst into flames. This is part of our special Thrill Service, so you need not be alarmed. Your captain is quite experienced at this form of landing, because he has already done it many times with this particular type of aircraft. All that remain is for

Nihilon Airways to wish you a pleasant trip. You are flying at ten thousand metres. Speed unknown because the pilot tube has snapped off the main chimney, ha-ha ! Your aircraft is a Cyclon B Private Enterprise 4-Jet Special, a miracle of modern technology built in the factories of Nihilon." (Sillitoe, 1971 : 59)

กลวิธีการนำเสนอสภาพการณ์ และบริการในเครื่องบินโดยสารชั้น 2 ของสายการบิน Nihilon นี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น สายการบินโดยทั่วไปมักจะโฆษณาว่า เครื่องบินโดยสารของตนเป็นเครื่องบินโดยสารที่สะดวกสบายที่สุด และผู้โดยสารสามารถไว้วางใจในด้านความปลอดภัยในการเดินทางได้ ซึ่งซิลลิโธ ได้หยิบยกจุดนี้ขึ้นมาโจมตี และหัวเราะเยาะ โดยเปิดเผยให้เห็นว่า ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์อันตรายหรือเกิดอุบัติเหตุ ไม่ว่าเครื่องบินโดยสารชนิดใด ก็ไม่สามารถช่วยให้ผู้โดยสารมีความปลอดภัยในชีวิตได้

เครื่องบินโดยสารชั้น 3 ไม่ได้จัดเก้าอี้ที่นั่งให้ผู้โดยสารและขณะเดินทางจะมีกลิ่นเหม็น และเสียงดังรบกวนผู้โดยสารตลอดเวลา เครื่องบินจะถอยลงห่างจากสนามบิน 50 กิโลเมตร และผู้โดยสารจะต้องเดินเท้าเข้ากรุง Nihilon เอง ดังที่ศาสตราจารย์ นักปฏิบัติอธิบายให้ชัดแจ้งว่า

"Third-class tourist-economy night-flight in ten miserable hours ? Yes, people are towed in huge gliders by obsolescent bombers, or so I hear. They sit on the floor with luggage at their feet and packets of sandwiches in their hands. A continuous tape of crying babies is played from stereo-speakers to make them feel more uncomfortable, and smells of fatty stew emerge from the end of a pipe near the tail of the plane as it

goes through air pockets above mountain tops. Not very nice, I must say. During the flight passports are collected and hardly distinguishable false ones are handed back before landing on an improvised field in some remote area fifty kilometers from the main airport, so that people have to make their way to Nihilon City by a very irregular bus service on bumpy tracks, or walk through unmapped forest, if and when they get by the police and customs tent at the side of the field. (Sillitoe. 1971 : 61)

ยิ่งกว่านั้นเครื่องบินโดยสารทุกลำยังติดอาวุธร้ายเพื่อเตรียมยิงเครื่องบินโดยสารของ Cronacia เมื่อพบเห็นด้วย

กลวิธีการนำเสนอสภาพการณ์และบริการของเครื่องบินโดยสารชั้น 3 ของประเทศ Nihilon นี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน จะเห็นได้ว่าสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่บรรยายมานั้น ล้วนเป็นสภาพการณ์ที่สิ้นตนการขึ้น อย่างไร้สาระและเป็นไปไม่ได้ ซึ่งทำให้การนำเสนอดังกล่าวเป็นสิ่งที่น่าขบขัน อย่างไรก็ตามก็ดี อาจพิจารณาได้ว่า การนำเสนอดังกล่าวเป็นการโจมตีสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับการให้บริการที่สนามบินบางแห่งในโลกของเรา ที่มักจะทำความยุ่งยากให้แก่นักท่องเที่ยวไม่น้อย สนามบินบางแห่งในโลกแห่งความเป็นจริง สดให้ผู้โดยสารที่ลงจากเครื่องบินต้องเดินไปยังด้านตรวจสอบสัมภาระ เป็นระยะทางไกล ๆ หรือต้องเสียเวลารอรถของสายการบินที่จะมารับเข้าไปในเมือง หรือหากจะเรียกกรรับจ้างเอง ก็ต้องเดินออกมาจากเขตสนามบินเป็นระยะทางไกล ๆ เป็นต้น ซึ่งซิลลิโกได้หยิบยกข้อบกพร่องเหล่านี้ขึ้นมาล้อเลียนอย่างน่าขบขัน

3.2 รถไฟ รถไฟโดยสารในประเทศ Nihilon มีอยู่ 2 ประเภท คือ รถด่วนชั้นหนึ่ง และรถเร็วธรรมดา รถด่วนชั้นหนึ่งนั้นเปรียบพร้อมด้วยเครื่องอำนวยความสะดวกที่ฟุ่มเฟือย และวิ่งด้วยความเร็วเพียง 20 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ส่วนรถเร็วธรรมดานั้น

ไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวกสบายใด ๆ แต่จะมีอันตรายอันเกิดจากการก่อการร้ายต่าง ๆ และวิ่งด้วยความเร็วถึง 80 กิโลเมตรต่อชั่วโมง ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า

... the first class luxury express trains of Nihilon travelled at twenty kilometres per hour. Popular trains, on the other hand, went at eighty kilometres an hour, since if one wanted speed, one was expected to pay for it by discomfort, because popular trains had hard seats and no sides, and the railway line after the passage of such a train was littered with people and their belongings that had fallen off. Popular trains were frequently ambushed and de-railed either by political dissidents, or by railway employees who did not like their work. Only the poor, or the jaded rich in search of thrills, travelled by popular trains because they were cheaper and got them there soon. Popular trains (known as 'fast trains') went on a narrower gauge of rail than slow express trains, and were sent on more circuitous routes through topographically difficult country — though those passengers who survived made the journey from the northern frontier to Nihilon City in less than half the time of those who travelled by the Grand Nihilon First Class Slow Luxury Wide-Gauge Bed-and-Board Express. (Sillitoe. 1971 : 25)

กลวิธีการนำเสนอสภาพการให้บริการด้านกิจการรถไฟนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน จะเห็นได้ว่าการนำเสนอดังกล่าวเป็นการล้อเลียนสภาพการให้บริการด้านกิจการรถไฟ ในลักษณะที่กลับกับความเป็นจริง ในสภาพความเป็นจริงนั้น รถไฟที่เป็นรถด่วนชั้นหนึ่งจะมีบริการที่ดีมาก และวิ่งด้วยอัตราเร็วสูง ส่วนรถเร็วธรรมดา ก็จะมีบริการในระดับที่ต่ำกว่า

และวิ่งด้วยอัตราเร็วต่ำกว่า ซึ่งจะเห็นได้ว่า ลักษณะการให้บริการของรถด่วนย่อมดีกว่า รถเร็วธรรมดาในทุก ๆ ด้าน ทั้งในด้านความสะดวกสบายและด้านความเร็ว ฉะนั้นจาก สภาพการณ์ดังกล่าวคนมีเงินย่อมได้เปรียบคนจน เพราะสามารถโดยสารรถด่วนที่สะดวก สบายกว่า และรวดเร็วกว่าได้ ซึ่งซิลลิโทได้หยิบยกลักษณะดังกล่าวขึ้นมาล้อเลียนในลักษณะที่ กลับกับความเป็นจริง โดยการให้ประเทศ Nihilon จัดบริการด้านกิจการรถไฟในลักษณะ ที่ไม่ให้ผู้โดยสารรถด่วนหรือรถเร็วธรรมดา ได้เปรียบหรือเสียเปรียบกันมากนัก โดยการ ให้บริการในรถไฟทั้งสองแบบต่างก็มีข้อบกพร่องด้วยกันทั้งคู่ คือ ผู้โดยสารที่ต้องการความ สะดวกสบายในรถด่วนก็จะได้ไม่ความเร็วในการเดินทาง และหากผู้โดยสารต้องการความเร็ว ก็จะไม่ได้รับความสะดวกสบายในรถเร็วธรรมดา นอกจากนี้ด้วยเหตุที่ ในบางครั้งรถด่วน ขึ้นหนึ่งของอังกฤษสมัยนั้น ก็วิ่งได้ไม่ตรงตามเวลาที่กำหนดไว้ เนื่องด้วยเหตุขัดข้องบาง ประการ ซึ่งมักทำให้ผู้โดยสารไปถึงจุดหมายปลายทางช้ากว่ากำหนด สิ่งอาจพิจารณาได้ใน อีกกรณีหนึ่งว่า การนำเสนอดังกล่าวก็เพื่อโจมตีลักษณะการให้บริการของรถด่วนขึ้นหนึ่ง ที่มัก จะถึงจุดหมายปลายทางล่าช้ากว่ากำหนดอยู่เสมอนั่นเอง

3.3 เรือ เรือโดยสารของประเทศ Nihilon ไม่ได้จัดเรืออยู่ทั่วไปเมื่อ เหตุการณ์ฉุกเฉินแต่อย่างใด ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายว่า

A disturbing fact about this ship was that there were no lifeboats. (Sillitoe. 1971 : 34)

ยิ่งกว่านั้นในเรือโดยสารยังไม่มีแผนที่ถูกต้องใด ๆ เลย ดังที่เจ้าหน้าที่ในเรือ คนหนึ่งอธิบายให้เอ็ดการ์ฟังว่า

"No authoritative, authentic maps, you mean," "Well, isn't that as it should be ? Why does anybody need maps ? If an individual wants them he's a spy. If a country needs maps, it's moribund..." (Sillitoe. 1971 : 36)

กลวิธีการนำเสนอสภาพการให้บริการในเรือโดยสารของ Nihilon นี้ เป็นกล วิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากเป็นการนำเสนอการให้บริการแก่ผู้โดยสารที่ไม่สมบูรณ์ ไร้เหตุผล และน่าขบขัน

อย่างไรก็ดีหากพิจารณาสภาพความเป็นจริง เราจะเห็นว่า แม้เรือโดยสารส่วนใหญ่จะจัดให้มีเรือชูชีพ แต่ทว่าเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้น เราจะพบอยู่เสมอว่าเรือชูชีพที่จัดไว้ นั้น มักไม่เพียงพอสำหรับการช่วยเหลือผู้โดยสารทั้งหมด และเรือชูชีพบางลำก็ใช้การจริง ๆ ไม่ได้ เป็นต้น นอกจากนี้ด้วยเหตุที่แผนที่แนบเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับนักท่องเที่ยว แต่นักท่องเที่ยวมักจะประสบปัญหาหาแผนที่ละเอียดชัดเจนไม่ได้ เนื่องจากสถานที่ต่าง ๆ ในประเทศต่าง ๆ มักไม่จัดแผนที่ที่ไว้บริการให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ สิ่งนี้อาจกล่าวได้ว่าการนำเสนออย่างต้นของซิลลิทอ เป็นการโจมตีสภาพความเป็นจริง ดังกล่าว ในสังคมโดยทั่วไปอย่างน่าขบขัน

3.4 ยานยนต์ (Vehicle) ความบกพร่องทั้งหลายในการใช้รถยนต์ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น ได้ถูกนำเสนอเป็นกฎการจราจรที่บังคับให้ผู้ใช้นิฮิลอนในประเทศ Nihilon ต้องปฏิบัติตาม ตัวอย่างเช่น ผู้ขับขี่รถยนต์ต้องเมาเหล้า และทุกคนถูกบังคับให้ดื่มเหล้า Nihilitz ก่อนขับขี่ ตามคำขวัญที่ว่า "DRINK NIHILITZ ! KEEP DEATH ON THE ROAD ! IT'S FUN !" (Sillitoe. 1971 : 66) ซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับกฎการจราจรในประเทศ Nihilon มีดังต่อไปนี้

Instructions for motorists in Nihilon

1) All motorists are warned that they are not permitted to drive unless drunk. The importance of this rule cannot be too highly emphasised, and it is brought to the notice of tourists that highway police on motorcycles make frequent checks to ensure that the tourists has enough alcohol to drink. Police are equipped with breathing apparatus which registers the alcoholic content of their blood, and should this turn out to be negative they are immediately constrained to drink a quantity of alcohol from the miniature sidecar-bowser attached to the highway policeman's motorcycle. Needless to say, the

motorist will be called upon to pay for the amount of drink consumed (generally the finest quality Nihilitz) at the current commercial rates. All motorists, properly drunk and driving, must carry at least one bottle of Nihilitz in their car, to be presented on request to any highway policeman who demands it.

2) Motorists caught driving on the right side of the road will be fined three hundred krats --- krats being the currency at present in mode with the highway police. If the traveller does not have any krats with which to pay this fine, the police will oblige by changing his money at an appropriate rate. The right side of the road is that which causes you to encounter other traffic on the same side coming towards you from the opposite direction.

3) Anti-social motorists caught in possession of driving licences or insurance documents will be contravening the Highway Code, and will be thrown into prison until tried in a court of law.

4) No motorist will be in possession of repair or tool kits. There are numerous garage and service stations in Nihilon, staffed by competent mechanics. Anyone caught repairing his car by the roadside shall be condemned to have his vehicle broken up before his own eyes by a competent mechanic, and at the motorist's expense.

5) All motor vehicles of whatsoever description shall conform to Nihilonian lighting regulations --- that is to say, that one front headlight shall be red, and the other blue. This

matter must be attended to at the nearest service station, which work will be completed at the official tariff price.

6) The export of all cars from Nihilon is absolutely prohibited. This rule need not worry foreign motorists, however, as dealers waiting at each exit-point of the frontier will be sure to pay a fair price for your vehicle.

7) Motorists are kindly requested to exceed the speed limit, especially in villages and built-up areas. In case of accident to a pedestrian, the motorist should obtain signature of the doctor and the victim's next-of-kin in order to confirm it, and to state whether the victim is only slightly injured, seriously injured, dangerously ill but likely to recover, or dead. Points will be awarded to the motorist, and at the end of his trip the total score will be added up by the policeman on duty at the frontier, to see if the driver can qualify for the Most Deadly Motorist of the Year Award. The first prize is a fortnight at our luxurious beach-resort of Troser, with three eighteen-year-old nubile girls over which he has absolute control.

8) Happy Motoring, Motorist !" (Sillitoe. 1971 : 80)

กลวิธีการนำเสนอกฎการจราจรบนท้องถนนในประเทศ Nihilon ดังกล่าวนี้น่าจะเป็นกลวิธีการเหยียดหยัน จะเห็นได้ว่าการนำเสนอดังกล่าวเป็นการนำเสนอข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการใช้รถใช้ถนนอันเป็นต้นเหตุของการเกิดอุบัติเหตุมาสร้างเป็นกฎการจราจร ในลักษณะที่กลับกับความเป็นจริงอย่างน่าขบขัน ยิ่งกล่าวได้ว่า การนำเสนอดังกล่าวก็เพื่อโจมตีผู้ใช้รถใช้ถนนที่ฝ่าฝืนกฎการจราจรทั้งหลาย ที่เป็นผู้ก่อให้เกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนนั่นเอง

ในเรื่องการคมนาคมในประเทศ Nihilon ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ จะเห็นได้ว่า ลักษณะการคมนาคมในทุกรูปแบบต่างประกอบด้วยลักษณะที่จะก่อให้เกิดอันตรายในโลกแห่งความเป็นจริง ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ซิลลิโท เลื่อนลักษณะการคมนาคมดังกล่าวเพื่อความสนุกสนานของผู้อ่าน พร้อมทั้งเพื่อโจมตีลักษณะความบกพร่องต่าง ๆ ในการคมนาคม ซึ่งทำให้เกิดอุบัติเหตุ และความตายในโลกแห่งความเป็นจริงอีกด้วย อุบัติเหตุบางประการ อาจเกิดขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ เช่น เกิดขึ้นเพราะเครื่องยนต์ระเบิด หรือเครื่องยนต์ขัดข้อง โดยกระทันหัน ดังเช่น เครื่องยนต์ของเครื่องบินระเบิดขึ้นเองซึ่งเป็นเหตุให้เครื่องบินตก เป็นต้น และอุบัติเหตุบางอย่างเกิดขึ้นเพราะผู้โดยสารยานพาหนะไม่ปฏิบัติตามกฎจราจร และระเบียบ เช่น กฎจราจรกำหนดให้ขับชิดทางด้านซ้ายมือ แต่ผู้ขับขี่ฝ่าฝืนไปขับรถทางขวามือ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี จะเห็นได้ชัดเจนว่า สาเหตุของอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นทั้งสองแบบได้ถูกกล้อเลียนให้เป็นกฎการจราจรในประเทศ Nihilon เพื่อให้ทุกคนรวมทั้งนักท่องเที่ยวและผู้เดินทางต้องปฏิบัติตามนั้น ก็เพื่อจะกล้อเลียนสภาพข้อบกพร่องต่าง ๆ ของการให้บริการด้านการคมนาคม ตลอดจนกล้อเลียนผู้ให้บริการต่าง ๆ เหล่านี้ที่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์การจราจรต่าง ๆ ในโลกแห่งความเป็นจริง

4. การท่องเที่ยว

นักท่องเที่ยวผู้เดินทางเข้ามายังประเทศ Nihilon จะต้องประสบกับเหตุการณ์ และสภาวะต่าง ๆ ที่ไม่พึงปรารถนาตั้งต่อไปนี้

4.1 สงครามศักินาจร นักท่องเที่ยวผู้เดินทางเข้ามายังประเทศ Nihilon นั้น ไม่เพียงแต่จะได้รับการต้อนรับด้วยเหตุการณ์ตื่นตระหนกเสียว และสภาวะเสี่ยงอันตรายต่าง ๆ จากพาหนะในทุกรูปแบบเท่านั้น หากแต่จะได้รับการเชื้อเชิญให้เข้าร่วมรายการสงครามศักินาจรด้วย สงครามศักินาจรเป็นโปรแกรมที่จัดขึ้นเพื่อประชาสัมพันธ์ให้นักท่องเที่ยวผู้ไม่หาความตื่นเต้นหวาดเสียวในชีวิต ในรายการสงครามศักินาจร ผู้ร่วมเดินทางจะถูกพาไปยังแนวชายแดนเพื่อจะได้สังเกตการณ์การสู้รบที่เกิดขึ้นและหากผู้ร่วมเดินทางเลือกโปรแกรมสงครามศักินาจรชนิดที่ราคาแพงมากขึ้นเท่าใด ผู้ร่วมเดินทางเหล่านั้นก็จะยิ่งได้รับความตื่นเต้นหวาดเสียว และเสี่ยงอันตรายมากขึ้นเท่านั้น ดังรายละเอียดที่เล่า Nihilon

คนหนึ่งอธิบายไว้ว่า

"... War Tours are cheapest. You just camp on a hill or spur, and are given a bit of a map and binoculars so that you can see what goes on. That's the seven-day tour, and costs a thousand kricks, inclusive. If you take a fourteen-day holiday they drive you close enough to be bombed and shelled, and that's more exciting, but also more expensive. Better still, you can stand in a muddy trench with a rifle and bayonet to beat off an attack. That's an even higher price. But a three-week five-star holiday is best, at ten thousand kricks. You get all the other things plus, at the end of it, the glory of a mass attack over the wire, with the optional extra of an artificial limb after your spell in a tent hospital... (Sillitoe. 1971 : 42)

เทคนิคการนำเสนอการสังสงครามที่คนजरดังกล่าวนี เป็นเทคนิคการประชดประชัน และการเหยยหยัน เนื่องจากการล้อเลียนและโจมตีผู้คนที่เฝ้าหาความตื้นตันหวาดเสียวในชีวิต ด้วยความขบขันและตลกขบขัน ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น เราจะพบเลมว่ามีนักท่องเที่ยวบางคนพยายามจะเดินทางไปยังสถานที่ที่ลึกลับ หรือสถานที่ที่เข้าถึงได้ยาก หรือสถานที่อันตรายที่ถูกรุ่นด้วยความไม่สงบทางการเมือง ทั้งนี้เพื่อจะได้ไปพบเห็นและสัมผัสกับเหตุการณ์ตื้นตันหวาดเสียวเหล่านั้นด้วยตนเอง ยิ่งกว่านั้น คนเราบางคนยังมีลักษณะที่ชอบความตื้นตันหวาดเสียวโดยสันดาน เช่น ชอบดูภาพยนตร์ที่โหดร้ายประเภทฆาตกรรม ชอบดูอุบัติเหตุ หรือชอบอ่านหนังสือประเภทให้ความตื้นตัน เป็นต้น ซึ่งซิลลิโทเข้าใจลักษณะเหล่านี้ของคนเรา เขาจึงนำเสนอโปรแกรมสงครามที่คนजरในประเทศ Nihilon ขึ้น เพื่อล้อเลียนผู้คนประเภทดังกล่าว

4.2 การตรวจสอบที่ตื้นตลกการ ที่ตื้นตลกการในประเทศ Nihilon
นักท่องเที่ยวจะต้องผลกับการตรวจสอบที่ไร้ความลุ่มพ กล่าวคือ เจ้าหน้าที่ตลกการจะ

ตรวจสอบสัมภาระทุกชิ้น ที่ผู้เดินทางนำมาด้วยความกังวลอย่างไร้ความลู่ลาพ ทั้งนี้รวมถึง การตรวจสอบร่างกายของผู้เดินทางอย่างหยาดกายด้วย ดังที่ แจกสัน ได้บันทึกเอาไว้ว่า

"At the frontier, scenes of great confusion prevail, especially during the so-called customs-house examination. Every case and packet is opened, so that it is inadvisable for ladies to travel alone. She who has no option but to do so will see the most intimate articles of her wardrobe pawed by brutish fingers, and held up to the gaze of other travellers in order that they may leer at them. This they are too ready to do, in the hope that, having fallen in with the customs officer's perverted sense of humour, they may be spared having to pay duty on their own goods. But one is indeed made to pay, for one is literally robbed of one's luggage and then made to buy it back again."...

"and the female tourist is advised to maintain dignity and patience through her ordeal. This, it must be said, is something of a fact, under the circumstances, for the victim is taken to a room in which her actual person is searched by two poker-faced dragons of Nihilon officialdom. At this stage one may well begin to wonder whether the country is worth visiting at all, but your correspondent had no option except to persevere in her intention to obtain information for the benefit of future travellers. The least that can be said about this infamous procedure is that a cup of coffee was provided after the experience was over, though at a very inflated price."

(Sillitoe. 1971 : 30)

กลวิธีการนำเสนอสภาพการตรวจสอบสัมภาระของนักท่องเที่ยวที่ด่านศุลกากรในประเทศ Nihilon นี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน จะเห็นได้ว่าการนำเสนอดังกล่าว เป็นการหยิบยก สภาพการตรวจสอบสัมภาระที่ด่านศุลกากรของประเทศต่าง ๆ มากล่าวอย่างเกินจริง อย่างไรก็ดี บางประเทศก็มีการตรวจสอบสัมภาระของผู้โดยสาร ตลอดจนตรวจร่างกายของผู้โดยสารอย่างทั่วถึงทุกส่วนด้วย และบางครั้งก็กระทำในลักษณะที่ไม่สุภาพ ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่า การนำเสนอสภาพการตรวจสอบสัมภาระของนักท่องเที่ยวที่ด่านศุลกากรประเทศ Nihilon นั้น เป็นการโจมตีสภาพการตรวจสอบสัมภาระของนักท่องเที่ยวที่ด่านศุลกากร โดยทั่วไปในโลกแห่งความเป็นจริง

ยิ่งกว่านั้นเจ้าหน้าที่ศุลกากรยังมีอำนาจที่จะยึดสัมภาระใด ๆ ของผู้เดินทางได้ ซึ่งทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับความโลภของเจ้าหน้าที่ศุลกากรเหล่านั้นเอง ดังที่เจ้าหน้าที่ศุลกากรผู้หนึ่ง อธิบายว่า

"Travellers to Nihilon are absolutely forbidden to bring anything at all into the country. What they do bring in is left to the discretion of the individual customs officer concerned. The traveller is respectfully reminded however that the job of customs officer is an arduous and often unappreciated one, and is hereby enjoined to comport himself with dignity and patience in his presence. Very often the customs officer with whom it is your privilege to deal is burdened by overwork. It may well be that he has a wife, and several children whom he desires to educate to the best of his humble ability. He carries an inordinate amount of worry on his honest brow, but his spirit is great, for all that. This monotonous and inhuman job calls for qualities of profound sympathy and humanity and your

officer aspires to live up to these lofty ideals. Behind his pale and harassed face resides an infinite capacity for kindness, and the traveller is hereby requested to put forth all his co-operation, and assist the customs officer in his task. (Sillitoe. 1971 : 91)

กลวิธีในการนำเสนอเหตุผลความจำเป็นในการยึดสัมภาระจากนักท่องเที่ยว ที่ด่านศุลกากรดังกล่าวเป็นกลวิธีกรอ掖หยน และการประชดประชน จะเห็นได้ว่า การนำเสนอเหตุผลในการยึดสัมภาระจากนักท่องเที่ยวของเจ้าหน้าที่ศุลกากรดังกล่าวนี้ เป็นการเสนอเหตุผลที่ไร้น้ำหนัก เพราะเป็นเรื่องของการหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง อันเนื่องมาจากความเห็นแก่ตัวส่วนบุคคลที่เห็นแก่ได้ฝ่ายเดียวโดยไม่คำนึงถึงความลำบากเดือดร้อนของผู้อื่น ซึ่งการที่ซิลลิท ได้ให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรนำเอาความเห็นแก่ตัวของพวกตนมากล่าวเพื่อชวนให้สงสัยและเห็นอกเห็นใจนั้น ก็เพื่อให้ผู้อ่านรู้สึกขบขัน และเพื่อเป็นการล้อเลียนการที่เจ้าหน้าที่ศุลกากร บางคนที่รับและยึดสัมภาระจากนักท่องเที่ยวที่ด่านศุลกากรโดยทั่วไปอย่างไม่สุจริตใจ ในโลกแห่งความเป็นจริง

นอกจากนี้สิ่งที่น่าหัวเราะเยาะอย่างมากที่สุด เจ้าหน้าที่ศุลกากรของประเทศ Nihilon ห้ามแม้กระทั่งบุหรี่ที่คาบอยู่ในปากของผู้เดินทาง ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

A blue-uniformed customs officer, holding a clipboard which stated in bold black words, as far as Jaquiline could see, that you were forbidden to bring anything at all into the country, leaned across the table and pulled the half-smoked cigarette from her mouth. "You'll have to pay duty on that, he said, stubbing it out, and throwing it on to a pair of scales. How do you expect our nation of honest shookeepers to live if we let you bring cigarettes into our Nihilon ? (Sillitoe. 1971 : 29)

เราอาจกล่าวสรุปได้ว่าการนำเสนอกระบวนการตรวจสอบที่ด้านคู่กลางในประเทศ Nihilon ดังกล่าว เป็นการโจมตีลักษณะการตรวจสอบผู้เดินทางที่ด้านคู่กลางต่าง ๆ ในโลกแห่งความเป็นจริง กล่าวคือ ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น ด้านคู่กลางเกือบทุกแห่ง มักจะมีจุดประสงค์ในการตรวจสอบผู้ผ่านด้านคล้าย ๆ กัน เช่น เพื่อป้องกันการลักลอบของเถื่อน หรือการหลีกเลี่ยงการเสียภาษี และการค้ากำไร การลักลอบการก่อการร้าย เป็นต้น และกระบวนการตรวจสอบก็กระทำในลักษณะเดียวกัน คือตรวจสอบสัมภาระทุกชิ้นที่ผู้เดินทางนำมา ตลอดจนตรวจสอบตัวผู้เดินทางเองด้วย แต่ในบางครั้งเจ้าหน้าที่บางคนก็กระทำการตรวจสอบผู้โดยสารในลักษณะที่ไม่สุภาพ ซิลลิโท สิลลือเลียนกระบวนการดังกล่าวโดยการสร้างเรื่องให้ประเทศ Nihilon มีกระบวนการตรวจสอบผู้เดินทางที่ด้านคู่กลางอย่าง ไม่สุภาพ เช่นกัน

5. สิทธิการแบ่งเชื้อชาติ และสิทธิชาตินิยม

ในประเทศ Nihilon นักท่องเที่ยวมักต้องเผชิญกับปัญหาการแบ่งเชื้อชาติ และสิทธิชาตินิยมอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เนื่องจากชาวเมือง Nihilon คลั่งไคล้สิทธิการแบ่งเชื้อชาติ และสิทธิชาตินิยมมาก ชาวเมืองจะต่อต้านชาวต่างชาติ โดยแสดงอาการไม่สุภาพต่อพวกเขา และมักจะหาทางเอาเปรียบชาวต่างชาติเหล่านั้นอยู่ตลอดเวลา ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นการทำตามชีวิตตามหลักการในลัทธิ Nihilism เช่นกัน บ้ายประกาศที่ด้านคู่กลางที่เมืองทำของ Nihilon ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าชาวเมืองคลั่งไคล้สิทธิการแบ่งเชื้อชาติ และสิทธิชาตินิยม ตลอดจนเกลียดชังและดูถูกดูแคลนชาวต่างชาติเพียงใด ดังที่ผู้เขียนได้อธิบายเกี่ยวกับป้ายประกาศดังกล่าว โดยใช้ภาษาในลักษณะที่น่าขันว่า

... an illuminated notice on one tent said : BELOVED AND FORTUNATE CITIZENS OF NIHILON → THIS WAY, while at the entrance to the other was written : FOREIGN SCUM ← IN HERE.
(Sillitoe. 1971 : 91)

กลวิธีในการนำเสนอความรู้สึกต่อต้านชาวต่างประเทศของชาวเมือง Nihilon ดังกล่าว เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น แม้ประชาชนส่วนใหญ่จะมีความรู้สึกแบ่งแยกกระหว่างการเป็นคนชาติเดียวกันกับการเป็นคนต่างชาติก็ตาม แต่โดยทั่วไปประเทศต่าง ๆ มักจะถือว่า คนต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศตนจะเป็นผู้ช่วยทำให้ประเทศตนได้รับรายได้จากการใช้จ่ายเงินของนักท่องเที่ยวเหล่านั้นเพิ่มขึ้น ฉะนั้นจึงมักจะเอาใจใส่บรรดาพวกนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเป็นพิเศษ ซึ่ง ซิลลิท ได้หยิบยกลักษณะดังกล่าวของคนเรามาล้อเลียนในลักษณะที่กลับกับความเป็นจริง อย่างน่าขัน

กล่าวคือ แทนที่จะให้ชาว Nihilon เอาอกเอาใจแขกชาวต่างประเทศผู้จะนำเงินตราเข้าประเทศ กลับให้ชาว Nihilon ปฏิบัติต่อแขกชาวต่างชาติเหล่านั้นอย่างเลวร้ายและดูแคลน

นอกจากนี้ชาวเมือง Nihilon จะไม่ละโอกาสที่จะล้อเลียนชาวต่างประเทศเนื่องจากถือกันว่า การล้อเลียนเป็นการแสดงความรักชาติอย่างหนึ่ง ดังที่พ่อค้าชาว Nihilon ผู้หนึ่งกล่าวว่า

"Cheating is normal and natural, so why should I be ashamed of that ? Cheating is good commerce, and to cheat a foreigner is even better : it's patriotic." (Sillitoe. 1971 : 79)

กลวิธีการนำเสนอเหตุผลในการล้อเลียนชาวต่างประเทศดังกล่าว เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน จากการนำเสนอข้างต้น จะเห็นได้ว่า การให้เหตุผลที่ว่า การล้อเลียนชาวต่างชาติเป็นการแสดงความรักชาตินั้น เป็นสิ่งที่น่าขบขัน เพราะเป็นการให้เหตุผลอย่างเห็นแก่ได้ และเข้าข้างตนเองของผู้ล้อเลียนชาวต่างชาติที่ไปคิดเทียบว่าการล้อเลียนเงินชาวต่างชาติเป็นการหาเงินเข้าประเทศทางหนึ่ง ซึ่งพิจารณาได้ว่าการนำเสนอดังกล่าวก็เพื่อล้อเลียนและโจมตีการที่คนบางคนมักหาโอกาสล้อเลียนชาวต่างประเทศในโลกแห่งความเป็นจริง อย่างไรก็ตาม ข้อความที่ว่า "Cheating is good commerce." ก็พิจารณาได้ว่าเป็นการกล่าวโจมตีลักษณะของการทำการค้าโดยทั่วไปในโลก

แห่งความเป็นจริง ที่มักจะต้องอาศัย เล่ห์เหลี่ยมและกลโกงเพื่อผลกำไรที่มากที่สุด

หากชาวต่างประเทศผู้ใดขัดสนที่จะจ่ายเงินที่ถูกเรียกอย่างไม่มีธรรมจากพ่อค้า หรือไม่เตรียมเงินไปให้มากพอที่จะให้พ่อค้าล่อโกงแล้ว เขาก็อาจจะได้รับการต่อว่าจากพ่อค้า เหล่านั้น ดังเช่น พนักงานเดินโต๊ะผู้หนึ่งต่อว่า อตัม ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า

"Look at this specimen, ladies and gentlemen, the waiter shouted, losing his temper, leaping up on to the counter, though no one took much notice of him. He comes into our country and spends only fifty pecks on a cup of coffee for his dinner. How can we prosper with such tourists ? It's a national disgrace that these vegabonds are allowed over the frontier. I expect he has only a few travellers unit in his pocket, maybe even less if we hold him upside down and shake him. They should make sure at the frontier that no one enters our great country, with less than ten thousand units in his wallet. How else can our national economy survive ? It shows how careless our customs officials are these days, not to mention our lazy police. (Sillitoe. 1971 : 68 - 69)

กลวิธีการนำเสนอความรู้ลักษณะนึกคิดและพฤติกรรมของผู้ฉ้อโกงชาวต่างประเทศนี้ เป็นกลวิธีการเบี่ยงเบน และการประยัดประชั้น การที่พนักงานเสิร์ฟอาหารแสดงความรักชาติ ด้วยการพยายามจะฉ้อโกง อตัม หากแต่ไม่สามารถฉ้อโกงออตัมได้ เพราะออตัมไม่มีเงิน จึงกล่าวต่อว่าออตัมว่าประเทศตนจะเจริญได้อย่างไร หากประเทศมีแต่นักท่องเที่ยวที่ยากจน เช่นออตัม นั้น พิจารณาได้ว่าการนำเสนอดังกล่าว เป็นการล้อเลียนและโจมตีบรรดาผู้คน บางคนที่ย่อปลอญชาวต่างประเทศ และการกล่าวอ้างถึงความรักชาติเพื่อการกระทำที่ไม่สุจริตของคนเรา นอกจากนี้ยังพิจารณาได้ว่า การนำเสนอดังกล่าว เป็นการเหยียดหยาม

แนวคิดที่ว่านักท่องเที่ยวมักจะเป็นผู้นำเงินตราเข้าประเทศอันมาล้อเลียนในลักษณะที่กลับกับความ เป็นจริง อย่างน่าขัน

จะเห็นได้ชัดแล้วว่า การนำเสนอเกี่ยวกับสิทธิการแบ่งเชื้อชาติ และสิทธิชาตินิยม ในประเทศ Nihilon นั้น เป็นการล้อเลียนลักษณะดังกล่าวที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้นทุกประเทศมักจะใช้ป้ายประกาศที่ต่อต้านผู้ลกรร ด้วยข้อความคล้าย ๆ กับที่ประเทศ Nihilon ใช้ เพียงแต่ผู้กล่าว นอกจากนั้นในโลกแห่งความเป็นจริงประชาชนในบางประเทศมักจะพยายามหาโอกาสฉ้อโกงชาวต่างประเทศ ด้วยการโกงราคาสูงกว่าปกติ เมื่อให้บริการหรือขายสินค้าแก่พวกเขาอีกด้วย ซิลลิโธ ได้มองเห็นลักษณะดังกล่าว และได้หยิบยกขึ้นมาโจมตีและล้อเลียนโดยนำเสนอลักษณะของสิทธิการแบ่งแยกเชื้อชาติและสิทธิชาตินิยมในประเทศ Nihilon ในลักษณะที่บิดเบือนไปเพื่อประโยชน์ที่ไม่สุจริตอย่างน่ายบขัน

6. กระบวนการทางกฎหมาย

แทนที่ประเทศ Nihilon จะมุ่งขจัดอาชญากรรมให้หมดสิ้นไป ประเทศนี้กลับส่งเสริมให้ประชาชนประกอบการอาชญากรรมมากขึ้น ทั้งนี้เพราะถือว่า การอาชญากรรมมีประโยชน์ในแง่ที่จะช่วยกระจายฐานะความมั่งคั่งทางการเงินในสังคมได้ ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า

Crimes are encouraged in order to facilitate a more equitable distribution of wealth. (Sillitoe. 1971 : 144)

กลวิธีการนำเสนอแนวคิดทางสังคมในประเทศ Nihilon ดังกล่าวเป็นกลวิธี การเหยียดหยัน เนื่องจากเป็นการเสนอแนวคิดในการแก้ปัญหาสังคมที่ไร้เหตุผลและน่ายบขัน อย่างไรก็ดี หากเรากลับมาพิจารณาสภาพของผู้ก่ออาชญากรรมในโลกแห่งความเป็นจริง จะพบว่าอาชญากรส่วนใหญ่นั้นมักมีฐานะยากจน และด้วยสภาพความบีบคั้นทางเศรษฐกิจ คนพวกนี้จึงหาทางออกด้วยการ จี้ ปล้น และลักขโมยผู้อื่น นอกจากนี้จะเห็นได้ว่า ในประเทศที่ยากจน มักจะมีแนวโน้มในการเกิดเหตุอาชญากรรมมากกว่าในประเทศที่ร่ำรวย ซึ่งอาจ

entrance to these places were well concealed, but the addresses, and the ways into them, could be found by dialling a certain telephone number. So a person could go there, and as soon as the door closed, the ritual of execution began, and stage by stage it became so convincing that after a few hours the person who had entered really believed he was on the way to decapitation, or whatever it was to be. He was reduced to a state of terror, remorse, repentance -- though still innocent. At the last moment, when it clearly seemed impossible that he would live, he was read out a personal letter of pardon signed by President Nil, and a letter of forgiveness from the mother of the child he was supposed to have killed. Then he was free, innocent, regenerated, blessed,... (Sillitoe. 1971 : 125)

กลวิธีการนำเสนอวิธีขจัดอาชญากรรมในประเทศ Nihilon ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน เนื่องจากเป็นวิธีการขจัดอาชญากรรมที่ไร้เหตุผล และน่าขบขัน หากเราทบทวนพิจารณาโลกแห่งความเป็นจริงแล้ว เราจะเห็นได้ว่า อาชญากรรมนั้นเกิดขึ้นทุกหนทุกแห่งในทุกสังคมในโลก และไม่มีสังคมใดสามารถขจัดขจัดอาชญากรรมให้หมดสิ้นไปได้ ไม่ว่ากฎหมายของสังคมนั้น ๆ จะเข้มแข็งเพียงใด ฉะนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่ซิลลิโกล้างเรื่องให้ประเทศ Nihilon สนับสนุนให้ประชาชน ประกอบอาชญากรรมและให้ความคุ้มครองแก่พวกอาชญากรนั้น เป็นการโจมตีลักษณะความเป็นจริงเกี่ยวกับสภาพอาชญากรรมที่ไม่อาจขจัดให้หมดสิ้นไปได้ในทุกสังคม

7. กฎเกณฑ์สังคมบางประการ

ซิลลิโธ ให้ประเทศ Nihilon มีกฎเกณฑ์สังคมที่น่าขบขันต่าง ๆ ทั้งนี้เพื่อจะ

โจมตีข้อบกพร่องบางประการของสังคมในโลกแห่งความเป็นจริง ดังต่อไปนี้

7.1 ทะเบียนสมรส (Marriage Licence) ทะเบียนสมรสในประเทศ Nihilon มีอายุใช้บังคับคราวละ 7 ปี จะเห็นผู้สมรสจะต้องไปต่ออายุทะเบียนสมรสทุก 7 ปี และหากผู้ใดไม่ไปต่ออายุทะเบียนสมรสตามกำหนด ผู้นั้นจะถูกพิจารณาว่าเป็นคนโสด สภารายละเอียดต่อไปนี้

... in Nihilon a marriage licence is granted only for seven years. It then comes up for renewal, like a television licence. Those who don't choose to renew it mutually (and she didn't) were no longer considered to be married.

(Sillitoe, 1971 : 120)

"She" ในข้อความที่คัดลอกมานี้ หมายถึง เมลลา ลูกสาวประธานาธิบดีคนก่อน เมลลา ไม่ต่อทะเบียนสมรส หล่อนจึงถูกพิจารณาว่ายังไม่ได้แต่งงาน

กลวิธีการนำเสนอกฎเกณฑ์สังคมดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเหยียดหยัน และการประชดประชัน เนื่องจากนำหลักการเกี่ยวกับการใช้ทะเบียนสมรส มาล้อเลียนในลักษณะที่น่าขบขัน อย่างไรก็ตาม จะเห็นได้ว่า การนำเสนอดังกล่าวนี้ เป็นการโจมตีกฎเกณฑ์สังคมในโลกแห่งความเป็นจริงเกี่ยวกับการใช้ทะเบียนสมรส โดยชี้ให้เห็นว่า ทะเบียนสมรสนั้นไม่ใช่หลักประกันของความรักและความซื่อสัตย์ระหว่างสามีภรรยา ทั้งนี้เราจะพบเห็นเลื่อมว่า ในสังคมโดยทั่วไปนั้น เมื่อสามีภรรยาอยู่กินด้วยกันมาเป็นเวลานาน ทั้งคู่อาจเบื่อหน่ายซึ่งกันและกัน หรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไปพบรักใหม่ และนอกใจคู่ครองของตน อันเป็นต้นเหตุของการหย่าร้าง และการประพฤติดีศีลธรรมในด้านผู้สาว ซึ่งพฤติการณ์ในลักษณะเช่นนี้ เกิดขึ้นเลื่อมในทุกสังคม และซิลลิโท ได้หยิบยกพฤติการณ์ในลักษณะดังกล่าว ขึ้นมาล้อเลียน และชี้แนะวิธีการแก้ปัญหาที่อาจเป็นไปได้อย่างประชดประชัน โดยกำหนดให้ทะเบียนสมรสมีอายุเพียงชั่วคร่าว ทั้งนี้เพื่อให้เหมาะสมกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคม

7.2 การฆ่าตัวตาย ประเทศ Nihilon ถือว่าการฆ่าตัวตาย เป็นเรื่อง

ผิดกฎหมาย และตำรวจในประเทศนี้มีหน้าที่ยิงทุกคนที่พยายามฆ่าตัวตาย ดังที่ตำรวจผู้หนึ่งอธิบายให้ชาร์ตฟังว่า

'... I have orders to shoot anyone on sight trying to commit suicide. It's a difficult job. The government doesn't like people to kill themselves because it gives it a bad name.

There's only one thing better than a dead Nihilist, and that is a live Nihilist. Also, there's a saying in Nihilon :

"Stop a suicide, commit a murder"... (Sillitoe, 1971 : 172)

กลวิธีการนำเสนอแนวคิดทางสังคมดังกล่าว โดยใช้ภาษาที่มีความหมายขัดแย้งกัน อย่างน่าขบขันนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประหลาดประชัน เพราะการให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่ยิงผู้ประสงค์จะฆ่าตัวตาย ผลที่ได้รับก็คือสิ่งเดียวกัน คือ เหยื่อนั้นต้องตายนั่นเอง ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่า การนำเสนอดังกล่าวเป็นการโจมตีสภาพความเป็นจริงในสังคมต่าง ๆ บางแห่งในโลกของเราเกี่ยวกับการมีกฎหมายห้ามไม่ให้ประชาชนฆ่าตัวตาย แต่ทว่ารัฐสามารถประหารชีวิตประชาชนได้ เนื่องจากมีกฎหมายอนุญาตให้มีการประหารชีวิตผู้ที่กระทำผิดอย่างร้ายแรง

อย่างไรก็ดี ปรากฏว่ามีชายผู้หนึ่งสามารถกระโดดน้ำฆ่าตัวตายที่สะพานแห่งการกระทำอันวิบัติกรรมมิได้สำเร็จ แม้ตำรวจสองนายจะพยายามยับยั้งเขาด้วยการพยายามอิงเขาก็ตาม แต่ไม่อาจกีดกันการฆ่าตัวตายของเขาได้ ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายเหตุการณ์ขณะนั้นว่า

With the policemen closing in, the man, only a few metres away, jumped on to the parapet, then fell laughing into the river below. (Sillitoe, 1971 : 171)

กลวิธีการนำเสนอเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากเป็นการแสดงให้เห็นว่ากฎหมายการห้ามฆ่าตัวตายในประเทศ Nihilon เป็นสิ่งที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราว อย่างไรก็ดีเราอาจพิจารณาได้ว่า การนำเสนอดังกล่าวนี้เป็นการโจมตี

กฎหมายการห้ามประหารชีวิตตาย ของประเทศทางตะวันตกในโลกแห่งความเป็นจริง
อย่างประหลาดประชัน

7.3 ใบรับรองการฆ่าคน ในประเทศ Nihilon นี้ หากผู้ใดต้องการจะฆ่า
ใครสักคนก็สามารถขอซื้อใบรับรองการฆ่าคนจากรัฐบาลได้ หากแต่ต้องเสียเงินซื้อใบรับรอง
ดังกล่าวในราคาที่แพงมาก อย่างไรก็ดี ด้วยเหตุที่ทุกคนต่างก็มีศัตรูที่ตนเกลียดชัง และ
อยากกำจัด ทุกคนจึงขยันขันแข็งในการทำงานเพื่อเก็บเงินซื้อใบรับรองการฆ่าคนไว้สำหรับ
ฆ่าศัตรูของตน ดังรายละเอียดที่นักโทษแก่ผู้หนึ่งอธิบายดังนี้

A man was granted permission to kill somebody if he paid a
hundred thousand klipps into the private account of President
Nil at the State Bank. On receipt of this payment the man
--- or woman, though not many women were interested --- was
given a revolver and a killing certificate, with the name of
the person inscribed on it whom he wished to put an end to.
So everyone has an incentive to work, and save, because there
is no one, in this country at any rate, who doesn't have
someone he wants to kill. Many people fervently saved in
order to get their hundred thousand, and therefore a killing
certificate. There was no need to produce houses or cars
for them to spend their money on. True, a lot of people die,
and sometimes whole families are wiped out, but people are
cheap. (Sillitoe. 1971 : 161)

กลวิธีการนำเสนอกฎเกณฑ์สังคมดังกล่าวในประเทศ Nihilon เป็นกลวิธีการ
เย้ยหยัน เนื่องจากการส่งเสริมให้ประหารชีวิตกันเพื่อหาเงินเข้ารัฐนั้นเป็นแนวความคิด
ที่ไร้เหตุผลและน่าขบขัน

อย่างไรก็ดี อาจกล่าวได้ว่า การเล่นเรื่อง การออกใบรับรองการฆ่าคนของประเทศ Nihilon นี้ เป็นการนำเสนอเพื่อโจมตี การแก้ปัญหอาชญากรรมในโลกแห่งความเป็นจริง ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น เราไม่อาจป้องกันหรือขจัดปัญหาอาชญากรรมที่มีสาเหตุมาจากความเกลียดชังส่วนตัวได้ ฉะนั้น ซิลลิโท จึงประชันประชันให้เห็นว่า ในเมื่อสังคมไม่อาจขจัดปัญหาอาชญากรรมดังกล่าวได้ สังคมก็ควรได้รับประโยชน์จากการที่การประกอบอาชญากรรมบ้าง

7.4 บัตรอนุญาตการผจญภัย เนื่องด้วยประเทศ Nihilon มีนโยบายส่งเสริมการก่ออาชญากรรมในสังคม รัฐบาลประเทศ Nihilon จึงจัดให้มีบัตรอนุญาตการผจญภัยขึ้น ทั้งนี้เพื่อให้ประชาชนได้ก่อความเดือดร้อนต่าง ๆ ให้แก่สังคม เช่น กระทำการขโมยหรือกระทำการลักพาผู้คนไปเรียกค่าไถ่ ดังที่ตำรวจปลอมเล่าให้ แจกสัน ฟังว่า

'We both won an Adventure Permit from the government, so, we're allowed to do all this. When we get to Agbat we'll have to go to the major's office to get the section torn from our certificates which says "Abduct Two Women". We've already qualified for the clause which says "Take Policemen's Clothes". When we've finished with you we go onto the next panel, which tells us to "Steal a Car". The adventure's only just begun, and we're enjoying it very much,..."

(Sillitoe. 1971 : 164)

กลวิธีการนำเสนอกฎเกณฑ์สังคมดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากการที่รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมอาชญากรรมนั้น นับเป็นแนวคิดที่ไร้สาระและน่าขบขัน เพราะตามปกติทุกสังคมในโลก ย่อมต้องการละขจัดอาชญากรรมให้หมดสิ้นไป

อย่างไรก็ดี อาจกล่าวได้ว่า การที่ซิลลิโท สร้างเรื่องให้ประเทศ Nihilon สนับสนุนให้ประชาชนกระทำการขโมย กระทำการลักพาผู้คนไปเรียกค่าไถ่ และอื่น ๆ นี้

เป็นการโจมตีและล้อเลียนการที่คนเราบางคนในสังคมมีอาการและความต้องการที่จะกำจัดบุคคลที่ตนเกลียดชังด้วยการก่ออาชญากรรม ตลอดจนการกระทำในสิ่งที่ไม่เหมาะสมต่าง ๆ ตามสัญชาตญาณดิบของตน

7.5 บัตรอนุญาตให้เป็นคนนอกกฎหมายและบัตรอนุญาตให้เป็นนักล่าคนนอกกฎหมาย ประเทศ Nihilon จัดตั้งหาผู้ต่อต้านสังคมโดยอนุญาตให้ผู้ไม่พอใจสภาพสังคมไปเป็นคนนอกกฎหมายได้ ซึ่งคนนอกกฎหมายนี้จะถูกตามล่าโดยคนของรัฐบาล นอกจากนี้ ผู้ไม่พอใจสภาพสังคมอาจขออนุญาตไปเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ผู้มีหน้าที่ตามล่าคนนอกกฎหมายก็ได้ ดังที่ชาว Nihilon ผู้หนึ่ง อธิบายว่า

'Well, you see, when someone is at the end of his tether in Nihilon he can go to the office of the Ministry of the Interior and register himself as an Outlaw. He is given a gun, ammunition and supplies, and taken by lorry to a remote part of the country, where he is left to fend for himself.'...
'But on the other hand, I might be so depressed that I'll go and join the security forces. In which case I apply to the same building, but a different department. They give me a gun, uniform, ammunition and supplies, and take me to a remote part of the country where I am left on my own to hunt the Outlaws...'

(Sillitoe. 1971 : 135 - 136)

กลวิธีการนำเสนอกฎเกณฑ์สังคมดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากการจัดตั้งหาผู้ต่อต้านสังคมโดยการให้ไปฆ่าฟันกันเองในป่าเขานี้ นับเป็นเรื่องที่เหลวไหลและน่าขบขัน อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาปัญหาผู้ก่อความไม่สงบในโลกแห่งความเป็นจริงแล้วเราจะเห็นว่า ทุกสังคมย่อมต้องประสบปัญหาผู้ก่อความไม่สงบเนื่องจากไม่พอใจระบบสังคม

ซึ่งตามปกตินั้น หากบุคคลพวกนี้กระทำผิดกฎหมาย รัฐบาลก็จะดำเนินการลงโทษตามความเหมาะสม เช่น คุมขังไว้ในคุก เป็นต้น อย่างไรก็ตาม อย่างไรก็ดี ในการนำเสนออย่างต้นนั้น อาจกล่าวได้ว่า ซิลลิโต ได้เสนอแนะแนวทางในการแก้ปัญหาผู้ไม่พอใจระบบสังคม ในเชิงล้อเลียน กล่าวคือให้ผู้ไม่พอใจระบบสังคมได้ระบายความรู้สึกคับแค้นใจของตนออกมาด้วยการก่อความรุนแรงฆ่าฟันกันเองในป่าแทน

8. ระเบียบประเพณี และระเบียบแบบแผนบางประการของสังคม

ระเบียบประเพณีและระเบียบแบบแผนบางประการในสังคมประเทศ Nihilon

มีลักษณะตรงกันข้ามกับระเบียบประเพณีและแบบแผนทางสังคมในโลกแห่งความเป็นจริง

ดังต่อไปนี้

8.1 การตาย ในสังคมประเทศ Nihilon นั้นถือว่าการนอนตายอย่างสงบคนเดียวจนนั้นเป็นสิ่งเลวร้ายที่ควรหลีกเลี่ยง ฉะนั้น บรรดาคนแก่ทั้งหลายจึงถูกส่งไปทำการสู้รบตามแนวชายแดน ขณะที่คนป่วยหนักปางตายถูกนำไปทิ้งไว้กลางแจ้งในที่ท้องที่ห่างไกลเพื่อให้ค่อย ๆ สิ้นลมไปอย่างสงบ ดังรายละเอียดที่คำกล่าวของนักปราชญ์อธิบายให้ ชาร์ลตฟังว่า

'Nobody died in bed in Nihilon,' said the professor, 'unless they are young and fit, and get stabbed by a jealous husband, or shot by a frantic wife, or picked off by an enemy who can only be sure of finding them in bed. Otherwise the old are sent into a convenient frontier clash, while the fatally sick are despatched to a remote part of the country and allowed to die peacefully in the open air. It is considered bad for anyone to pass on in bed...' (Sillitoe, 1971 : 71)

กลวิธีการนำเสนอคำนิยมเกี่ยวกับการตายดังกล่าว เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากการนำเสนอวิธีปฏิบัติต่อผู้กำลังจะตายและศพในลักษณะดังกล่าวนี้ แตกต่างจาก

คำนิยามของคนในสังคมในโลกแห่งความจริงซึ่งทำให้การนำเสนอในลักษณะนี้อยู่ในลักษณะที่น่า
ขบขันและไม่เข้าเรื่องเข้าราว

อย่างไรก็ดี การนำเสนอดังกล่าวนี้ อาจทำให้ผู้อ่านได้หันมาพิจารณาความเป็น
จริงเกี่ยวกับสถานะของคนที่กำลังจะตาย ซึ่งอันที่จริงนั้นคนที่กำลังจะตายหาประโยชน์ต่อ
สังคมแต่อย่างใดไม่ หากแต่จะเป็นภาระแก่สังคมเท่านั้น ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่าการนำเสนอ
แนวความคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ที่กำลังจะตายในประเทศ Nihilon ดังที่กล่าวมานี้ ก็
เนื่องจาก ซิลลิโต ประสงค์จะโจมตีแนวความคิดเกี่ยวกับการดูแลและเอาใจใส่คนใกล้ตาย
หรือแนวความคิดเกี่ยวกับการสวดศพที่ฟุ่มเฟือยต่าง ๆ ว่าเป็นสิ่งไร้ประโยชน์

8.2 ความรัก รักเป็นสิ่งต้องห้ามในประเทศ Nihilon สังคม
ประเทศ Nihilon ถือว่าความรักเป็นต้นเหตุของความอิจฉา ความมั่นคง ความเล่ห์
ความร่วมมือ และอื่น ๆ ซึ่งเป็นอันตรายต่อระบบ Nihilism ดังรายละเอียดที่เจ้าหน้าที่
ผู้ลงกรรณกล่าวกับข้าราชการว่า

'... Love and nihilism don't go together. Love is a threat to
nihilism. It can be used by the opposition as a social force.
Honesty, stability, all those terrible things stem from love.
If you allow love, you get idealism, cooperation, affection.
That would never do. Nihilism would rot under it...'
(Sillitoe. 1971 : 105)

กลวิธีการนำเสนอคำนิยามของสังคมเกี่ยวกับความรักในประเทศ Nihilon
ดังกล่าวเป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน เนื่องจากการนำเสนอแนวความคิด
เกี่ยวกับการส่งเสริมความรักให้เกิดขึ้นในสังคม ในโลกแห่งความเป็นจริง มาล้อเลียนใน
ลักษณะตรงกันข้าม อย่างน่าขบขัน

จะเห็นได้ชัดเจนนว่าแนวความคิดเกี่ยวกับการห้ามไม่ให้พลเมืองมีความรักต่อกันใน
ประเทศ Nihilon นี้ ตรงกันข้ามกับแนวความคิดในการส่งเสริมให้มีความรักเกิดขึ้นใน

สังคมเพื่อควมมีเมตตาอารีต่อกัน ระหว่างมนุษย์ชาติในโลกแห่งความเป็นจริง อย่างไรก็ตาม แม้ในโลกแห่งความเป็นจริง จะมีการส่งเสริมให้มีความรักซึ่งกันและกันระหว่างมนุษย์ ประชาชนในโลกก็ยังคงต้องเผชิญกับความวุ่นวายต่าง ๆ เช่น สงคราม หรือเหตุการณ์อันตรายต่าง ๆ เช่น การอาชญากรรม และการปล้นสดมภ์ เป็นต้น นั่นคือ ความรู้สึกเป็นปฏิกิริยาต่อกันในหมู่ประชาชน ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดเหตุการณ์ไม่สงบต่าง ๆ ในโลกนั้น ยังคงดำรงอยู่ แม้ทุกคนจะพยายามซ่อนเร้นเอาไว้ภายใต้คำว่า "รัก" ซิลลิโท ได้หยิบยกจุดอ่อนดังกล่าวในโลกของเราขึ้นมาโจมตี และหัวเราะเยาะ โดยให้ประชาชนในประเทศ Nihilon แสดงความชั่วร้ายของตนออกมาตามปรารถนา โดยไม่ให้ความรู้สึกรักใคร่ต่อกันเข้ามาเกี่ยวข้อง

8.3 การรักษาคนไข้ ในประเทศ Nihilon นั้น หากเกิดกรณีคนป่วยป่วยเป็นโรคประสาท พ่อแม่ของผู้ป่วยจะได้รับการรักษาแทน ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า

In Nihilon, whenever a young person has a nervous breakdown, or anything more serious, it's the parents who have the treatment. I suppose we'll be in for shock therapy, drugs, and psychoanalysis - in that order. (Sillitoe. 1971 : 123)

กลวิธีการนำเสนอวิธีการรักษาคนไข้ในลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากวิธีการรักษาคนหนึ่ง ขณะที่อีกคนหนึ่งป่วยนั้น เป็นวิธีการที่เหลวไหลไร้สาระ และน่าขบขัน

อย่างไรก็ดี การนำเสนอดังกล่าวนี้ เป็นการเสนอแนะให้ผู้อ่านได้วิเคราะห์ว่า พ่อแม่ย่อมมีส่วนบางประการในการเป็นต้นเหตุที่ทำให้ลูกของตนป่วยเป็นโรคประสาท เช่น อาจมีส่วนในแง่ของกรรมพันธุ์ หรือในแง่ของการเลี้ยงดู เป็นต้น ซึ่งซิลลิโท ได้หยิบยกลักษณะดังกล่าวขึ้นมาโจมตีและหัวเราะเยาะ โดยให้พ่อแม่ได้รับการรักษาจากแพทย์ เมื่อลูกของตนป่วยเป็นโรคประสาท

8.4 การสื่อสารทางไปรษณีย์ ในประเทศ Nihilon ผู้ใช้บริการ

ไปรษณีย์ได้รับการเตือนว่า ไม่ควรส่งพัสดุหรือจดหมายโดยวิธีการลงทะเบียน เนื่องจากพัสดุหรือจดหมายดังกล่าวอาจสูญหายได้ และในการส่งจดหมายหรือพัสดุโดยวิธีธรรมดา ที่ปลอดภัยกว่านั้น ผู้ใช้บริการก็ได้รับการเตือนให้ส่งไปอย่างละ 2 อัน เพื่อการสูญหายเช่นกัน ดังรายละเอียดที่ได้บรรยายไว้ในแผนป้ายประกาศว่า

Foreign visitors are warned by the Nihilon postal authorities not to send any valuables by registered mail. The prominent stamping and labelling of such items serves only to mark them out for theft by our diligent and honest employees. To ensure that a letter will reach its destination, the visitor had better post by ordinary mail, and send two copies in order that one may get there. (Sillitoe. 1971 : 155)

กลวิธีการนำเสนอความไร้ประสิทธิภาพในการให้บริการทางไปรษณีย์ในประเทศ Nihilon นี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน

เราจะเห็นได้ว่าการนำเสนอดังกล่าวนี้ ซิลลิโท มีจุดประสงค์ที่จะโจมตีการให้บริการการส่งของทางไปรษณีย์ในโลกแห่งความเป็นจริง ทั้งนี้เนื่องจากในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น การส่งพัสดุหรือจดหมายทางไปรษณีย์ในบางครั้ง ก็มีการสูญหายเกิดขึ้น แม้ว่าผู้จัดส่งจะจัดส่งอย่างรอบคอบ ตามระเบียบของการส่งพัสดุและจดหมายนั้น ๆ แล้วก็ตาม นอกจากนี้ อาจพิจารณาได้ว่า ในการนำเสนอดังกล่าวนี้ ซิลลิโท ได้หยิบยกข้อเสียของการส่งสิ่งของด้วยการลงทะเบียนมาโจมตี และล้อเลียนด้วย กล่าวคือ ตามปกตินั้น คนโดยทั่วไป มักจะส่งสิ่งของที่มีค่าโดยวิธีลงทะเบียน ซึ่งย่อมทำให้พวกมีฉลากที่คอยหาโอกาสขโมยสิ่งของที่จัดส่งโดยทางไปรษณีย์ แยกแยะได้ว่าควรจะขโมยพัสดุนั้นใด ซึ่งซิลลิโท ได้โจมตีข้อเสียดังกล่าวนี้อย่างประชดประชัน โดยให้เจ้าหน้าที่ไปรษณีย์ของ Nihilon ทำเครื่องหมายลงทะเบียนลงบนพัสดุนั้น ๆ เพื่อจุดประสงค์ให้พวกมีฉลากที่คอยหาโอกาสขโมยได้ถูกต้อง

8.5 การโกงเลือด เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการของประเทศ Nihilon แสดงออกถึงความรักชาติด้วยการบังคับให้นักท่องเที่ยวต้องบริจาคเลือด แล้วเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการเหล่านั้น จะนำเลือดที่ได้มานั้นไปขายเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ดังที่เจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการคนหนึ่งเล่าให้เบนจาบินฟัง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

"The fact is," said the young customs official with the hammer in his briefcase, "no matter how much blood a person says he has we always take a litre out, on this route. We sell it to the Nihilon Blood Bank for use in our war against Cronacia. It not only makes us money, but it's patriotic as well."

(Sillitoe. 1971 : 65)

กลวิธีการนำเสนอเหตุการณ์ดังกล่าวนี้เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน การนำเสนอดังกล่าว ซึ่งเป็นการตีแผ่วิธีการใช้เล่ห์เหลี่ยมในการโกงเลือด ของเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลการในประเทศ Nihilon อย่างไม่คำนึงถึงความผิดชอบชั่วดีในแง่ศีลธรรม แต่อย่างใดนั้นนับเป็นการล้อเลียน และโจมตี ลักษณะของคนที่ชอบฉ้อโกงผู้อื่น ในสังคมแห่งความเป็นจริง อย่างตลกขบขัน

8.6 การโกงเงิน ด้วยเหตุที่ชาวเมือง Nihilon เคร่งครัดกับหลักการโกงเงินตามที่ได้บัญญัติไว้ในลัทธิ Nihilism นักท่องเที่ยวทั้งหลายจึงมักต้องเผชิญกับการฉ้อโกงเงินอยู่เสมอ ดังตัวอย่างเช่นอดัม ถูกโกงเงินทอนใน Paradise Bar แถบชายแดน และถึงแม้อดัมจะทราบตัวว่าตนถูกโกงเงินอย่างต่อหน้าต่อตา เขาก็ไม่อาจขัดขืนหรือตั้งต้นอย่างใดได้ ดังที่ผู้เขียนได้บรรยายไว้ว่า

'Sixty-two klipps, Sir.'

Adam pulled his travellers unit back across the counter.

'You said forty-two a few minutes ago.'

'He means well,' the old man said to adam, leaning

over and straightening the bartender's tie. He

picked up the travellers unit, put on a monocle, and

held it to the light. 'Change it for him,' he snapped.

'Certainly, Sir', said the bartender. He took the note, put it into the till, and stood by the mirror with arms folded.

'My change,' said Adam, after waiting for him to give it back.

'Sixty-two klipps to the unit,' said the bartender.

'It's a hundred,' Adam shouted. The old men looked on in disapproval.

'Certainly,' conceded the bartender, 'that's what you get at the bank. But here it's sixty-two. Sixty really, but I'm not going to argue about the other two. Economy is frowned upon in Nihilon, especially among tourists.'

'you'd better accept it,' the old man said to Adam.

'But it's ridiculous,' he complained.

'Life is,' sighed the old man, picking up his rifle and sliding a bullet into the magazine. Adam walked away from the bar, sensing danger. On reaching the door he turned for a moment to see the old man and the bartender bent over the counter, dividing a heap of coin between them, which no doubt should have been his change. He hurried outside, anxious once more for the safety of his bicycle.

(Sillitoe. 1971 : 24)

กลวิธีการนำเสนอเหตุการณ์ดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และประชดประชัน จากบทสนทนาข้างต้น ได้แสดงให้เห็นถึงการพูดจาสับสน และการใช้เล่ห์เหลี่ยมกลโกงของ ชาวเมือง Nihilon ที่สนใจจะฉ้อโกงเงินจากชาวต่างประเทศโดยไร้ยางอาย ซึ่งอาจ

กล่าวได้ว่าการนำเสนอดังกล่าวเป็นการล้อเลียนนักล่อโกงชาวต่างประเทศในโลกแห่งความเป็นจริงอย่างแน่นอน

โดยทั่วไปนั้น การล่อโกงเงินมักจะเกิดขึ้นอยู่เสมอไม่มากนักน้อยในทุกสังคมในโลกแห่งความเป็นจริง และผู้คนส่วนใหญ่มักจะตระหนักดีถึงความเป็นจริง ดังกล่าว หากแต่ไม่ต้องการความยุ่งยากในการที่จะเอาเรื่องหรือหาความกับพวกล่อโกงเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นในบางครั้ง คนเราก็กถูกล่อโกง หรือยอมให้โกงเงินอย่างไม่รู้ตัว หรืออย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อย่างไรก็ตาม เมื่อเราไปอยู่ในต่างแดน เรามักจะระวังตัว เรื่องเงินทองมากขึ้น และเราจะรู้สึกโกรธ และเสียหน้ามาก หากทราบว่าตัวเองถูกโกงเงินในต่างแดน ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าการนำเสนอดังกล่าวเป็นการหยิบยกเอาลักษณะดังกล่าวมาล้อเลียนอย่างขบขัน โดยการให้นักท่องเที่ยวนั้นในประเทศ Nihilon ถูกโกงเงินทั้งโดยตรงและโดยอ้อมอย่างไม่รู้ตัว

8.7 เพศสัมพันธ์ ในประเทศ Nihilon พลเมืองสามารถจะประพฤติปฏิบัติใด ๆ ตลอดจนสามารถวางแผนที่จะกระทำการสิ่งหนึ่งสิ่งใดเพื่อสนองความปรารถนา และตัณหาของตนได้ ด้วยเหตุนี้นักท่องเที่ยวนั้นมีรูปร่างหน้าตาดีจึงอาจตกเป็นเหยื่อ และถูกล่อลวงโดยชาวเมือง ที่มีความต้องการทางเพศอย่างรุนแรงได้ แจกสิน ก็เป็นหนึ่งในบรรดาเหยื่อของพวกเขาชาวเมืองดังกล่าว หล่อนถูกหัวหน้าตำรวจที่ขายแผนวางแผนลวง และเมื่อทราบว่าตนเองกำลังถูกหัวหน้าตำรวจล่อลวง หล่อนจึงได้จับบันทึกไว้เพื่อประโยชน์ในการเขียนหนังสือแนะนำการท่องเที่ยวนั้นไว้ว่า

'Passions run high in Nihilon. It is a country with few moral standards, and ladies traveling alone would do well to remember this. (Sillitoe. 1971 : 47)

สำหรับแผนล่อลวงที่หัวหน้าตำรวจดำเนินการกับแจกสิน นั้น แจกสินได้ทราบรายละเอียดจากการเปิดเผยของหัวหน้าตำรวจเอง ดังนี้

I only played God to lure you here. I saw you get off the train, so I persuaded the stationmaster to help you, which was the first part of my uncannily successful plan. He didn't

want to, but I said I'd kill his wife and have him arrested for murder if he didn't. So he helped you through the customs, got you to the Nihilon train, and went off with your luggage. I know that you would then have to complain to me, and I simply waited for you here. You see, it's not playing God. It's only thinking for oneself in a high and mighty manner !

(Sillitoe. 1971 : 47)

กลวิธีการนำเสนอพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดของหัวหน้าตำรวจดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน ซึ่งอาจพิจารณาได้ว่าการนำเสนอดังกล่าว เป็นการล้อเลียน และโจมตี การที่มีอำนาจหน้าที่ใหญ่โตในทางราชการบางคนในโลกแห่งความเป็นจริง อาศัยอำนาจหน้าที่ของตนกระทำการต่าง ๆ ที่ไม่เหมาะสมเพื่อประโยชน์ส่วนตัวอย่างไร้ศีลธรรม

นอกจากนี้หญิงสาวชาว Nihilon ยังสามารถเล่นความรักแก้มือช่ายได้ โดยไม่รู้สึกละอายใจแต่ประการใด เมลลาสาวชาว Nihilon แสดงความปรารถนาในตัวเล็ดการ์ ออกมาอย่างชัดเจน ดังที่ผู้อ่านสามารถสังเกตได้จากลักษณะท่าทางและคำพูดของเมลลาได้ เช่น

She leaned forward, took his cigar from his mouth, and threw it into the water. Its hot end sizzled and floated away, and she stopped rowing --- to kiss him on the lips... 'Don't be afraid,' she said, in a light and musical voice, 'I want you, that's all'... 'I saw you from the shore,' she added, 'through my binoculars, and I decided that I wanted you. That's why I rowed faster than any of others'. (Sillitoe. 1971 : 89)

กลวิธีการนำเสนอพฤติกรรมของเมลลาในลักษณะดังกล่าว เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน การนำเสนอลักษณะการแสดงออกของเมลลาที่แสดงความปรารถนา

ในตัวเอ็ดการ์นั้น มีลักษณะเด่นเดียวกับการแสดงออกของผู้ชายที่มีความต้องการหญิงที่ตนปรารถนา ซึ่งการนำเสนอลักษณะท่าทางของผู้หญิงในท่าของผู้ชายในเรื่องของการนำเสนอความรักดังกล่าวนี้ ทำให้ผู้อ่านรู้สึกขบขันได้ อย่างไรก็ตามก็อาจพิจารณาได้ว่า การนำเสนอดังกล่าวเป็นการเรียกร้องให้เห็นว่า ผู้หญิงควรมีสิทธิในการเล่น และแสดงความสามารถในตัวเพศตรงกันข้ามได้อย่างเสรีเช่นกัน สังคมส่วนใหญ่ในโลกแห่งความเป็นจริง มักจะมีแนวคิดที่ยึดถือมาแต่ดั้งเดิมว่า ผู้หญิงที่แสดงความสามารถในตัวชายแปลกหน้านั้น มักจะเป็นผู้หญิงไม่ดี ด้วยเหตุนี้ ฮิลลโท จึงหยิบยกคำนิยมดังกล่าวขึ้นมาหัวเราะเยาะ และล้อเลียน โดยเล่นอุปคัลกของผู้หญิงในประเทศ Nihilon ในลักษณะที่สับสนกับแนวคิดที่ยึดถือกันในสังคมแห่งความเป็นจริง คือให้ผู้หญิงเป็นผู้เริ่มต้นเล่นความรักแก่ชาย

9. การประท้วงทางสังคม

รัฐบาลประเทศ Nihilon ดำเนินการตอบสนองการเรียกร้องขอความเป็นธรรมต่าง ๆ ทางสังคมของประชาชนด้วยวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้เรียกร้องเหล่านั้นพอใจดังตัวอย่างต่อไปนี้

9.1 การเรียกร้องสิทธิที่เท่าเทียมกันของสตรี ประเทศ Nihilon

ตอบสนองความต้องการการมีสิทธิเท่าเทียมกับบุรุษของสตรี โดยการอนุญาตให้สตรีทำงานหนักทุกประเภทแทนบุรุษ ซึ่งบรรดาสตรีทั้งหลายเหล่านั้นต่างรู้สึกพอใจ ที่ได้รับสิทธิเท่าเทียมบุรุษในลักษณะเช่นนั้น ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Women were busy along the wharves, working cranes and driving trolleys, and when the same young officer tapped him on the shoulder, Edgar put his book away, and asked why so many women were toiling on the shore instead of men.

'Well, you see, the women of Shalp were very revolutionary.

They demanded equality with men, so we gave it to them --

building, digging, driving, carrying, rowing, hauling. Now

they are happy, because they are equal.'

'What about the men ?'

'They are happy too. They sit in cafe's, and work in offices all day. They are not equal with the women, but they are generous and don't mind. Everybody works hard in Nihilon, otherwise we wouldn't have such a good standard of living.'

(Sillitoe, 1971 : 36 - 37)

กลวิธีการนำเสนอการให้สิทธิที่เท่าเทียมกันแก่สตรีใน Nihilon ดังกล่าวนี เป็น กลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน เนื่องจากการล้อเลียนการเรียกร้องสิทธิที่เท่าเทียมกันของสตรีในสังคมต่าง ๆ ในโลกแห่งความเป็นจริง อย่างเลียดสีและน่าขบขัน

ผู้หญิงและผู้ชายในสังคมบางแห่ง เช่น สังคมไทย ผู้หญิงถูกถือว่าเป็นช้างเท้าหลัง และในบางโอกาสก็ต้องการหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้ผู้ชาย เช่นเดียวกับสาวใช้ปฏิบัติต่อผู้เป็นนาย ในบางสังคมค่านิยมและวัฒนธรรมกำหนดให้ผู้หญิงต้องเป็นผู้ทำงานหนัก เพื่อรับใช้ผู้ชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องงานการบ้านการเรือน ทั้ง ๆ ที่ในขณะเดียวกันนั้น ผู้ชายซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในครอบครัวยังมีโอกาสที่จะแสวงหาความสุขส่วนตัวด้วยการดื่มเหล้า เล่นการพนัน และอื่น ๆ ในปัจจุบันนี้ ผู้หญิงไม่เพียงแต่จะต้องปฏิบัติงานบ้านเท่านั้น หากแต่บางคนยังต้องมีการะหน้าที่จะต้องปฏิบัติงานในสำนักงานหรือในโรงงานต่าง ๆ ด้วย และคนงานหญิงมักจะได้อำนาจแรงงานในอัตราต่ำกว่าคนงานชาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความไม่เท่าเทียมกันระหว่างผู้ชายและผู้หญิงยังคงมีอยู่อย่างกว้างขวางในสังคมบางแห่งในโลกเราปัจจุบัน ซึ่งในปัจจุบัน ผู้หญิงในสังคมต่าง ๆ ได้มีความเคลื่อนไหวที่จะเรียกร้องสิทธิที่เท่าเทียมชายมากขึ้น และ สิลลิโท ได้หยิบยกลักษณะการเรียกร้องสิทธิของสตรีดังกล่าวมาล้อเลียน ในลักษณะที่ประชดประชัน และน่าขบขัน โดยตอบสนองการเรียกร้องสิทธิที่เท่าเทียมกันดังกล่าวของผู้หญิงด้วยการให้ได้มีสิทธิทำงานหนักแทนผู้ชาย

9.2 การเรียกร้องค่าแรงงานเพิ่มขึ้น รัฐบาลประเทศ Nihilon อนุญาตให้บรรดานายจ้าง มีสมาคมกรรมกร (Trade Unions) ไว้ต่อสู้เรียกร้องค่าแรงงาน

เพิ่มขึ้น แทนที่จะเป็นสมาคมของบรรดาลูกจ้างคนงาน เช่น สมาคมแรงงานในโลกแห่งความเป็นจริง ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า

...the working people of Nihilon had no trade unions. Instead, the employers had unions, and it was they who went on strikes for higher salaries. The workers had been given control of the means of production quite early on, as a matter of nihilistic policy, but the employers still did their usual work because they were found absolutely necessary to the running of industry. The employers prospered on their wages, while the workers got thin on their profits. Thus the employers occasionally went on strike, and when they did, the factory stopped immediately. The government invariably came out in sympathy with their strike, and forced the workers to put the employers' salaries up.
(Sillitoe. 1971 : 199)

กลวิธีการนำเสนอดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเบี่ยงเบน และการประชดประชัน จะเห็นได้ว่าการนำเสนอดังกล่าว เป็นการนำเอาลักษณะความเป็นไปเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของสมาคมกรรมกร และการนัดหยุดงานมากกว่าในลักษณะที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงอย่างน่าขบขัน เพื่อโจมตีการนัดหยุดงานของกรรมกรในประเทศอังกฤษ

10. การศึกษา

ประเทศ Nihilon มีวิทยาลัยต่าง ๆ ในหุบเขาเมืองใต้เรียนรู้อะไรทุกประเภททั้งวิชาในด้านศิลปประโยชน์ และในด้านเลวทั้งปวง ทุกคนสามารถเลือกเรียนสิ่งที่ตนสนใจได้ทุกสิ่ง และประเทศ Nihilon มีเอกสารเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของแต่ละวิชาไว้พร้อมมูลสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาทั้งหลาย ฉะนั้น แม้แต่วิชาการต่อสู้ตามท้องถนน (street-fighting) ก็ได้จัดไว้ให้ผู้สนใจได้เรียน ดังที่คนชู้รบและเพื่อนของเขาเล่าให้ชาร์ด ฟังดังรายละเอียดต่อไปนี้

'What do they learn ?' Richard asked, too exhausted to care.

'Everything,' said the driver,....

'Some learn nuclear physics,' said the guide.

'Others learn the telephone directory. It depends which way your mind goes.'

'What are you learning ?' Richard asked.

'Street-fighting,' said the taxi driver.

'Same as my friend here.' He held up a book.

'Government publication "The Complete Guide to Street-Fighting" — five hundred pages with maps, plans, and diagrams. History of street fighting, tactics, weapons, political repercussion of, how to start it, how to stop it, how to enjoy it. Nihilon is such a free country that all information is readily available...' (Sillitoe. 1971 : 107)

กลวิธีการนำเสนอดังกล่าวนี้นี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชัน จะเห็นได้ว่าการให้ประเทศ Nihilon สดให้มีการศึกษาทุกรูปแบบและทุกประเภท ทั้งที่ ข้าราชการวิชาไม่มีลักษณะที่เป็นสาระมากนัก ก็เพื่อล้อเลียนลักษณะการศึกษาศึกษาในโลกเรา ปัจจุบันที่สดให้วิชาต่าง ๆ หลายประเภท ทั้งที่มีลักษณะยากและง่ายมาเป็นค่าสตรที่ต้องศึกษา เล่าเรียนในระดับสูง เพื่อให้ได้ประกาศนียบัตรหรือปริญญา ในสมัยก่อนวิชาที่เป็นค่าสตรที่จะต้องศึกษาเล่าเรียนกันในระดับสูงนั้น จะมีลักษณะวิชาที่ยากและมีความลึกซึ้งมาก โดยผู้เรียน จะต้องใช้สติปัญญา และความสามารถในการพิจารณา และวิเคราะห์ในการศึกษาเล่าเรียน อย่างสูง แต่ทว่าในปัจจุบันนี้เราได้มีการสดให้มีการศึกษาวิชาต่าง ๆ อย่างกว้างขวาง รวมถึงวิชาต่าง ๆ ที่มีลักษณะวิชาที่ไม่ยากนัก ก็ได้รับการสดให้เป็นค่าสตรที่จะต้องศึกษากัน ในระดับสูงด้วย เช่น ปัจจุบันในต่างประเทศ มีการให้ปริญญาสาขาวิชาบาลีเกตบอล เป็นต้น ฉะนั้นจึงกล่าวได้ว่า การที่ซัลลิโทให้ประเทศ Nihilon สดให้วิชาการศึกษาต่อผู้ตามท้องถิ่น

และวิชา Telephone directory เป็นคำสตรด้วยนั้น ก็เพื่อล้อเลียนสภาพการจัดการศึกษาปัจจุบันในโลกแห่งความเป็นจริงอย่างเย้ยหยันและประชดประชน

อย่างไรก็ดี ในประเทศ Nihilon นี้ มีการห้ามไม่ให้มีการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์ ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า

In the country's schools history was scandal... History, as it is ordinarily known stopped at the beginning of the present regime which, during its twenty-five years of power, had closed the country off from the world, at least as regards any serious study of it. (Sillitoe. 19 1 : 50 - 51)

กลวิธีในการนำเสนอดังกล่าวนี้ เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชน การที่ประเทศ Nihilon ห้ามไม่ให้มีการเรียนการสอนวิชาประวัติศาสตร์ นั้น นับเป็นการนำเสนอเพื่อล้อเลียนความเข้าใจผิดของคนเราบางคน เกี่ยวกับการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ คนเราบางคนมีความเห็นว่า วิชาประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่เกี่ยวกับความเป็นจริงในอดีตหรือปัจจุบัน นั้น ไม่ไ้เป็นวิชาที่สำคัญ หรือสำคัญมากนัก เนื่องจากลักษณะของวิชาต้องอาศัยการท่องจำ ซึ่งนักเรียนอาจจะลืมเนื้อหาสาระเหล่านั้นได้เมื่อวันเวลาผ่านไป ทั้ง ๆ ที่อันที่จริงแล้ววิชาประวัติศาสตร์เป็นวิชาที่มีความสำคัญมากวิชาหนึ่ง เนื่องจากทำให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ความบกพร่องและความผิดพลาดในอดีตเพื่อจะได้ไม่กระทำความผิดพลาดเหล่านั้นซ้ำอีกในอนาคต ซึ่งซิลลิท ได้ล้อเลียนความเข้าใจผิดของคนเหล่านั้นอย่างประชดประชน โดยให้ประเทศ Nihilon ห้ามการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ แต่ให้มีการเรียนวิชาการต่อสู้บนท้องถนน ซึ่งเป็นวิชาที่นักเรียนสามารถเรียนรู้และใช้ประโยชน์ได้จริง เมื่อเกิดเหตุการณ์ไม่สงบขึ้นในสังคมแทน

11. การเสนอข่าว

ในประเทศ Nihilon รายการข่าววิทยุของทางราชการมีชื่อว่ารายการข่าวโกหก รายการข่าวของทางราชการดังกล่าวได้รับการตั้งชื่อว่า รายการข่าวโกหกเพื่อเป็นการประชด

ประชัน การที่ประชาชนไม่ค่อยสนใจข่าวราชการดังรายละเอียดที่ผู้เขียนได้บรรยายถึงความรู้สึกนึกคิดของประธานาธิบดีนิล ดังนี้

... When he realised that the people of Nihilon were no longer interested in the News. He therefore proclaimed that henceforth all news would be lies. Thus, when people flocked to hear these lies they soon realised that they were, in fact, serious truth. But whereas before they had contemptuously referred to the News as lies, they could no longer do so, because lies became its official name. That is just one of many curious customs you will come across in our country, dear visitor, proving once again that nihilism is rich in tradition and folklore !
(Sillitoe. 1971 : 111)

กลวิธีการนำเสนอรายการข่าวราชการในประเทศ Nihilon ในลักษณะดังกล่าวเป็นกลวิธีการเบี่ยงเบน เนื่องจากทำให้รายการเสนอข่าวเท็จแก่ประชาชนนั้น นับเป็นเรื่องราวที่เหลวไหลไร้สาระ และน่าขบขัน ซึ่งเราอาจพิจารณาได้ว่า การนำเสนอดังกล่าวเป็นการโจมตี และล้อเลียน การที่คนทั่วไปในโลกแห่งความเป็นจริงไม่ค่อยสนใจข่าวจริง แต่ชอบข่าวประเภทที่ไม่มีมูลความจริง ข่าวที่จริงบ้างไม่จริงบ้าง หรือข่าวที่อาศัยความจริงเพียงเล็กน้อยและเติมเสริมแต่งขึ้น เพื่อความตื่นเต้นและความตลกตลก ตลอดจนข่าวลือ และข่าวซุบซิบฉินทา ทั้ง ๆ ที่คนเหล่านั้นโดยส่วนใหญ่ก็มีความคลางแคลงใจเกี่ยวกับความเป็นจริงของข่าวดังกล่าวก็ตาม

อย่างไรก็ดี "รายการข่าวโกหก" มักจะมีความเป็นจริงล่อตลกรถอยู่บ้าง ขณะที่ "รายการข่าวจริง" มีแต่ความเท็จทั้งสิ้น ดังที่เมลลาเปิดเผยแก่เอ็ดการ์ว่า

'It said on the lies that the Cronacia fishermen had been defeated,' but the government must be telling the truth again, which means real lies...' (Sillitoe. 1971 : 119)

ยิ่งกว่านั้นสิ่งที่น่าขบขัน ก็คือ ผู้อ่านข่าวโกหกจะได้รับการยกย่องนับถือ และมีชื่อเสียงอย่างมากในสังคม ดังที่บรรณารักษ์หนึ่งได้เล่าให้ชาร์ต ฟังว่า

'In our country lie-readers are very famous and popular, even more than filmstars. When one of them died a few years ago, many people committed suicide at his funeral. The whole nation was grief-stricken. You can't imagine how famous they are. The worse the lies are the more people adore them, because then the lie-announcers can really use their acting talent.'

(Sillitoe. 1971 : 135)

กลวิธีการนำเสนอคำนิยมของประชาชนชาว Nihilon ที่ยกย่องนับถือผู้อ่านข่าวโกหกดังกล่าว เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากเป็นเรื่องราวที่ไร้เหตุผล น่าขบขันและน่าดูแคลน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า การนำเสนอในลักษณะดังกล่าว เป็นการโจมตีและเย้ยหยันคนที่ออกข่าวโกหก นั่นเอง

อย่างไรก็ดี อาจพิจารณาได้ว่าการที่ผู้เขียนนำเสนอแนวความคิดที่กลับกับความ เป็นจริงเกี่ยวกับข่าวราชการในประเทศ Nihilon นี้ อาจทำให้ผู้อ่านได้พิจารณาทบทวน เกี่ยวกับข่าวราชการจากประเทศคู่กรณีใด ๆ ที่กำลังครามเย็นกันในโลกแห่งความเป็นจริง ในการทำสงครามเย็นนั้น นอกจากกำลังทหารจะเป็นสิ่งที่สำคัญแล้ว กำลังใจและขวัญของ ประชาชนในประเทศของตนก็มีส่วนสำคัญในการที่จะได้เปรียบคู่ต่อสู้ด้วย ฉะนั้น ในการทำ สงครามเย็น ประเทศคู่กรณีต่างฝ่ายต่างก็จะพยายามแสดงว่าประเทศของตนเหนือกว่า ประเทศตรงกันข้าม ทั้งในด้านกำลังทหาร และขวัญกำลังใจของประชาชน และวิธีการที่ใช้ มากที่สุดในการแสดงออกถึงสถานะของประเทศของตน ในสายตาของชาวโลกนั้น มักจะ เกี่ยวกับหลักการทางจิตวิทยา ซึ่งมักจะมีบทบาทในเรื่องของข่าวราชการเป็นอย่างมาก กล่าวคือในระหว่างการทำสงครามเย็นนั้น ขวบบางชิ้นจากแต่ละฝ่าย อาจนำเสนอเพียง เพื่อการโฆษณาชวนเชื่อ โดยที่ข่าวนั้น ๆ อาจไม่มีมูลความจริงอยู่เลย

12. งานเขียน

ประเทศ Nihilon ให้สิทธิแก่นักเขียนที่จะเขียนข้อเขียนหรือนวนิยายชนิดใดก็ได้ แม้แต่เรื่องลามก รูปรางลักษณะของนักเขียนนั้นก็ทั้งนักเขียนที่มีรูปรางผอมบาง และรูปรางอ้วนท้วนแต่ทว่านักเขียนทุกคนจะมีความบกพร่องทางสุขภาพ คือมีโรคประจำตัว ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

"Our writers of Nihilon have no problems. How can they, being Nihilists ? There are no rules. They write, and so they are understood. It is automatic, no matter what they write, whether it's history, geography, psychology, pornography, botany, monotony, devilism, syphilism, bigamy, polygamy, or sodomy. You name it, they write it. Half our authors are thin and phthisical, and languish for death; the other half are monstrously fat and slothful, and so are prone to heart attack, high blood pressure, gout and palsy, but with a fantastic built-in drive for life..." (Sillitoe. 1971 : 46)

กลวิธีการนำเสนอสภาพของนักเขียน ตลอดจนสิทธิในการเสนอข้อเขียนต่าง ๆ โดยการบรรยายด้วยภาษาที่นำขำขันนี้เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน เนื่องจากข้อความดังกล่าวเป็นการบรรยายสภาพต่าง ๆ ในลักษณะที่ไม่ลุ่มหลุมลุ่ม น่ายบขัน และน่าตลก

ยิ่งกว่านั้น ในประเทศ Nihilon ยังมีสมาคมนักเขียนอีกด้วย หน้าที่ของสมาคมนี้คือการเขียนหนังสือลามกตามที่รัฐบาลขอร้อง ทั้งนี้ เพราะหนังสือลามกดังกล่าวเป็นหนังสือประเภทที่ขายดีมาก และรัฐบาล ได้เงินจำนวนมากมาจากการขายหนังสือดังกล่าว ซึ่งเงินจำนวนนี้รัฐบาลก็ได้นำไปใช้จ่ายในการซื้ออาวุธ ดังที่ไฟร์แบรนต์ ได้กล่าวว่า

'Listen, in this country a hundred writers have formed an association called the Company of Novelists (CON) and every year

they are ordered by the Ministry of War to write a pornographic novel. These are so filthy that they go into a great number of editions. They are translated into all languages, and earn huge amounts of foreign currency, so that the Ministry of War can buy guns and ammunition. Such vile works swamp the home market and keep the people complacent. There are other things I could tell you, so many things. In Nihilon a writer or a filmstar is liable to receive a telegram from President Nil ordering him or her to commit a sexual outrage so that the newspapers can have something to write about..."

(Sillitoe. 1971 : 143)

กลวิธีการนำเสนอนโยบายของรัฐบาล Nihilon ดังกล่าว เป็นกลวิธีการ
ยั่วยุขึ้น เนื่องจากนโยบายการหาเงินเข้ารัฐ โดยส่งเสริมให้มีการเขียน เรื่องลามกนั้น
นับเป็นเรื่องที่ไร้สาระ น่าขบขัน และน่าดูถูกดูแคลน

อย่างไรก็ดี หากเราหันกลับมาพิจารณาหนังสือและสิ่งตีพิมพ์ในสังคมแห่งความ
เป็นจริงของเรา เราจะเห็นว่าในสังคมเรา ก็มีหนังสืออยู่หลายหลากประเภท รวมทั้ง
หนังสือลามกหนังสือลามกด้วย สังคมบางแห่งในโลกของเราห้ามไม่ให้มีการจำหน่ายหนังสือ
ลามก แต่ทว่าก็ยังมิได้สามารถหาซื้อหนังสือดังกล่าวมาได้เสมอ ซึ่งจะได้ชัดเจนว่า
นโยบายขสตหนังสือลามกดังกล่าวนั้นหาได้สัมฤทธิ์ผลแต่ประการใดไม่ ฉะนั้นการที่ ซิลลิโ
ให้ประเทศ Nihilon อนุญาตให้นักเขียนเขียนเรื่องต่าง ๆ ได้ทุกประเภทโดยเฉพาะ
อย่างยิ่งรัฐบาลส่งเสริมให้นักเขียนเขียนหนังสือลามกเพื่อรัฐบาลจะได้เงินมาซื้ออาวุธนั้น
นับเป็นการเยาะเย้ยและล้อเลียนสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับการไม่สามารถขสตหนังสือลามก
ให้หมดไปจากสังคมได้ เนื่องจากผู้คนส่วนมากยังนิยมชมชอบหนังสือประเภทดังกล่าว และ
หนังสือพิมพ์ก็ชอบเขียนข่าวลามก หรือข่าวอาชญากรรมทางเพศ เป็นต้น นอกจากนี้ในโลก

แห่งความเป็นจริง อนาคตและโชคชะตา ตลอดจนความก้าวหน้าของนักเขียนนั้นยังขึ้นอยู่กับ
ความนิยมชมชอบของประชาชน ซึ่งจะเห็นได้ว่านักเขียนบางคนก็เป็นนักเขียนที่ยากจนประเภท
นักเขียนไส้แห้ง บางคนก็ประสบความสำเร็จ และร่ำรวย ซึ่งทั้งนี้ก็แล้วแต่ความสามารถและ
โชคของแต่ละคน และในการนี้ ซิลลิโต ได้ล้อเลียนลักษณะความเป็นจริงเกี่ยวกับสภาพนักเขียน
โดยการให้ประเทศ Nihilon มีทั้งนักเขียนที่มีรูปร่างผอมแห้งและนักเขียนที่มีรูปร่างอ้วนท้วน
ซึ่งทั้งสองประเภทนี้ ต่างก็มีโรคภัยประสาตัวด้วยกันทั้งสิ้น

13. เทคโนโลยี

จุดประสงค์ของประเทศ Nihilon ในการส่งจรวดคู่ห้วงอวกาศนั้น ไม่ใช่เพื่อการ
สำรวจระบบสุริยะ หรือเพื่อการสำรวจสักราวใดแต่อย่างใด หากแต่เพื่อให้คู่บ่าวสาวคูหนึ่งร่วม
รักกัน ทั้งนี้โดยหวังว่า เด็กที่จะเกิดมานั้นจะได้เป็นผู้ปกครองประเทศ Nihilon ลำดับ
ต่อไป ดังที่ได้บรรยายไว้ว่า

In the rocket would be an athletic young man and a nubile girl
who were to leave the capsule at a time specified by computer
(full television coverage was to be arranged for the whole
country) and copulate in space. The technical details of this
were on the secret list, but the Nihilists expected a birth
from this brief encounter, a child which would, on its
thirteenth birthday be crowned king or queen of the First
Universal Nihilist Kingdom. (Sillitoe. 1971 : 170)

กลวิธีการนำเสนอสังกั่วนี เป็นกลวิธีการเย้ยหยัน โลกเราปัจจุบันได้มีความเจริญ
ทางด้านเทคโนโลยีอย่างมาก เราได้มีการใช้ระบบจรวด ดาวเทียมและคอมพิวเตอร์ ใน
กิจการหลายหลากประเภทอย่างกว้างขวาง ทั้งในเรื่องที่สำคัญและไม่สำคัญ ซึ่งซิลลิโต ได้
หยิบยกลักษณะดังกล่าวขึ้นมาล้อเลียนอย่างน่าขบขัน โดยให้ประเทศ Nihilon ส่งจรวดขึ้นสู่
ห้วงอวกาศ เพื่อให้หนุ่มสาวคูหนึ่งร่วมรักกัน เพื่อจะได้ให้กำหนดบุตรที่จะเป็นผู้ปกครองประเทศ

ลำดับต่อไป อย่างไรก็ดี อาจพิจารณาได้ว่าการนำเสนอดังกล่าวเป็นการโจมตีสภาพการ
 แข่งขันกันสิ่งจรรวตขึ้นสู่ห้วงอวกาศ ระหว่างสหรัฐอเมริกา และรัสเซีย ในสมัยนั้นด้วย โดย
 ชี้ให้เห็นว่า อันที่จริงสิ่งที่สำคัญในการพัฒนาความเจริญของชาตินั้น ไม่ได้อยู่ที่การแข่งขันกัน
 สิ่งจรรวตไปสู่ห้วงอวกาศ แต่อยู่ที่การพัฒนาคน กล่าวคือ หากประเทศมีความเจริญก้าวหน้าทาง
 เทคโนโลยีอย่างสูง สามารถส่งคนไปสำรวจห้วงอวกาศ ฯลฯ ได้ แต่ประชาชนในประเทศ
 ยังไม่มีความสุขสบายกันถ้วนหน้า โดยยังมีประชาชนที่ยากจน และสุขภาพอนามัยไม่ดีแล้ว
 ประเทศนั้นก็หาได้เป็นประเทศที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงไม่ ซึ่งฮิลลิต ได้เน้นความสำคัญของการ
 การสร้างคนมาเล่นอในลักษณะข้างต้น ก็เพื่อให้ผู้อ่านได้พิจารณาเกี่ยวกับคุณค่า และความ
 สำคัญของคนนั่นเอง .

สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานเขียนของ เอเลน ซิลลิโก จำนวน 3 เรื่อง

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความมุ่งหมายของอารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานเขียนของ เอเลน ซิลลิโก จำนวน 3 เรื่อง ตามที่ได้ระบุไว้ในขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
2. เพื่อศึกษาทวิวิธีการเล่นอารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานเขียนดังกล่าว

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การดำเนินการศึกษาค้นคว้า ดำเนินตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาความหมายและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับ "อารมณ์ขัน" และ "การเสียดสี"
2. ศึกษาชีวประวัติและผลงานของเอเลน ซิลลิโก
3. ศึกษางานเขียนของเอเลน ซิลลิโก 3 เล่ม ดังได้ระบุไว้ในขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า
4. ศึกษาสภาพชีวิตในสังคมอังกฤษในช่วงระยะหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ถึงปี 1974
5. ศึกษาทวิวิธีเล่นอารมณ์ขันเชิงเสียดสีในการสร้างตัวละคร จาก และ ภาษาในงานเขียนทั้ง 3 เล่ม
6. วิเคราะห์ความมุ่งหมายของการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีที่ปรากฏในงานเขียนดังกล่าว
7. เล่นอผลการศึกษาค้นคว้าแบบพรรณนาวิเคราะห์

ผลของการศึกษาค้นคว้า

1. อิทธิพลทางภูมิหลังของซิลลิโทที่มีต่องานเขียนของเขา ตลอดจนทัศนคติและแนวคิดของซิลลิโทที่มีต่อสภาพสังคมโดยทั่ว ๆ ไป

จากการศึกษาสภาพสังคมอังกฤษในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และชีวประวัติของซิลลิโท ตลอดจนจากการศึกษางานเขียนของเขานั้น เราจะเห็นได้ว่า ทั้งสภาพสังคมและภูมิหลังของซิลลิโท ต่างมีอิทธิพลต่องานเขียนของเขาเป็นอย่างมาก

ในด้านภูมิหลังของซิลลิโท นั้น ซิลลิโทเคยเผชิญกับความลำบากยากแค้นในระหว่างสงคราม และความทุกข์ยากในช่วงหลังสงครามมาแล้ว เขาได้รับรู้สภาพความเดือดร้อนและความลำบากยากจนอย่างแสนสาหัสในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงที่บิดาของเขาต้องตกงานในระหว่างการเกิดสงคราม นอกจากนี้ในสายตาของเขา เขารู้สึกว่าได้รับรู้และเห็นสภาพความล้มเหลวของรัฐบาลอังกฤษสุดแล้วสุดเล่าที่ไม่สามารถปรับปรุงสภาพเศรษฐกิจของประเทศภายหลังสงครามให้ดีขึ้น ตลอดจนเห็นความล้มเหลวของรัฐบาลในการที่จะนำภัยรุมล้อมของชาติในฐานะที่เคยเป็นประเทศมหาอำนาจในสายตาชาวโลกกลับคืนมา ยิ่งกว่านั้น ซิลลิโท ยังเคยเป็นพนักงานในโรงงานผลิตศกรยาน และเคยเป็นพนักงานในบริษัทอื่น ๆ ด้วย ซึ่งทำให้เขาสามารถเข้าใจสภาพชีวิตของคนงานอย่างแท้จริง ทั้งในด้านของความขมขื่นและในด้านของความสนุกสนานในชีวิต นอกจากนี้เขายังเคยเป็นทหาร และเคยปฏิบัติหน้าที่ในราชการทหารในต่างประเทศอีกด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ซิลลิโทยังได้มีความรู้ และความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตและสังคมอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้นเนื่องมาจากการอ่านหนังสือ และการเดินทางท่องเที่ยวไปยังที่ต่าง ๆ ในต่างประเทศ ประสบการณ์ทั้งหลายที่เขาได้รับนั้นได้ทำให้เขาได้พัฒนาแนวความคิดและทัศนคติเกี่ยวกับมนุษย์และสังคมได้อย่างลึกซึ้งและกว้างขวางขึ้นจากการพิจารณาและวิเคราะห์งานเขียนของเขามาแล้วนั้นจะเห็นได้ว่า ซิลลิโท ได้มองเห็นแง่มุม และจุดอ่อนของมนุษย์และความบกพร่องของสังคมในลักษณะต่าง ๆ หลายประการ ด้วยเหตุนี้ ซิลลิโทเล่นงานเขียนที่วิพากษ์วิจารณ์มนุษย์และสังคมอย่างรุนแรง เขาจึงได้รับการพิจารณาให้เป็นนักเขียนในกลุ่มของ "The Angry Young Men" ด้วย ซึ่งนักเขียนใน

กลุ่มนี้จะนำเสนอข้อเขียนที่แสดงความรู้สึกไม่พอใจต่อสภาพสังคมที่เป็นอยู่อย่างรุนแรง

หากพิจารณาหลักการหรือแนวคิดของซิลลิโท เกี่ยวกับมนุษยสังคมและระบบของสังคม ซึ่งได้นำเสนอไว้ในงานเขียนของเขานั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ซิลลิโท นำเสนอหลักการหรือแนวคิดของเขาในลักษณะดังกล่าวเนื่องจากอิทธิพลของความคับข้องใจ ซึ่งได้สั่งสมเพิ่มพูนมาตั้งแต่อดีต เมื่อครั้งที่เขาประสบกับความยากลำบากในชีวิตผสมผสานกับการรับรู้สภาพการกดขี่ทางสังคมในอังกฤษปัจจุบันที่เขาารู้สึกไม่พอใจ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตที่ซิลลิโทประสบ ทำให้เขามองเห็นว่า ปัจเจกชนต้องอยู่ภายใต้สภาพทางสังคม และยังคงมีความไม่เป็นธรรมต่าง ๆ ในสังคม เช่น ประชาชนในชนชั้นต่ำถูกเบียดบังผลประโยชน์ โดยผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่า ผู้ซึ่งมีอำนาจที่จะสามารถบัญญัติกฎเกณฑ์ใด ๆ เพื่อผลประโยชน์สำหรับผู้คนในชนชั้นของตน และในด้านระบบสังคมนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ซิลลิโท มองเห็นว่าระบบสังคมทั้งหลายมีลักษณะเป็นเผด็จการไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ทั้งนี้เพราะกฎเกณฑ์และสถาบันทางสังคมนั้นย่อมบังคับประชาชนในสังคมนั้น ๆ อยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังมีความเห็นว่า เนื่องจากซิลลิโท ได้เห็นว่ารัฐบาลอังกฤษชุดแล้วชุดเล่าต่างก็ประสบความล้มเหลวในการปรับปรุงสภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชน ตลอดจนไม่สามารถนำเกียรติภูมิของประเทศกลับคืนมาภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาจึงไม่มีความรู้สึกเชื่อมั่น หรือศรัทธาในความสามารถของรัฐบาล ชุดใด ๆ อีก อันจะเห็นได้ว่า เขาได้วิพากษ์วิจารณ์สภาพความบกพร่องต่าง ๆ ในสังคมอังกฤษในลักษณะทางการเมืองด้วย อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยมีความเห็นว่า จุดประสงค์ของการวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าวของซิลลิโท นั้น ก็เพื่อที่จะให้ผู้อ่านได้มองเห็นสภาพความเป็นจริงที่ไม่น่าพึงปรารถนาหรือไม่น่าพึงพอใจในสังคมตามที่เขาคิดเห็น ทั้งนี้เพื่อผู้อ่านอาจจะได้มาพิจารณาสภาพสังคม และหาแนวทางในการปรับปรุงสังคมต่อไป

เนื่องด้วยซิลลิโท มีแนวคิดเกี่ยวกับมนุษย สังคม และระบบสังคมในลักษณะดังกล่าว ซิลลิโท จึงมักใช้แก่นเรื่องในงานเขียนของเขาในทำนองต่อต้านสังคม ดังเช่นงานเขียนที่ผู้วิจัยได้ศึกษาทั้ง 3 เรื่อง คือ Saturday Night and Sunday Morning (1958), "The Loneliness of the Long-Distance Runner" (1959) และ

Travels in Nihilon (1971)

อย่างไรก็ดี อันที่จริงนั้น เราสามารถกล่าวได้ว่า การแสดงออกในการต่อต้านสังคมของซิลลิโท นั้น ไม่เพียงแต่ปรากฏในงานเขียนของเขาเท่านั้น หากแต่ปรากฏอยู่ในการกระทำหรือพฤติกรรมของเขาด้วย กล่าวคือ เขาเคยปฏิเสธที่จะตอบคำถามเกี่ยวกับชีวิตส่วนตัว เมื่อเจ้าหน้าที่ขอข้อมูลจากเขาเพื่อการทำสำมะโนประชากร (อ้างถึงหน้า 41 บทที่ 2) ยิ่งกว่านั้น ซิลลิโท ยังมีความสนใจด้านสังคมและการเมืองอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ เขาได้เคยเข้าร่วมการประชุมต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับเรื่องทางการเมือง และทางสังคมด้วย (อ้างถึงหน้า 42 บทที่ 2)

นอกจากนี้ เราจะเห็นได้ว่าภูมิหลังของซิลลิโท ได้มีอิทธิพลต่องานเขียนของเขาในด้าน ลาก และบรรยากาศ อีกด้วย ตัวอย่างเช่นใน Saturday Night and Sunday Morning ซิลลิโท ให้อาร์เธอร์เป็นพนักงานในโรงงานผลิตรถจักรยานในนอตติงแฮม ผู้มุ่งต่อต้านสังคมเพื่อความเป็นตัวของตัวเอง ซึ่งชีวิตจริงในอดีตของซิลลิโท นั้น เขาเคยเป็นพนักงานในโรงงานผลิตรถจักรยานในนอตติงแฮม เช่นกัน อีกกรณีหนึ่ง คือ ซิลลิโท ให้อาร์เธอร์ มีปากกหนึ่งชื่อ แอดา ซึ่งซิลลิโทเอง ก็มีคุดยี่ห้อว่า แอดา เช่นกัน (อ้างถึงหน้า 31 บทที่ 2) นอกจากนี้ ซิลลิโท ให้อาร์เธอร์ถูกเรียกตัวไปฝึกทหารในกองทัพ ซึ่งในอดีตของซิลลิโทนั้น เขาเคยถูกเรียกตัวไปรับราชการทหารเช่นเดียวกัน สำหรับในเรื่อง "The Loneliness of the Long-Distance Runner" นั้น พ่อของลัมบี้ ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็นพนักงานในโรงงานแห่งหนึ่ง ซึ่งสภาพชีวิตของพนักงานนั้นเป็นสภาพชีวิตที่ซิลลิโท รู้จักและเข้าใจเป็นอย่างดี ใน Travels in Nihilon นั้น แม้เรื่องทั้งหมดจะเป็นเรื่องที่สร้างขึ้นจากจินตนาการ แต่แนวคิดหลักบางประการในเรื่องก็ยังคงเกี่ยวข้องกับใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงในสมัยนั้น ตัวอย่างเช่น มีการกล่าวถึง พวกคอมมิวนิสต์ ซึ่งในประเทศอังกฤษสมัยนั้น รัฐบาลพยายามจะป้องกันประเทศจากระบบคอมมิวนิสต์ ซึ่งกำลังเจริญรุ่งเรืองอยู่ในยุโรป สำหรับลากที่มีการสังเคราะห์ขึ้นสู่ห้วงอากาศในเรื่องนั้น อาจกล่าวได้ว่า ซิลลิโท ได้รับอิทธิพลมาจากแนวความคิดเกี่ยวกับการแข่งขันการสังเคราะห์ไปสู่ห้วงอากาศ ระหว่างรัสเซีย และสหรัฐ ในสมัยนั้น เช่นกัน

2. พัฒนาการการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานเขียนของซิลลิโท

ในการพิจารณาพัฒนาการด้านการสื่อความคิดเห็นทั้งทางด้านสังคม และทางการเมือง ตลอดจนพิจารณาวิธีการสื่อความคิดเห็นดังกล่าวในงานเขียนทั้ง 3 เรื่อง ที่ได้ทำการศึกษา คือ Saturday Night and Sunday Morning (1958) "The Loneliness of the Long-Distance Runner" (1959) และ Travels in Nihilon (1971) ของ ซิลลิโท นั้น เราควรเปรียบเทียบสาระสำคัญในงานเขียนทั้ง 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

ใน Saturday Night and Sunday Morning (1958) นั้น เราจะเห็นได้ว่า แนวคิดหลักในเรื่องนี้ คือ การนำเสนอสัตว์เอกในลักษณะผู้ต่อต้านสังคมเพื่อความเป็นตัวของตัวเอง (individual rebel) อาร์เธอร์ ต้องการที่จะสนองความต้องการของตนเองโดยการใช้ความรุนแรง และโดยการละเลยต่อสถาบันทางสังคม กล่าวคือ อาร์เธอร์ เรียกร้องต้องการการยอมรับจากสังคมว่าเขาเป็นมนุษย์ผู้มีอิสรภาพ ส่วนคนที่มีความต้องการพื้นฐานหลักตามธรรมชาติ เขาไม่ต้องการถูกบังคับให้กระทำสิ่งใด ๆ หรือถูกแนะนำลากจูงในลักษณะใด ๆ โดยคำนิยมทางสังคม หรือโดยพื้นฐานความต้องการทางสังคม และเขาก็ไม่ต้องการถูกเบียดเบียนผลประโยชน์โดยชนชั้นที่สูงกว่า หรือโดยผู้มีอำนาจวาสนาในสังคมด้วย ซิลลิโทให้อาร์เธอร์ แสดงพฤติกรรมต่อต้านสถาบันทางสังคม และอำนาจหน้าที่รัฐทุกประการ แต่บางครั้ง ซิลลิโท ก็ให้อาร์เธอร์ ยอมรับคำนิยมของสังคมบางอย่างอันตั้งอยู่บนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ ซึ่งมีความต้องการและมีความอยากมีอยากได้ตามธรรมชาติ แต่ในท้ายที่สุด ซิลลิโท ก็ให้อาร์เธอร์ ตระหนักถึงสภาพของตนที่ต้องอยู่ภายใต้กรอบของสังคม และยอมรับสภาพดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อจะได้ดำรงตนอยู่อย่างมีความสุ่ต่อไป ซิลลิโท นำเสนอสาร์เธอร์ ในลักษณะดังกล่าวก็เนื่องจากเขาต้องการจะแสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถแยกตัวเองออกจากสถานะทางสังคมได้

จากการนำเสนออาร์เธอร์ในเรื่อง Saturday Night and Sunday Morning นี้ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนไม่ได้ใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีมากนัก เนื่องจากผู้เขียนมุ่งเสนอเรื่องราวในลักษณะนวนิยายที่สะท้อนสภาพความเป็นไปของชีวิตที่เป็นจริงของกรรมกร โดยใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสี สอดแทรกในเนื้อเรื่อง เป็นบางตอนเพื่อความขบขันของผู้อ่าน

และสำหรับกลวิธีที่ใช้ในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสีนั้น ส่วนใหญ่เป็นกลวิธีการประชดประชัน ทั้งนี้เพราะสิ่งที่อาร์เธอร์ต่อต้านนั้น ในบางกรณีก็คือสิ่งที่เขาเองกำลังต้องการและยอมรับอย่างไม่รู้ตัว เนื่องจากสิ่งเหล่านั้นได้มีอิทธิพลเหนืออาร์เธอร์อยู่ตลอดเวลา และโดยส่วนใหญ่แล้วสิ่งที่เขายอมรับและต้องการอย่างไม่รู้ตัวนั้นก็ ได้แก่ ค่านิยมต่าง ๆ ที่สังคมกำหนดขึ้น อย่างไรก็ตาม การนำเสนออาร์เธอร์ในลักษณะที่เป็นปัจเจกชนผู้มีความรู้สึกถึงสำนึกในเรื่องของชนชั้น เช่นนี้ บ่อมแสดงให้เห็นว่า ซิลลิท ไม่ได้มุ่งเสนอแนวคิดทางด้านการเมืองมากนัก หากแต่มุ่งเสนอแนวคิดทางด้านสังคมเป็นหลัก ซึ่งทั้งนี้ก็เป็นเพราะการกลดประสงค์สำคัญของอาร์เธอร์ก็คือ การเรียกร้องหาความเป็นตัวของตัวเองอย่างมีอิสระของมนุษย์ผู้ซึ่งรู้สึกว่าตนกำลังถูกกดขี่จากสังคมอยู่ตลอดเวลา

ใน "The Loneliness of the Long-Distance Runner" ซึ่งเป็นเรื่องสั้นที่ผู้เขียนมุ่งเสนอพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดที่ต่อต้านสังคมของอาชญากรหนุ่มคนหนึ่งนั้น การนำเสนอแนวความคิดทางด้านสังคมและการเมืองแก่ผู้อ่านได้พัฒนามากขึ้น และอารมณ์ขันเชิงเสียดสีซึ่งถูกใช้เป็นเครื่องมือในการนำเสนอแนวความคิดดังกล่าว ก็พบว่ามีปรากฏมากขึ้น ลมิด ตัวเอกของเรื่องได้ถูกนำเสนอในลักษณะเด็กหนุ่มผู้มีความสำนึกในชนชั้น ซึ่งประสงค์จะต่อต้านสถาบันทางสังคมเพื่อที่จะได้รับการยอมรับความสำคัญในฐานะเป็นมนุษย์คนหนึ่งในสังคม ในงานเขียนเรื่องนี้ผู้อ่านจะรู้สึกว่าได้รับรสอารมณ์ขันจากการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เพราะซิลลิท ให้ลมิด ประสบความสำนึกในการเหยียดหยามผู้มีอำนาจวาสนาทั้งหลายในสังคม ยิ่งกว่านั้น ซิลลิท ยังให้คำนิยมในสังคมบางประการถูกเหยียดหยามและหัวเราะเยาะอีกด้วย ใน "The Loneliness of the Long-Distance Runner" นั้น แนวความคิดทางด้านสังคมและการเมือง ส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับความสำนึกทางชนชั้น และความมุ่งร้ายกันระหว่างชนชั้น

ใน Travels in Nihilon ซึ่งเป็นนวนิยายที่นำเสนอในรูปแบบ Satire อย่างแท้จริง ในทำนองเดียวกันกับเรื่อง Gulliver's Travels นั้น ผู้อ่านจะรู้สึกว่าได้รับรสอารมณ์ขันเชิงเสียดสีซึ่งสอดแทรกแนวคิดที่ต่อต้านความเป็นจริงในปัจจุบันทั้งทางสังคมและทางการเมืองอยู่ตลอดทั้งเรื่อง ทั้งนี้เนื่องจากเรื่องนี้ถูกนำเสนอในลักษณะของการจินตนา

การเรื่องราวที่ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริงในโลกเกือบทั้งสิ้น และ เหตุการณ์เหล่านั้นมักจะเป็นการสร้างขึ้นเพื่อโจมตี และเย้ยหยันความเป็นจริงในโลกใน ลักษณะต่าง ๆ และกลวิธีที่ใช้ในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสีที่พบส่วนใหญ่ ก็คือการเย้ยหยัน อย่างไรก็ตามอาจกล่าวได้ว่า ระหว่างเรื่อง "The Loneliness of the Long-Distance Runner" และ Travels in Nihilon นั้น มีความแตกต่างกันอย่างเด่นชัดในด้านขอบเขตของสภาพการณ์ที่น่าเล่นเพื่อการโจมตีสังคม กล่าวคือเรื่อง "The Loneliness of the Long-Distance Runner" จัดเป็นงานเขียนประเภทเรื่องสั้น ซึ่งซิลลิโก ได้ระบุเจาะที่จะเล่นสภาพชีวิตของอาชญากรหนุ่มคนหนึ่ง และได้ตีแผ่ความรู้สึกนึกคิดและทัศนคติของอาชญากรผู้นั้นที่มีต่อสังคมออกมา ทั้งนี้โดยมุ่งให้ผู้อ่านได้แง่คิดในเรื่องนี้โดยเฉพาะ ทว่าเรื่อง Travels in Nihilon นั้น เป็นนวนิยายเรื่องยาวที่ซิลลิโก ได้สอดใส่แนวคิดวิพากษ์วิจารณ์ในกรณีต่าง ๆ ไว้อย่างกว้างขวาง ซึ่งล้วนแต่เกี่ยวกับสภาพสังคมและระบบสังคมในเกือบทุกแง่มุม ฉะนั้น ผู้อ่านจึงย่อมได้รับอารมณ์ขันเชิงเสียดสีเพิ่มขึ้นมากในเรื่อง Travels in Nihilon

ในการเขียนเรื่องทั้ง 3 เรื่องดังกล่าว ซิลลิโกเขียนเรื่อง Saturday Night and Sunday Morning เป็นเรื่องแรก "The Loneliness of the Long-Distance Runner" เป็นเรื่องที่สอง และ Travels in Nihilon เป็นลำดับต่อมา ซึ่งจะเห็นได้ว่าการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในแต่ละเรื่องเพื่อวิพากษ์วิจารณ์สังคมมีเพิ่มมากขึ้น และกว้างขวางขึ้นตามลำดับ

3. ความมุ่งหมายของอารมณ์ขันเชิงเสียดสีและกลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสี

ซิลลิโก ใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ การสร้างตัวละคร โดยเฉพาะในด้านลักษณะอุปนิสัย บทบาท และพฤติกรรมของตัวละคร ฉากซึ่งเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมของตัวละคร และภาษาที่ใช้ในบทสนทนา การบรรยายความรู้สึกนึกคิด และการบรรยายสภาพการณ์ต่าง ๆ เพื่อนำเสนอแนวคิดที่โจมตี สภาพสังคมของอังกฤษและสภาพสังคมต่าง ๆ โดยทั่วไป ดังนี้

ใน Saturday Night and Sunday Morning

โดยลอร์ด ซิลลิโท มุ่งโจมตี

1. ความขัดแย้งระหว่างชนชั้น โดยอาศัยกลวิธีดังต่อไปนี้

- การถากถางแตกตั้น ซึ่งเป็นการนำเสนอมุมมองที่ตอกย้ำสังคม
อย่างรุนแรงของตัวละครเอก

- การประชดประชัน โดยนำเสนอให้ตัวละครเอกรู้สึกประสพชัยชนะ
เล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ไม่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงสังคมแต่อย่างใด

2. ลักษณะของสังคมที่จำกัด ความเป็นอิสระและความเป็นเสรีส่วนบุคคล
แบบธรรมชาติ โดยอาศัยกลวิธีดังต่อไปนี้

- การประชดประชัน โดยนำเสนอลักษณะของตัวละครเอกที่ละเลยศีลธรรม
กฎเกณฑ์ และค่านิยมทางสังคม แต่บางครั้งก็ให้ออมรับค่านิยมทางสังคมเหล่านั้น อย่างไม่
รู้ตัว

- การเย้ยหยัน โดยการนำเสนอเหตุการณ์ที่ล้อเลียน กฎเกณฑ์ และค่านิยมทางสังคมบางประการ ให้เห็นว่า กฎเกณฑ์ และค่านิยมเหล่านั้น เป็นสิ่งไร้เหตุผล
และน่าขบขัน

ใน "The Loneliness of the Long-Distance Runner" ซิลลิโท
ได้พัฒนาการวิพากษ์วิจารณ์สังคมอย่างกว้างขวางขึ้น โดยโจมตี

1. ความมั่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้น โดยอาศัยกลวิธีดังต่อไปนี้

- การถากถางแตกตั้น โดยนำเสนอสภาพบรรยากาศความมั่งร้ายต่อกัน
ระหว่างชนชั้นอย่างเหน็บแนม

- การเย้ยหยัน และการประชดประชัน โดยนำเสนอให้ตัวละครเอกแสดง
พฤติกรรมเยาะหยัน ผู้คนในชนชั้นที่สูงกว่า โดยที่ตัวละครเอกเป็นชนชั้นต่ำ ซึ่งเป็นผู้ที่
ถูกกดขี่ในสังคม

2. ลักษณะของสังคมที่ไม่เห็นความสำคัญของการเป็นปัจเจกบุคคล โดยอาศัย
กลวิธีดังต่อไปนี้

- การพยายามหนี โดยนำเสนอมิให้ตัวละครเอกดูแคลน คำนิยม ทางสังคม ที่คนส่วนใหญ่ยอมรับนับถือว่าเป็นสิ่งที่ไร้ความหมาย

- การยับยั้ง และการประชดประชน โดยนำเสนอมิให้ตัวละครเอกแสดง พฤติกรรมล่อหลอกผู้คนในชั้นที่ต่ำกว่า เพื่อให้ผู้คนเหล่านั้นได้ตระหนักถึงศักดิ์ศรีและความเป็นตัวของตัวเองของเขา ตลอดจนนำเสนอเหตุการณ์ที่เบาะหยัน คำนิยม และกฎเกณฑ์ สังคม

ใน Travels in Nihilon ซิลลิโท ได้สอดใส่แนวคิดวิพากษ์วิจารณ์สังคม ทั้งทางด้านสังคมและการเมืองอย่างกว้างขวาง โดยกล่าวโจมตีสภาพสังคมและองค์ประกอบ ทางสังคมและการเมืองด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การเมือง ซิลลิโท โจมตีความไม่แน่นอนทางการเมือง และลักษณะความเป็นเผด็จการของสังคม โดยใช้กลวิธี การยับยั้ง โดยนำเสนอเหตุการณ์ ล้อเลียน ทางการเมืองอย่างน่าขบขัน และน่าดูแคลน

2. การสงคราม ซิลลิโท โจมตีลักษณะของสงครามที่ทำให้คนหนุ่มวัยฉกรรจ์ ซึ่งถูกเกณฑ์ทหาร ต้องล้มตายไปเป็นจำนวนมาก โดยอาศัยกลวิธี การยับยั้ง และการประชดประชน ด้วยการนำเสนอเหตุการณ์ล้อเลียนที่กลับกับความเป็นจริงอย่างน่าขบขัน

3. การกบฏ ซิลลิโท โจมตีความบกพร่องที่เกิดขึ้นในการกบฏ และโจมตีผู้ไข้วดยานที่ฝ่าฝืนกฎการจราจร อันเป็นสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ โดยใช้กลวิธี การยับยั้ง ด้วยการนำเสนอสถานการณ์ล้อเลียนที่กลับกับความเป็นจริงอย่างประชดประชน

4. การท่องเที่ยว ซิลลิโท โจมตีลักษณะนิสัยของคนเราบางคนที่ชอบความ ตื่นเต้นหวาดเสียวในชีวิตตลอดจนโจมตีวิธีการตรวจสอบ นักท่องเที่ยว ที่ด้านบุคลากร ที่สัถวนเกินไป โดยอาศัยกลวิธี การยับยั้ง และการประชดประชน ด้วยการนำเสนอ เหตุการณ์ล้อเลียนต่าง ๆ อย่างน่าดูแคลน และน่าขบขัน

5. สิทธิการแบ่งเชื้อชาติและสิทธิชาตินิยม ซิลลิโท โจมตีและล้อเลียน การที่ คนเราบางคนนำเอาการแบ่งแยกเชื้อชาติ และการอ้างเอาความรักชาติมาใช้ในทางที่ไม่

ถูกต้อง โดยอาศัยกลวิธี การยับยั้ง และการประชดประชน ด้วยการนำเสนอเหตุการณ์ ล้อเลียนที่กลับกับความเป็นจริง อย่างน่าขบขัน

6. กระบวนการทางกฎหมาย ซิลลิโท โจมตีลักษณะบางประการเกี่ยวกับกระบวนการทางกฎหมาย และการตัดสินคดีในศาล โดยใช้กลวิธีการยับยั้ง และการประชดประชน ด้วยการนำเสนอเหตุการณ์ล้อเลียนที่น่าขบขัน

7. กฎเกณฑ์ทางสังคมบางประการ ซิลลิโท โจมตีกฎเกณฑ์ทางสังคมบางประการ ที่ไม่สอดคล้องกับความเป็นไปในสังคมจริง ๆ โดยใช้กลวิธีการยับยั้ง และการประชดประชน ด้วยการนำเสนอ สถานการณ์ล้อเลียนที่ไม่เข้าเรื่องเข้าราว และน่าขบขัน

8. ระเบียบประเพณี และระเบียบแบบแผนบางประการของสังคม ซิลลิโท โจมตี และล้อเลียนระเบียบประเพณี และระเบียบแบบแผนบางประการของสังคมที่มีข้อบกพร่องต่าง ๆ โดยใช้กลวิธีการยับยั้ง และการประชดประชน ด้วยการนำเสนอเหตุการณ์ล้อเลียนที่กลับ กับความเป็นจริง

9. การประทุ้งทางสังคม ซิลลิโท ล้อเลียนการเรียกร้องสิทธิของสตรี และการนัดหยุดงานของบรรดาคนงานในประเทศอังกฤษ โดยอาศัยกลวิธีการยับยั้ง และการประชดประชน ด้วยการนำเสนอสถานการณ์ที่กลับกับความเป็นจริงอย่างน่าขบขัน

10. การศึกษา ซิลลิโท โจมตีลักษณะการจัดการศึกษาในปัจจุบันที่มีการจัดให้วิชา หลากหลาประเภทเป็นคำสตรในการศึกษา ทั้งที่บางวิชาไม่ได้มีสาระที่สำคัญมากนัก หรือไม่มี ลักษณะของความยาก จนสมควรจัดเป็นคำสตรทั้งนี้โดยใช้กลวิธีการยับยั้ง และการประชด ประชน ด้วยการนำเสนอสถานการณ์ล้อเลียนที่น่าขบขัน

11. การเล่นขำ ซิลลิโท โจมตีการเล่นขำที่เจีจ หรือขำที่บิดเบือนไปจาก ความเป็นจริง และล้อเลียนผู้คนที่ขำขำ โดยใช้กลวิธีการยับยั้ง ด้วยการนำเสนอ สถานการณ์ล้อเลียนอย่างประชดประชน

12. งานเขียน ซิลลิโท โจมตีสภาพความไม่แน่นอนของอาชีพนักเขียน และโจมตี ความมีเสรีภาพในการเขียนหนังสือที่ไม่มีขอบเขตจำกัด ตลอดจนโจมตีความไม่สามารถจัด หนังสือลามกให้หมดไปจากสังคม เนื่องจากคนในสังคมนิยมชมชอบหนังสือประเภทนี้ โดย

อาศัยกลวิธีการเย้ยหยัน ด้วยการนำเสนอสถานการณ์ล้อเลียน ที่น่าดูแคลน และน่าขบขัน

13. เทคโนโลยี ซิลลิโก โจมตีการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาและการใช้เทคโนโลยีที่เกินความจำเป็น โดยอาศัยกลวิธีการเย้ยหยัน ด้วยการนำเสนอสถานการณ์ล้อเลียนที่ไม่สอดคล้องกันและน่าขบขัน

จะเห็นได้ว่ากลวิธี ที่ซิลลิโก นำมาใช้ในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสี เพื่อโจมตีสภาพข้อบกพร่องของสังคมและผู้คนในสังคมตามที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายทั้ง 3 เรื่อง นั้น ได้แก่ การถากถางแตกตั้น การหยามหยัน การประชดประชัน และการเย้ยหยัน ซึ่งกลวิธีที่ใช้มากที่สุดเพื่อนำเสนออารมณ์ขันเชิงเสียดสีในแต่ละเรื่อง มีดังนี้

ใน Saturday Night and Sunday Morning

มีการใช้กลวิธีการประชดประชันมากที่สุด

ใน "The Loneliness of the Long-Distance Runner"

มีการใช้กลวิธีการเย้ยหยัน และการประชดประชันมากที่สุด

ใน Travels in Nihilon มีการใช้กลวิธีการเย้ยหยันมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษาอารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานเขียนอื่น ๆ
2. ควรมีการศึกษารูปแบบของ Satire ทั้งในวรรณคดีอังกฤษ และในวรรณคดีไทย
3. ควรมีการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างงานเขียนอื่น ๆ กับสภาพสังคมอังกฤษในปัจจุบัน
4. ควรมีการศึกษา เปรียบเทียบในแง่ประสิทธิภาพลัทธิในงานเขียนต่างสมัย.

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

หัตถ์นิบัย กระต่ายอินทรี อารมณฺ์ขันในวรรณกรรมร้อยแก้วของไทยระหว่าง พ.ศ.

2453 - 2516 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2521, 276 หน้า

อัดสำเนา

ปรากฏ ศิริสัมพันธ์ ประวัติคำศัพท์อังกฤษสมัยใหม่ มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521,

211 หน้า

เมตธิลส์ เอ ฮับเดลลา สังเขปวรรณคดีอังกฤษ แปลโดย อนันต์ โอภาส

วิจิตรการพิมพ์ 2521, 124 หน้า

วิทย์ ศิวศิริยานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ อักษรเจริญทัศน์ 2519, 284 หน้า

เอล. บี. ยีรมลีย์ อังกฤษ : ประวัติศาสตร์การปกครอง (ภาค 1 และภาค 2)

แปลโดย นันทา โชติกะพุกกะ ประเมษฐการพิมพ์ 2522, 215 หน้า

เฮียม ฉายางาม ประวัติคำศัพท์อังกฤษ มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521, 496 หน้า

Atherton, Stanley S. Alan Silitoe A Critical Assessment.

London, W.H. Allen & Co. Ltd., 1979. 255 p.

Blamires, Harry. A Short History of English Literature.

London, Methuent Co. Ltd., 1974. 535 p.

"Census" in Everyman's Encyclopedia. Vol. 3, p. 119 - 120,

London, J.M. Dent & Sons Ltd., 1978.

Clarke, waldo. A Short History of English Literature.

London, Evans, 1976. 120 p.

Fraser, G.S. The Modern Writer and His World. London,

Andre Deutsch Limited, 1964. 427 p.

Hayman, Ronald. The Novel Today 1967 -- 1975. Great Britain,

Longman Group Ltd., 1976. 95 p.

Hazlitt, William. Lectures on The English Comic Writers and

Fugitive Writings. London, J.M. Dent & Sons Ltd., 1967. 95 p.

- Highet, Gilbert. The Anatomy of Satire. U.S.A., Princeton University Press, 1962. 301 p.
- Huizinga, J.H. The Modern World Britain. Great Britain, Oxford University Press, 1970. 123 p.
- "Humour and Wit" in Encyclopedia Britannica. Vol. 9, p. 5 - 11, 15th edition, U.S.A., Encyclopedia Britannica Inc., 1974.
- "Humour" in Encyclopedia Americana. Vol. 14, p. 562 - 564, Connecticut Americana Corporation Danbury, 1977.
- _____ in Everyman's Encyclopedia. Vol. 6, p. 393 - 394, London, J.M. Dent & Sons Ltd., 1973.
- Jarman, T.L. A Short History of Twentieth-Century England. London, Blandford Press Ltd., 1963. 224 p.
- Phelps, Gilbert. "The Novel today" in The Pelican Guide to English Literature The Modern Age. Edited by Boris Ford, Great Britain, Penguin Book Ltd., 1970. 530 p.
- Pollard, Arthur. Satire. London, Methuen & Co. Ltd., 1977. 84 p.
- Richards, Denis. An Illustrated History of Modern Britain 1783 - 1964. London, Butler and Tanner Ltd., 1967. 456 p.
- Riley, Carolyn - and Mendelson, Phyllis Carmel. ed. Contemporary Literary Criticism. Vol. 6 p. 439 - 501, Detroit, Michigan Research Company, 1974.
- Riley, Carolyn. ed. Contemporary Literary Criticism. Vol. 3, p. 447 - 449, Detroit, Gale Research Company, 1975.
- _____ Contemporary Literary Criticism. Vol. 1, p. 307 - 308 Detroit, Michigan, Gale Research Company, 1973.
- "Satire" in Encyclopedia Americana. Vol. 24, p. 294 - 295, Connecticut Americana Corporation-Danbury, Inc., 1977.
- _____ in Encyclopedia International. Vol. 16, p. 213, U.S.A., Lexicon Publication, Inc., 1977.
- _____ in Everyman's Encyclopedia. Vol. 10, p. 620, London, J.M. Dent & Sons Ltd., 1973.

- _____ in New Standard Encyclopedia. Vol. 12, p. 89,
Chicago, Standard Educational Corporation., 1969.
- _____ in The Columbia Encyclopedia. Vol. 14, p. 1893,
New York, Columbia University Press, 1964.
- _____ in The World Book Encyclopedia. Vol. 17, p. 128,
U.S.A., Field Enterprises Educational Corporation, 1975.
- Scott, A.F. Current Literary Terms. New York, St. Martin
Press, 1965. 324 p.
- "Sillitoe, Alan" in The International Who's Who 1979 - 80.
p. 1155, London, Europa Publications Ltd., 1979.
- Sillitoe, Alan. A Tree on Fire. London, Macmillan, 1957.
447 p.
- _____ Guzman, Go Home. London, Macmillan, 1968. 169 p.
- _____ Saturday Night and Sunday Morning. London, W.H.
Allen, 1958. 213 p.
- _____ The Death of William Posters. London, W.E. Allen,
1965. 318 p.
- _____ The Flame of Life. London, W.H. Allen, 1974.
299 p.
- _____ The Loneliness of The Long-Distance Runner.
London, W.H. Allen, 1959. 176 p.
- _____ Travels in Nihilon. London, W.H. Allen, 1971.
254 p.
- Vinson, James. ed. Contemporary Novelists. New York,
St. James Press, 1973. 1442 p.
- "VJ-Day" in Everyman's Encyclopedia. Vol. 12, p. 344,
London, J.M. Dent & Sons Ltd., 1978.
- Wakeman, John. World's Authors 1950-1960. New York,
The H.W. Wilson Company, 1975. 1594 p.
- Wellek, Rene. Theory of Literature. 3rd edition, U.S.A.,
Harcourt Brace & World, Inc., 1956. 375 p.
- West, Paul. The Modern Novel. Vol. 1, London, Hutchinson &
Co. Ltd., 1965. 215 p.

วิเคราะห์อารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานประเภท Fiction

ของ เอเลน ซิลลิโก

บทคัดย่อ

ของ

วราพร อินทเชื้อ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นเล่มหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2526

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษามุ่งหมายของอารมณ์ขันเชิงเสียดสีในงานประเภท Fiction ที่มีชื่อเสียงมากของ เอเลน ซิลลิโก และศึกษากลวิธีในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสีที่ปรากฏอยู่ในงานประเภท Fiction ดังกล่าว ทั้งนี้โดยพิจารณาจากการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสี ในด้านการสร้างตัวละคร ประกอบทั้งฉาก และภาษา และเล่นอณุญาตวิสัยแบบพรรณาวិเคราะห์

ผลการศึกษาปรากฏว่า เอเลน ซิลลิโก ใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสี เพื่อเล่นอณุญาตวิสัยที่โจมตีสภาพสังคมต่าง ๆ โดยทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สังคมอังกฤษ ดังต่อไปนี้ ใน Saturday Night and Sunday Morning ซิลลิโก ได้โจมตีสภาพความขัดแย้งระหว่างชนชั้น และลักษณะของสังคม ที่จำกัดความเป็นอิสระ และความเป็นเสรีส่วนตนแบบธรรมชาติใน "The Loneliness of the Long-Distance Runner" ซิลลิโก ได้โจมตีสภาพความมุ่งร้ายต่อกันระหว่างชนชั้น และลักษณะของสังคมที่ไม่เห็นความสำคัญของการเป็นปัจเจกบุคคล และใน Travels in Nihilon ซิลลิโกได้โจมตีสภาพต่าง ๆ ในสังคมอย่างกว้างขวาง อันได้แก่ การเมือง การสงคราม การคมนาคม การท่องเที่ยว สหรั การแบ่งเชื้อชาติ และสหรัชาตินิยม กระบวนการทางกฎหมาย กฎเกณฑ์ทางสังคมบางประการ ระเบียนประเพณี และระเบียบแบบแผนบางประการของสังคม การประท้วงทางสังคม การศึกษา การเล่นอณุญาตวิสัย งานเขียน และเทคโนโลยี สำหรับกลวิธีที่ใช้มากที่สุดในการสร้างอารมณ์ขันเชิงเสียดสี ในแต่ละเรื่องนั้น ปรากฏว่า ใน Saturday Night and Sunday Morning ซึ่งเป็นนวนิยายที่สะท้อนสภาพชีวิตของกรรมกร โดยมีการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสี ล้วนแต่อยู่ไม่มากนัก มีการใช้กลวิธีการประยตประชันมากที่สุด ใน "The Loneliness of the Long-Distance Runner" ซึ่งเป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับชีวิตของอาชญากรหนุ่ม โดยมีการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีเพิ่มมากขึ้นนั้น มีการใช้กลวิธีการเย้ยหยัน และการประยตประชันมากที่สุด และใน Travels in Nihilon ซึ่งเป็นนวนิยายในรูปแบบ Satire โดยตรง โดยมีการใช้อารมณ์ขันเชิงเสียดสีอย่างกว้างขวางนั้น มีการใช้กลวิธีการเย้ยหยันมากที่สุด

AN ANALYSIS OF SATIRICAL HUMOUR
IN ALAN SILLITOE'S FICTION

AN ABSTRACT

BY

WORAPHORN INTACHUA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
February 1983

The purposes of this research were to find the aims of satirical humour presented in Alan Sillitoe's prominent works of fiction and to investigate the devices used in creating sense of satirical humour in such works by considering characterization, scenes and language, and this research was presented by means of descriptive analysis style.

The finding was that Alan Sillitoe employed satirical humour so as to attack societies in general especially English society as follows. In Saturday Night and Sunday Morning Sillitoe attacked the conflict between classes and the society's limitation of individual freedom. In "The Loneliness of the Long-Distance Runner" he attacked the hostility between classes and the society's unrealisation of man's significance. And in Travels in Nihilon he attacked various aspects of society widely, which were politics, war, transport, tourism, racism and nationalism, legal procedures, social regulations, social traditions and practices, social protest, education, news presentation, writing and technology. With regard to the devices used most in creating sense of satirical humour in each story, it was found as in the following. In Saturday Night and Sunday Morning, a novel about a worker's way of life, in which satirical humour was inserted scatteredly here and there, irony was used most. In "The Loneliness of the Long-Distance Runner", a short story about a young criminal's life, in which satirical humour was frequently found, ridicule and irony was used most. And in Travels in Nihilon, a novel in a classic form of satire, in which satirical humour was widely used, ridicule was used most.